

CĂRȚI ROMANTICE

The background of the cover is a painting of a woman in a blue Victorian dress holding a black lace parasol, standing in a park with a large house in the background. The woman is looking back over her shoulder. The parasol is open and has intricate lace patterns. The house is a large, multi-story building with many windows, situated on a hill. The sky is blue with some clouds.

DOAMNA
CU UMBRELA
NEAGRĂ

MARY
BALOGH

Lady Daisy Morrison, o tânără frumoasă și îndrăzneată, se consideră deja prea bătrână pentru măritiş la cei douăzeci și cinci de ani ai ei. Și-a jurat însă să o ajute pe sora ei mai mică, Rose, să își îndeplinească visul pe care orice fată îl are – să-și găsească un soț frumos, iubitor, respectabil și bogat, cu care să ducă o viață fericită.

Rose are, negreșit, o mulțime de atuuri: este răpitor de frumoasă, extrem de bogată și de o inocență fermecătoare. Și, mai presus de toate, o are alături pe hotărâta Daisy pentru a o ajuta să își aleagă cel mai potrivit soț dintre toți domnii eligibili prezenți la evenimentele acestui sezon.

Când îl întâlnește pe viconte Kincade, Daisy este convinsă că a dat peste partenerul perfect pentru Rose... Numai că nu-i este deloc ușor să îl determine pe acest chipeș și fascinant gentleman să-și îndrepte atenția spre Rose, nu spre ea, când, prin toate acțiunile ei, reușește să-l facă să treacă dintr-o situație stânjenitoare în alta și să-l aducă la exasperare. În plus, nici măcar tăria ei de caracter și iubirea pe care i-o poartă surorii ei n-o pot împiedica să se îndrăgostească până peste cap pentru prima dată în viață...

Mary Balogh a scris peste 70 de romane și 30 de nuvele. Printre numeroasele premii câștigate s-a numărat și cel pentru întreaga activitate acordat de *Romantic Times*.

Tradiție din 1989

www.litera.ro

ISBN 978-606-33-1464-3

9 786063 314643

capitolul 1

Curtea pavată cu dale de piatră a hanului Golden Eagle, aflat la cincizeci de kilometri de Londra pe drumul principal spre Bath, zumzăia de activitate în ciuda orei matinale. O diligență care venise dinspre vest cu o jumătate de oră în urmă își debarcase pasagerii pentru micul dejun, iar acum îi înghițea înapoi. Băieții de la grajduri scoteau cu furcile bălegarul și paieile vechi din boxe. Doi rândași țesălau caii, iar unul din ei fluiera vesel. Al treilea rândaș înhăma perechea de cai de la cabrioleta ușoară a vicontelui Kincade.

Vicontele însuși de abia ieșise pe ușa hanului și acum stătea tăcut în prag, privind activitatea. Părea să fie tipicul dandy de oraș, de la pălăria neagră de castor și mantaua groasă și foarte largă, până la cizmele ofițerești bine lustruite. Expresia de indolență studiată de pe fața lui frumoasă confirma această impresie. Avea ochi cu pleoape grele, chipul impasibil și buzele curbate într-un zâmbet disprețuitor. În același timp, ceva din silueta lui înaltă și din postura desăvârșită sugera că indolența era doar de fațadă. Dar nu aveai cum să știi sigur care era condiția lui fizică, sub mantaua grea și lungă.

Lord Kincade se bătea absent cu biciul peste cizmă, și acesta era singurul semn exterior al nerăbdării lui de a se vedea plecat. Își privi atent caii, observând că fuseseră într-adevăr bine îngrijiți. Rândașul care îi înhăma la cabrioletă îi aruncă o privire nervoasă și se aplecă din nou. „Nu se grăbește deloc“, se gândi vicontele, ascunzând un căscat în spatele mânușii de piele cafenie.

Era o oră teribil de nepotrivită pentru începerea unei călătorii. Probabil că nu trecuse de șase. Intenția lui de a pleca devreme se oprise inițial asupra orei nouă. Cu siguranță nu șase. Și nici prin cap nu-i trecuse să se întoarcă la Londra, direcție din care sosise

în după-amiaza zilei precedente. Dar rușinea și dezastrul pot avea efecte nebănuite asupra intențiilor și asupra destinației unui bărbat. Bath și motivul pentru care mergea acolo trebuiau să rămână pentru altă dată.

Nu arăta rușinat, bineînțeles, nici victima vreunui dezastru – cel puțin așa spera el. Era conștient că, dacă ar fi arătat așa, stima pe care i-o arătaseră hangii și servitorii lui ar fi scăzut atât de mult, încât ar fi fost tratat cu dispreț fățiș, nu cu politețea înghețată și bănuitoare de care avusese parte în ultimele ore.

Dacă nu ar fi venit slujnica să își ceară plata înainte de a începe o nouă zi de muncă, ar fi făcut descoperirea aceea neplăcută și rușinoasă la o oră mai civilizată. Înainte, fata nu i se păruse așa. Din câte știa el, fetele acestea nu îl trezeau pe om brutal în zori, ca să-și ceară plata pentru distracția din timpul nopții. Aveau încredere în el și știau că le aștepta o recompensă frumoasă la încheierea conturilor, după micul dejun.

Era mai bine să nu se gândească la dejun, hotărî Lord Kincade, alungând cu hotărîre imaginea șuncii, a rinichilor și a omletei, care apăruse nepoftită și nedorită. Dejunul și prânzul trebuiau să aștepte până ajungea înapoi la Londra.

Portmoneul lui fusese furat. Aceasta era concluzia la care fusese silit să ajungă după ce căutase în cameră – indiferent în aparență, sub ochii fetei care își aștepta plata cu mâinile în șolduri, dar înnebunit în sinea lui. O căutase și pe ea, iar ochii lui cu pleoape grele îi susținuseră privirea indignată, în timp ce mâinile lui scotoceau cu pricepere toate posibilele ascunzișuri. Dar situația fusese cea pe care ea nu se sfiise s-o indice: de ce și-ar fi cerut plata dacă ar fi știut că portmoneul lui lipsea și dacă ar fi fost la ea? Se scrântise?

Rușinat, descoperise că o tânără care fusese doar ochi strălucitori, gropițe fermecătoare, șolduri unduioase și un corsaj generos cu o seară înainte, îndeplinindu-i dorințele, chicotind goală și lăsându-se cu totul în voia pasiunii în timpul unei nopți de activități energice în pat, putea deveni o scorpie cu glas ascuțit dacă descoperirea

că orele ei de muncă grea nu aveau să fie plătite pe loc – sau poate niciodată.

Îl abordase atunci pe hangiu, coborând imediat ca să întrebe, cu tonul apatic și tăios care îi făcea de obicei pe servitori să se incline și să-i îndeplinească în fugă fiecare dorință, ce fel de casă era aceea în care portmoneul unui om era la îndemâna hoților și a pungășilor.

Dar hangiul refuzase să se lase intimidat, declarând că așa ceva nu se mai întâmplase în casa lui, că servitorii lui erau de încredere, dar, dacă domnul insistă, el era dispus să îi alinieze în fața lui în orice clipă, până la ultimul, fără să țină cont de pasagerii care soseau, să îi dezbrace în pielea goală și să găsească portmoneul pe care „susținea” că îl avusese domnul.

Lord Kincade îl privise drept în ochi cu răceală și refuzase oferta. Probabil că portmoneul zăcea deja pe fundul celui mai apropiat puț, și nu avea cum să identifice banii fără el. Era mai bine să accepte inevitabilul și să își păstreze măcar o umbră de demnitate.

– Nota mea, ceruse el întinzând mâna autoritar – cât de autoritar putea fi cineva în situația lui – și regretând mai mult decât putea spune absența valetului său, care se pregătea acum fără îndoială să părăsească reședința din oraș alături de cuferele lui și să îl urmeze în călătoria spre Bath. O să-ți trimit mâine banii care ți se cuvin și ceva pe deasupra. Și ție la fel, Bessie, adăugă el adresându-i-se recentei partenere de pat, care stătea sfidătoare în prag în spatele hangiului, cu mâinile încă în șolduri.

– Cine sunt ceilalți oaspeți ai hanului? îl întrebă el pe hangiu înainte de a se întoarce sus ca să-și ia valiza și să se îndrepte spre grajduri, unde spera să își vadă propriii cai înșeuăți.

Dar nici la întrebarea aceasta nu primi un răspuns satisfăcător, fiindcă printre oaspeți nu se număra nici un posibil hoț. I se spusese că fusese o noapte slabă. Numai domnul cu care jucase cărți cu o seară înainte, împreună cu doamna lui elegantă și servitorii lor. Și încă două doamne – cu o subliniere și un rânjet la ultimul cuvânt – care sosiseră fără nici un servitor, în afară

de un vizitiu ursuz, și care nu mai ieșiseră din camerele lor de atunci.

Iar Lord Kincade își dădu seama dintr-odată că umirirea lui nu era completă. La jocul de cărți din seara precedentă pierduse o sumă considerabilă, iar jovialul domn Martin îi sugerase să-și plătească datoria dimineață, fiindcă ora era târzie și tovărășia plăcută și onorabilă. Acum era silit să îl trezească pe respectivul domn, care adormise fără îndoială în brațele femeii care îl însoțea, și să îl roage să îi mai acorde un răgaz de o zi sau două, înainte de a-și achita datoria.

Domnul Martin se dovedi foarte cumsecade în toate privințele, oferindu-se chiar să îi împrumute vicontelui sărăcit suma necesară pentru a-și continua călătoria. În fața refuzului stânjenit al lui Lord Kincade, îi amintise zâmbitor că trebuia să aibă măcar cu ce plăti barierele de trecere până la Londra. Vicontele acceptase șovăielnic suma exactă, fără să primească un bănuț în plus.

Și acum era afară, lovindu-și cizma cu biciul și începând să se enerveze din pricina încetinelii rândașului; dar pentru că nu mai avea nici un ban cu care să-l recompenseze, consideră că era mai prudent să își mențină înfașisarea indolentă.

Când ușa hanului se deschise în spatele lui, se întoar-se și păși într-o parte, ca să permită trecerea indivizilor zdraveni care ieșiseră.

Însă vicontele Kincade nu făcuse degeaba umbră pământului timp de douăzeci și opt de ani — și cea mai mare parte din ultimii șapte îi trăise în Londra. Nu era nevoie de prea mare inteligență sau experiență ca să recunoști bătașii și cuțitarii și să știi când erau puși pe hartă.

Nou-sosiții erau puși acum pe hartă, și era limpede că el era ținta lor. Expresia lui rămase aproape impenetrabilă, și pleoapele lui grele se ridicară doar puțin, în timp ce cântărea situația în cele două secunde de grație care îi fuseseră oferite. Unul din viitorii atacatori era mult mai înalt decât el, celălalt era mai scund, amândoi considerabil de lați în umeri, nici unul nefiind stânjenit

de manta sau de palton; cizmele lor erau mai grele decât ale lui; amândoi aveau pumnii goi, în timp ce el purta mănuși. Erau mult prea aproape ca să se poată sluji de bici. Așa că îl lăsa să cadă pe dale.

Lord Kincade devie cu brațul pumnul unuia din ei, care încerca să îi zdrobească fața, și în același moment se întoarce și lovi cu piciorul stomacul celui alt, care se îndrepta spre el. Într-un moment de răgaz, se îndepărta de clădire și ieși în curtea deschisă, pregătindu-se pentru următorul atac dublu. Nu aleseseră un moment bun. Nu era prea bine dispus. De fapt, era într-o stare chiar neprietenoasă.

- În regulă, care-i primul? spuse el printre dinți.

Dar, în timp ce amândoi veneau în același timp asupra lui, ignorând aluzia că ar fi fost mai corect să îl abordeze pe rând, sentimentul de euforie care se năștea în Lord Kincade în fața provocării, chiar dacă sorții erau clar împotriva lui, se stinse dintr-odată. O a treia forță, nevăzută, i se aruncă în spate, și știu chiar în momentul în care se apleca, încercând să scape de atacator, că trei la unu era ceva care îl depășea, chiar și în împrejurările acelea. Un pumn în zona rinichilor îl lăsa fără suflare și îl făcu să cadă în genunchi.

Iar apoi, după o încăierare mută și gâfâitoare care nu putea să fi durat mai mult de un minut, se trezi ținut strâns de doi dintre atacatori, în timp ce al treilea, cel mai înalt dintre cei doi bătauși care ieșiseră pe ușă, stătea în fața lui.

- Sper că te uitași bine în oglindă az' dimineață, băiete, spuse acesta, rânjind și dezvelind câțiva colți îngălbeniți într-o parte, iar în rest doar găuri negre. Acușica n-o să mai fii așa mișto.

Măcar nu aveau puști sau cuțite, se gândi Lord Kincade funest și filosofic, în timp ce un pumn îl lovea în falcă, zdruncinându-i creierii. Avea să supraviețuiască. Deși se părea că nu în condiții prea bune. Ce fel de pungași mai întâi tâlhăreau un om și abia apoi îl făceau zob? Pungași ca aceștia, după cum se părea. Pumnul greu îi

lovi unul din ochi, în timp ce se zbătea fără rost să scape din strânsoarea celor doi bărbați.

Nu auzi primele cuvinte rostite de o voce diferită. Durerea și strădania de a evita alte lovituri nu-i mai lăsau timp pentru altceva. Trecu un moment înainte de a-și da seama că avea mâinile libere și că și cei trei atacatori se fereau la rândul lor de lovituri.

Mai târziu, pe drumul spre Londra, Lord Kincade fu cât pe ce să izbucnească într-un râs nebun când se gândi la acest moment. Ar fi putut s-o facă, fiindcă era singur, doar el și caii. Dar chiar și un zâmbet ar fi cauzat prea multă durere buzelor crăpate, maxilarului învinețit și ochilor umflați, iar rinichii lui vătămați ar fi protestat.

Nou-sosita era o femeie - nu avea cum să-și dea seama din prima dacă era tânără sau bătrână. Tipa cu voce ascuțită și spunea ceva despre lași și bătauși, și haimanale, și ticăloși. Agita în aer o umbrelă bărbătească mare și neagră, și înțepa cu vârful ei rinichii unicului atacator care părea dispus să țină piept asaltului.

Nu era o femeie înaltă sau voinică, și faptul acesta făcu deznodământul să fie incredibil și imposibil de ilar, privind în retrospectivă. Cei trei bătauși, fiecare dintre ei în stare s-o ridice cu o singură mână și să-i facă praf oasele, își luară călcâiele la spinare, duruind pe dalele de piatră și năvălind în stradă fără să mai arunce nici o privire în urmă.

Lord Kincade vedea cu un singur ochi. Dar era suficient. Mai mult decât de-ajuns! Femeia care stătea în fața lui, suflând din greu, cu obrajii învăpăiați și cu ochii în flăcări, era îmbrăcată de la gât până la picioarele desculțe într-o cămașă de noapte din flanel alb. Părul ei castaniu-deschis era împletit în două cozi groase care îi ajungeau până la mijloc. Fața îi strălucea de parcă de abia ar fi lustruit-o cu ulei. Singura podoabă era umbrela mare și neagră.

Și era tânără.

Viconte se scotoci prin buzunare, simțind sângele care îi picura din nas pe haină.

- Gata, gata, spuse ea amabil și oarecum dintr-o suflare, de parcă ar fi vorbit cu un bebeluș neștiutor. De acum o să fie bine. N-o să-ți mai facă nici un rău.

Domnișoara Daisy Morrison stătea la fereastra camerei ei din hanul Golden Eagle, privind absentă curtea grajdurilor de dedesubt. Ar fi fost mult mai plăcut dacă odaia ei ar fi dat spre fața hanului, se gândi ea. Și dacă ar fi avut o cameră mai mare și un pat cu mai puține cocoloașe. Salonașul privat de alături, pe care îl împărțise cu sora ei Rose cu o seară înainte, era atât de mic, că nu ai fi avut unde să învârți o pisică de coadă, cum ar fi spus tăticul ei. Nu că ar fi avut cu ele vreo pisică, și, chiar dacă ar fi avut-o, nu ar fi permis nimănui să o învârtă de coadă. Dar oricum ai fi spus-o, salonașul era o încăpere mică și ponosită.

Presupunea că se întâmpla așa cum preziseseră mama și Rose. Și reverendul Hammon. Și doamna Ambrose, soția doctorului. Toți o avertizaseră și îi spusese că nu se cuvenea ca două tinere doamne să plece singure la drum. Nu că ar fi fost chiar singure, bineînțeles. Gerry, vizitiul lor, era cu ele, iar priveliștea trupului său uriaș, a părului negru zbârlit, a sprâncenelor îmbinate și a straturii de funingine care părea să-l acopere și astăzi, la trei ani de când coborâse pentru ultima dată într-o mină de cărbune, era în stare să îl înfricoșeze și pe cel mai curajos tâlhar, argumentase ea. Oricum, ea nu se temea de tâlhari. Numai să se apropie vreunul de trăsură și să încerce să fure ceva de la ea sau de la Rose. Avea să îl muștruluiască atât de bine, încât acesta avea să se furișeze imediat înapoi, cu coada între picioare și cu pistolul atârându-i neputincios.

Da, argumentase mama neliniștită, dar tâlharii nu o cunoșteau așa cum o cunoștea orice om care trăia la câțiva kilometri distanță de Primrose Park. Poate că nu aveau să-și dea seama că retragerea era cea mai bună manevră atunci când Daisy pornea la atac.

Și, în plus, încercase să îi explice doamna Ambrose, un drum spre Londra presupunea mai mult decât evitarea

tălharilor. Trebuiau respectate niște reguli de bună-cuviință. Doamnele bine-crescute nu umblau hai-hui prin țară fără servitoare, lachei și însoțitoare sau rude mai în vârstă de gen feminin.

- Dar eu am douăzeci și cinci de ani, subliniase Daisy în mod destul de rațional, eu *sunt* o rudă în vârstă de gen feminin. Prezența mea o va face pe Rose destul de respectabilă.

Doamna Ambrose privise oarecum neajutorată spre mama lui Daisy, iar mama lui Daisy îi întorsese privirea și ridicase din umeri. Cum să-i explici unei tinere lady atât de hotărâte că douăzeci și cinci de ani nu era o vârstă atât de avansată, chiar dacă depășea vârsta la modă la care trebuia să te căsătorești?

Și ar fi fost o prostie, continuase Daisy să le explice celor două doamne, să se împovăreze cu servitori numai ca să-i trimită din nou acasă, odată ce ajungeau în casa mătușii Pickering din oraș. Nu puteau să-l oblige pe unchiul lor să primească un nou batalion de servitori și să-i hrănească. Era destul că îi cereau să-și găzduiască cele două nepoate în timpul sezonului.

- Dacă ai aștepta, Daisy dragă, răspunsul cumnatului meu la scrisoarea ta, ai afla probabil că trimite o trăsură și servitori. Și atunci nu ar mai trebui să călătorești în careta aceea groaznic de veche a bunicului tău, intervine cu timiditate mama ei.

- Mama ta are dreptate, dragă, spusese doamna Ambrose, încuviințând. E adevărat că anul trecut ați fost invitate. Dar poate că mătușa și unchiul tău nu pot să vă primească anul acesta. E o mare nechibzuință ca două tinere doamne să facă tot drumul până în oraș, când nu sunt sigure dacă vor fi bine primite.

Daisy eliminase toate aceste avertizări și sfaturi cu obișnuita ei energie convingătoare. Rose avea deja nouăsprezece ani, era nespus de drăguță, nemărginit de bogată și nu avea nici o posibilitate mai bună de a se căsători, dacă nu puneai la socoteală o unire cu domnul Forbes sau cu domnul Campbell, ambii fermieri, ambii cetățeni respectabili și fără pată, și ambii cu totul

nedemni de mâna surorii ei. Rose trebuia să meargă la Londra. Rose trebuia să întâlnească un lord demn de ea și să încheie o căsătorie strălucitoare. Și apoi să trăiască fericită până la adânci bătrâneți.

Tăticul murise de doi ani. Mama nu se aventura la o distanță mai mare de trei kilometri de ușa casei în care fusese adusă ca mireasă cu aproape treizeci de ani în urmă – și de unde nu se mai clintise de atunci. Rămânea doar Daisy, care avea douăzeci și cinci de ani, ca să le organizeze viața și să conducă modestul lor cămin și domeniul la fel de modest, păzind enorma bogăție pe care o adunase tatăl ei timp de douăzeci de ani prin intermediul unor tranzacții cu totul lipsite de eleganță, legate de cărbuni. Doar Daisy care să aibă grijă ca viața iubitei sale surori Rose să nu-și piardă toată strălucirea, transformându-se în viața plicticoasă și anostă a unei soții de fermier.

Astfel că acum erau în drum spre Londra, Rose ca să-și facă ieșirea în societate, Daisy pe post de însoțitoare și credinciosul Gerry ca să le ducă acolo în careta enormă, scârțâitoare și ponosită; cu o zi în urmă, când se opriseră să ia prânzul, doi mocofani scliviși care ar fi trebuit să știe mai multe despre bunele maniere fluieraseră cu veselie disprețuitoare când văzuseră vehiculul. Adevărul era că tăticul, cu toată bogăția lui fabuloasă, nu irosise nici unul dintre bănuții greu câștigați pe lucruri nefolositoare, și trăsurile așa i se păreau. Și cam tot așa i se păreau multe alte lucruri, se gândi Daisy fără ranchiună. Bietul și scumpul ei tătic fusese un zgârie-brânză. Un avar. Nu conta. Acum aveau mai mult pentru zestrea enormă care i se cuvenea lui Rose.

Slavă Domnului că astăzi aveau să ajungă la destinație, se gândi Daisy. Era adevărat că nu așteptase răspunsul unchiului Pickering la cererea ei de găzduire. Odată ce îi venea o idee, era mult prea nerăbdătoare ca să aștepte câteva săptămâni, până se hotăra omul să pună mâna pe un toc și să-l înmoaie în călimară. Dar nu avea să fie nici o problemă. Și unchiul, și mătușa ei le imploraseră să vină în oraș anul trecut, înainte de a termina doliul.

La vremea aceea, Daisy refuzase, considerând că era prea ocupată cu punerea în ordine a afacerilor tatălui ei și cu conducerea domeniului acestuia. Nu avusese timp să își dea seama că nevoile lui Rose erau mai importante și cu siguranță mult mai urgente decât orice altă afacere.

Daisy oftă, privind fără să vadă băieții de la grajd care se învăteau pe lângă boxe. Își dădu pe față cu ulei de lămâie, așa cum făcea în fiecare dimineață în care își aducea aminte, și acest lucru nu se întâmpla foarte des; începuse la șaptesprezece ani, fiindcă avea pistruși și așa îi recomandase doamna Hancock, soția rectorului. Nu pierduse cu totul încrederea în acest remediu, chiar dacă nu reușise niciodată să camufleze pistrușii care îi acopereau nasul, mai ales vara. Dacă și-ar fi amintit să folosească zilnic uleiul, tenul ei ar fi fost impecabil.

Servitorii din hanuri aveau într-adevăr modul lor de a-și face simțit disprețul, fără un cuvânt sau un gest de care să te poți lega în public. De exemplu, camera asta și salonașul de alături. Era sigură că nu erau cele mai bune camere pe care le putea oferi hanul. Nu ieșise din cele două camere de la sosirea lor din după-amiaza precedentă, dar nici nu auzise zgomotul și agitația pe care le-ar fi așteptat de la un han aglomerat. Așa că existau probabil câteva camere goale. Și nu credea că toate camerele erau la fel de mici sau de ponosite.

Daisy privi înapoi spre patul înalt și plin de cocloașe, în care sora ei mai mică dormea încă adânc. Rose dormise toată noaptea. Cum putuse, pe o saltea ca aceea? Și avea să mai doarmă probabil câteva ore. Era îngrozitor de devreme. Nu merita să te îmbraci încă, se gândi Daisy ursuză, continuând să își frece fața cu ulei.

Măcar nu era singura persoană din lume care se trezise și se ridicase din pat. O diligență plecase, după ce primise o încărcătură de pasageri supuși și adormiți. Și bineînțeles că existau o mulțime de servitori ocupați la grajduri. Și un gentleman care stătea sub fereastra ei, așteptând după cât se părea să-i fie adusă cabrioleta.

Daisy nu-l vedea foarte bine. Era acoperit în întregime de o manta care părea destul de grea ca să-l doboare

la pământ. Numai că nu era la pământ. O purta bine, observă ea oarecum aprobator. Din cauza pălăriei de castor, nu îi vedea nici părul, nici fața. Dar părea foarte elegant. Și cabrioleta lui era cu siguranță un mijloc rapid, deși nu chiar atât de practic, din pricina banchei pe care încăpeau doar două persoane. Iar caii erau atât de frumoși, că o mâncau tălpile să se îmbrace cu ceva și să coboare în curte, ca să-i poată vedea mai bine. Dar, vai, nu trebuia să facă asta. Era o lady în drum spre Londra.

Poate că avea șaptezeci de ani. Poate că era ciupit de vărsat și era posesorul unor urechi clăpăuge și al unui nas bulbos și strâmb. Poate că avea o mulțime de alte calități nedorite. Dar, din punctul ei de observație, putea să își permită să viseze. Era un lord chipeș și elegant. Un lord chipeș, elegant și *eligibil*.

Hanul lua foc dintr-odată, și el se întorcea, vedea că doamnele erau în camera de deasupra și alerga în ajutorul lor, sărind câte trei trepte deodată. Apoi o purta pe brațe pe Rose, leșinată, dar nevătămată. Și se uitau unul la celălalt, iar Daisy știa că nu mai trebuia să meargă la Londra ca să îi găsească surorii ei un soț eligibil. Puteau să se întoarcă și să plece direct acasă și să organizeze nunta.

În schimb, realitatea avea să-i demonstreze că el pleca în cabrioleta rapidă cu alură sportivă, iar după câteva ore ea avea să își continue călătoria hodorogită împreună cu Rose, în urma lui sau poate în direcție opusă. Nu fusese niciodată prea înclinată să viseze. Visele nu aveau nimic în comun cu realitatea.

Și apoi Daisy văzu cum se întâmplară câteva lucruri stranii. Ușa de sub ea se deschise, și doi bărbați ieșiră. Rândașul, care își pierdea timpul cu cabrioleta, o trase înapoi din curtea deschisă. Iar unul dintre băieții de la grajd, care fusese aproape nevăzut în una dintre boxe, lăsase furca și ieșise în curte. Poate că întâmplările acestea nu ar fi fost atât de stranii luate ca atare. Dar toți cei patru bărbați – salvatorul lui Rose din visul ei, cei doi care ieșiseră pe ușă și fostul băiat de la grajduri – se așezaseră

imediat în poziție de luptă. Daisy o recunoscuse prea bine. Și cine nu ar fi recunoscut-o?

Dar cine lupta cu cine? Se încruntă. Erau trei contra unuia. Era limpede ca bună ziua. Și cei trei nu erau niște domni, nici după înfățișare, nici după purtare. Trei contra unuia!

Daisy se întoarse imediat de la fereastră când gentlemanul lui Rose le făcu față primilor doi și se întoarse să se apere. Era clar că nu îl văzuse pe al treilea ticălos, care se furișase pe la spatele lui. Fără să se mai gândească la felul în care arăta, se năpusti spre ușa dormitorului, întorcându-se doar cât să ia umbrela uriașă a tatălui ei, care o adăpostise de multe furtuni, atunci când articolele mai elegante care aparțineau mamei și lui Rose se dovediseră cu totul inutile, și care îndepărtase multe animale de pradă lor mai puțin norocoasă.

- Hangiule! strigă ea alergând pe scări. Hangiule!

Bărbatul strigat ieși din bucătărie când ea ajunsese la capătul scării, urmat de bucătăreasă și de Bessie. Toți se opriră privind-o cu gura căscată, de parcă ar fi fost niște personaje dintr-o farsă bine repetată.

- În spate e un gentleman care a fost atacat de trei bătauși, anunță Daisy, oprindu-se doar cât să vadă cum avea de gând hangiul să se ocupe de situație.

Din experiența ei, Daisy știa că, dacă nu se ocupa ea însăși de o treabă, nimeni nu o făcea.

Ocazia asta nu avea să facă excepție.

Hangiul ridică din umeri.

- Și ce vrei să fac eu? întrebă el, fără să se deranjeze să folosească vreo formulă de politețe.

Daisy nu se opri să răspundă întrebării, care era oricum retorică, fără urmă de îndoială. Pași spre ușa care ducea la curtea grajdurilor și ieși fără să-și controleze mersul și fără să se oprească să respire sau să se gândească la o strategie. Bătaușii îl atacau acum toți trei pe gentleman. Și imediat Daisy îi atacă la rândul ei pe bătauși, folosindu-și simultan vocea, pumnul gol și umbrela neagră.

Unul dintre bătauși îndrăzni să-și întoarcă fața spre ea și să rânjească cu o gură din care lipseau jumătate din dinți. Infuriată, Daisy îl lovi cu vârful umbrelei peste mijloc, fără să-i pese dacă îl atingea într-un loc mai strategic.

- Plecați de aici, bătauși ticăloși! se auzi ea țipând, înainte de a-și da seama că era singură pe câmpul de luptă și că ieșise învingătoare, fiindcă inamicul o luase la sănătoasa.

Gentlemanul era și el acolo, bineînțeles, năucit, zdrobit, fără pălărie și sângerând. Era imposibil de spus dacă era bărbatul tânăr și chipeș din visurile ei. Fața lui arăta mai degrabă ca o halcă de carne sângerândă. Dar părul era cel al unui tânăr blond, fiind mult prea des ca să aparțină unui bătrân. Ochiul lui sănătos o privea cu ceea ce i se păru a fi recunoștință nepieritoare. Sărmanul gentleman! Dacă nu ar fi venit în ajutorul lui atunci când o făcuse, sigur ar fi zăcut întins pe dale acum, fără simțire și mult mai însângerat decât era. Daisy coborî arma și îl privi cu milă profundă și maternă.

- Gata, gata, spuse ea, de acum o să fie bine. N-o să-ți mai facă nici un rău.

capitolul 2

Pe ușa hanului Golden Eagle năvăliră în curte hangiuul, bucătăreasa, o slujnică și două cameriste, iar pe ușa grajdurilor ieșiră doi băieți și doi rândași. Vicontele Kincade găsi în cele din urmă o batistă și își șterse sângele de pe față. Daisy Morrison lăsă în jos umbrela neagră, până atinse cu vârful dalele de la picioarele ei, și continuă să privească îngrijorată spre victima bătașilor pe care ea îi pusese pe fugă.

- Aveți nevoie de apă rece pentru tăieturi și lovituri, spuse ea cu vioiciune, și de o bucată de carne crudă pentru ochiul dumneavoastră. Mă tem că va fi foarte umflat și foarte negru. Hangiule, adu o bucată de carne pentru ochiul domnului, te rog. Și tu, fato, adu un lighean cu apă rece pentru fața dumnealui, adăugă ea adresându-i-se lui Bessie.

Lord Kincade își luă batista de la nas și văzu că strălucea de sânge proaspăt; surprins, observă că imediat cei doi se întorceau de parcă ar fi fost gata să asculte ordinele ciudatei apariții care stătea în mijlocul lor, aparent fără să-și dea seama sau fără să-i pese că era înveșmântată doar într-o cămașă de noapte, cu fața lucind de ulei și ținând în mână o umbrelă.

- Puteți să rămâneți unde sunteți, spuse el, clipind de durere, fiindcă efortul de a rosti aceste cuvinte era prea mult pentru buzele lui crăpate și umflate. Cred că mi s-a pregătit cabrioleta. Privi cu răceală spre rândașul care ținea căpăstrul cailor și riscă teribila suferință de a ridica ironic dintr-o sprânceană. Și acum înțeleg, ah, ușoara întârziere survenită în timpul pregătirilor. Voi pleca imediat. Se întoarce din nou spre hangiu. Îmi voi plăti totuși datoria, fiindcă îmi imaginez că nu ați fost complet satisfăcut cu metoda alternativă de plată pe care ați hotărât-o. Și ție la fel, Bessie. Mi-ai oferit niște

servicii admirabile, fata mea, și ți-ai câștigat plata. Admirabil! Doamnă, spuse el, înclinându-se în fața apariției. Complimentele mele!

- Nu puteți pleca nicăieri în starea asta, spuse ea, ridicând umbrela, așezându-și-o sub braț și făcând câțiva pași mai aproape de el. Păi, biata dumneavoastră față e numai sânge și lovituri. Și pe haină aveți sânge. Trebuie să vă întoarceți neapărat înăuntru. Am un salonaș particular. O să vă spăl chiar eu pe față.

Lord Kincade se înclină din nou.

- Mulțumirile mele, doamnă, spuse el. Din fericire, toate rănilor sunt superficiale, și prefer să mă îndepărtez cât pot de mult de acest loc ospitalier.

Se întoarce cu hotărâre spre cabrioletă.

- Dar probabil doriți să aflați identitatea lașilor dumneavoastră atacatori, spuse ea. Hangiule, trebuie să-l ajuți pe acest domn! Bunul nume al casei dumitale depinde de acest lucru.

Individul ridică sugestiv din umeri.

- Nu am ce face dacă oamenii vor să se certe în casa mea, spuse el. De ce ar trebui să sufere bunul meu nume?

Lord Kincade sări pe bancheta înaltă a cabrioletei, ascunzând de ochii spectatorilor durerea severă pe care o provocă acest efort rinichilor și stomacului său, își mai șterse o dată sângele de pe față și își puse batista înapoi în buzunar cu hotărâre, apoi se întoarce și se înclină din nou în fața femeii; apariția ei începea să îi facă pe băieții de la grajd să chicotească și pe Bessie să rânjească disprețuitoare.

Dar, înainte de a putea rosti o mulțumire finală, o altă femeie ieși în grabă din han. Era acoperită decent de o pelerină albastru-închis și avea ghetе, deși buclele ei blonde păreau suspect de dezordonate. Ținea în fața ei o pelerină cenușie și părea foarte agitată.

- Daisy! strigă ea. Oh, Daisy, îmbracă-te imediat cu pelerina, te rog. Unde ți-a fost capul?

Era roșie de rușine.

În ciuda durerii și a furiei, Lord Kincade o privi pe nou-sosită cu atenție și apreciere. Era puțin mai înaltă decât femeia pe care o numise Daisy și vizibil mai tânără. Și de o mie de ori mai drăguță. De fapt, era frumoasă de-a binelea, în ciuda părului nepieptănat și a hainelor de pe ea. Era aproape sigur că se ridicase din pat de câteva minute, așa că îi privi trupul ca un cunoscător.

- Oh, vai, ce caraghioasă sunt, spuse cealaltă femeie, ținând brațele pe lângă trup, cu umbrela într-o mână, și privind în jos la propria persoană. Ce priveliște! Mulțumesc, Rose. Foarte amabil din partea ta.

Lord Kincade își atinse pălăria privindu-le pe amândouă și trase de frâie ca să pună caii în mișcare. Poate că exercițiile energice pe care le făcuse în pat cu Bessie îl făcuseră să adoarmă atât de adânc încât doar își imagina că era treaz. Poate că portmoneul era încă în valiza lui. Poate că rinichii îl dureau doar pentru că Bessie dormise cu capul pe el. Poate că nu exista nici o femeie cu fața unsă cu ulei. Și nici o umbrelă neagră. Și nici o lady îmbujorată și cu părul în dezordine și frumoasă, ascunzându-și farmecele sub o pelerină albastră. Și poate că nu trăise cea mai stânjenitoare și incomodă oră din viața lui.

Îndreptă caii spre Londra, spre casă, privind în jur după un pârau sau după o sursă de apă cu care să se spele cât se putea de bine, ca să nu bage în sperieți primul om care colecta taxele la prima barieră din cale.

- Vino înăuntru, Daisy, te rog, o îndemnă Rose Morrison, luându-și sora de braț și încercând să o tragă spre ușă. Probabil îți e teribil de frig.

Daisy ignoră presiunea brațului ei. Se întoarse cu fața spre hangiu.

- Ce ciudat, spuse ea. E limpede că fața domnului avea nevoie de îngrijire. Sper că nu mai are și coaste rupte, pe lângă toate tăieturile și rănilor. A fost un atac foarte laș. Trei contra unuia. Și doi dintre ei îi țineau brațele, în timp ce al treilea îl lovea cu pumnul.

Hangiul ridică din umeri, întorcându-se spre ușă.

- Am treabă, spuse el. Nu pot să-mi bat capul cu toate scandalurile în care intră domnii de bunăvoie.

- Ah, dar cei trei nu erau niște domni, spuse Daisy, ci niște bătauși ordinari. Doi dintre ei au ieșit chiar din acest han, omule, și al treilea, din grajdurile dumitale. Și te rog să fii politicos și să nu-mi întorci spatele când vorbesc cu dumneata.

Hangiul se opri din drum și se întoarse cu fața spre ea.

Bessie puse mâinile în șolduri și privi spre ei, de parcă ar fi început să-i placă scena.

- Vă implor să mă iertați, milady, spuse hangiul, făcând o plecăciune exagerată în fața lui Daisy. Dar am oaspeți înăuntru și sunt sigur că vor dori să ia micul dejun în curând. Acum, vă rog să mă scuzați!

- Sigur că nu te scuz, spuse Daisy.

Rose o trase de braț.

- Vino, Daisy, o rugă ea.

- Cel mai mic lucru pe care ai putea să-l faci ar fi să-i iei la întrebări pe băieții de la grajduri, spuse Daisy. Probabil și-au dat seama că printre ei lucra și un străin. Dacă era un străin, vreau să zic. Și aș vrea să cunosc rolul dumitale în cele întâmplare la han, cât timp îți plătesc serviciile și ospitalitatea. Cuvintele domnului au părut să sugereze bănuiala că dumneata ai jucat un rol în cele ce i s-au întâmplat.

Hangiul făcu doi pași spre silueta mărunță, dar dreaptă a lui Daisy Morrison, care stătea desculță pe dale, deși acum părea aproape respectabilă, învelită cum era în pelerina cenușie.

- De unde să știu că n-o să pleci și dumneata cu hodo-roaga aceea veche de trăsură, fără să îți plătești nota, ei? întrebă el amenințător. Omul trebuie să trăiască. Crezi că, dacă aș pune bătauși să îmi bată clienții în curtea hanului, aș fi mulțumit să plece fără să plătească pentru noaptea petrecută aici? Eu lucrez pentru bani. Pumnii nu plătesc lefurile servitorilor, nici nu aduc mâncare pentru cina următorilor oaspeți.

- Vrei să spui că domnul acela nu a putut să-și plătească nota? întrebă Daisy în timp ce Rose lăsă mâna să-i cadă pe lângă ea, înțelegând că misiunea ei nu avea nici o speranță. Dar îmi amintesc că ți-a spus că îți vei primi plata. Trebuie să ai încredere în cuvântul unui gentleman, nu?

Hangiul râse disprețuitor.
- Asta va fi ultima ocazie în care o să-l mai văd pe tipul acela sau banii lui, spuse el. I s-a furat portmoneul, ce să zic! Mă crede atât de prost?

- Și nu ți-e rușine, spuse Daisy, privindu-l cu severitate, să te îndoiești de cuvântul unui om pe care probabil nu l-ai văzut niciodată și despre care nu ai auzit nimic rău, știind că a scăpat ca prin urechile acului dintr-o bătaie soră cu moartea chiar în curtea hanului dumitale?

- Nu l-am văzut niciodată, încuviință hangiul, și nici nu vreau să-l mai văd vreodată. Am fost avertizat că încerca să se strecoare fără a-și plăti nota. A făcut același lucru aseară, cu domnul cu care a jucat cărți. A pierdut și s-a scuzat spunând că va plăti în dimineața asta. Ei bine, domnul acela poate să-și ia și el adio de la datorie. Servitorii lui mi-au spus despre nobilul nostru gentleman. Tot ce pot zice e că e mare păcat că ai coborât și i-ai speriat pe indivizii aceia cu apariția dumitale.

- Am picioarele înghețate, anunță Daisy, privind în jos și părând surprinsă să vadă că nu avea papuci. Vai de mine, am uitat să îmi iau pantofii. Ce neglijență din partea mea, Rose! Și îți sunt foarte recunoscătoare pentru pelerină. E într-adevăr o dimineață foarte rece. Acum, omule, spuse ea energic întorcându-se spre hangiul, vom merge imediat înăuntru și îți voi plăti și nota mea, și pe cea a domnului care tocmai a plecat.

- Daisy! o mustră Rose de alături. Și apoi adăugă în șoaptă: Nu te implica în problemele altora! Oh, te rog să n-o faci! Nu aici. Și nici în Londra. Știi că dai peste atâtea necazuri atunci când o faci.

- Prostii, Rose, spuse sora ei, deschizând drumul spre han și lăsându-i pe hangiul și pe servitori să alerge în urma ei. Cred că sârmanul gentleman a fost calomniat.

Nu o să le ofer acestor oameni nemanierați și neospitalieri satisfacția de a se plânge că nota lui a rămas neplătită. Eu cred că se va întoarce sau măcar va trimite un servitor cu banii.

- Șșștt, șopti Rose.

- Nu-mi pasă dacă sunt auzită, spuse Daisy, nu sunt mulțumită cu serviciile de aici.

Când ajunseră cu toții la tejghea, după ce scăpaseră de bucătăreasă undeva pe drum, manierele hangiuului deveniră vizibil slugarnice.

Oricât de excentrică ar fi fost această doamnă, dacă voia să plătească și nota ei, și pe a domnului care plecase, atunci era clar că nu era o persoană oarecare, cum presupusese el cu o după-amiază înainte, văzând-o sosind cu un singur servitor.

- Acum, spuse Daisy, te rog să-mi aduci cele două note, omule. Și fii bun și trimite pe cineva să-mi trezească vizitiul și să pregătească trăsura și caii pentru a pleca imediat. Nu, nu rămânem să luăm micul dejun. Oricum nu cred că Gerry doarme la ora asta.

Hangiul se înclină și se retrase după tejghea ca să pregătească notele de plată.

Daisy își îndreptă atenția asupra ospătăriței.

- Domnul a spus că îți datora și ție bani? Întrebă ea.

Bessie zâmbi disprețuitor și se înclină.

- Îmi datorează, doamnă, spuse ea. M-a făcut să muncesc din greu toată noaptea. Nu m-a lăsat să ațipesc nici un moment. Și acum mă așteaptă o zi grea de muncă, și cine știe peste ce o să mai dau la noapte.

Daisy o fixă cu o privire severă.

- Îmi vei spune cât câștigi de obicei atunci când muncești din greu, replică ea. O să-ți plătesc eu. Și, dacă aș fi în locul tău, fata mea, nu m-aș lăuda atâta cu isprăvile mele. Faci parte din serviciile adresate unui gentleman, ca golirea ligheanului cu apa de bărbierit și văcsuirea cizmelor. Nu e foarte măgulitor când o privești așa, nu?

Bessie clătină din cap și îi întoarse sfidătoare privirea. Dar nu ieși în graba mare din cameră, așa cum părea a voi să o facă. Dacă doamna asta era destul de nebună

ca să plătească isprăvile ei între cearșafuri cu un gentleman care era un străin, atunci Bessie putea renunța la demnitate. Își șterse chiar și zâmbetul disprețuitor de pe față, deși îi veni destul de greu. Probabil că doamna se îndrăgostise rău de gentleman, chiar dacă îl văzuse numai după ce își pierduse înfățișarea arătoasă. Sărmana doamnă! Având în vedere felul în care arăta - Bessie își permise să se uite mai atent la fața lucioasă și la cozile desfăcute care erau acum sub pelerină -, era probabil disperată după orice bărbat, de neam mare sau nu.

Rose părea să fi renunțat să mai încerce să-și convin-gă sora. Se făcu stacojie când auzi vorbele lui Bessie și se așeză la o masă. Resemnarea ei liniștită arăta că era obișnuită cu asemenea scene.

- Acum, spuse Daisy, după ce luă cu o mână fermă cele două note și încuviință cu un gest suma exagerată pe care i-o spuse Bessie, voi merge în camera mea și voi coborî peste o jumătate de oră, gata să plec și să vă plătesc amândurora. Dar, înainte de a pleca, vreau să-l văd pe gentlemanul cu care a jucat cărți și care a rămas neplătit. Fii amabil și roagă-l să mă aștepte aici, omule!

- Daisy! gemu înăbușit sora ei.

Dar Daisy nu putea fi oprită atunci când începea o acțiune, și Rose știa bine asta dintr-o îndelungă experiență. De ce să se aștepte ca sora ei să se fi schimbat doar pentru că erau în drum spre Londra? Își petrecură următoarea jumătate de oră spălându-se și îmbrăcându-se, pieptănându-se și strângând lucrurile pe care le scosese cu o seară înainte.

Când erau aproape gata, Daisy aruncă o privire pe fereastră și încuviință cu satisfacție.

- Trăsura e gata, spuse ea, și Gerry e jos așteptând să plece. Sunt surprinsă că a dormit, cu tot târâboiul. Mă voi bucura foarte mult să scap de locul acesta. Tu nu, Rose? Nu știi cum ai putut dormi pe salteaua asta.

- A fost remarcabil de curajos din partea ta să cobori și să-l aperi pe domnul acela, spuse Rose. Eu nu aș fi avut curaj să mă apropiu de curte. Aproape că am leșinat

de spaimă, fiindcă m-a trezit plecarea ta și m-am uitat să văd ce se întâmpla. Ai fi putut fi ucisă, Daisy.

- Prostii, spuse sora ei, prinzând ultima agrafă care îi ținea cozile grele răsucite în spatele capului. Bătăușii sunt întotdeauna lași, Rose. Dacă ar fi fost doar un bărbat și l-ar fi atacat pe gentleman, situația ar fi fost mai periculoasă pentru mine. Dar, dacă ar fi fost doar unul, îndrăznesc să spun că gentlemanul nu ar fi avut nevoie de ajutorul meu.

- Nu crezi că a fost o nesăbuiță să te năpustești pe scările unui han, fără să te gândești înainte? sugeră Rose. Erai îmbrăcată doar în cămașa de noapte, dragă. A fost un mare noroc că te-au văzut atât de puțini oameni. Ar fi putut să fie o mulțime de clienți prin preajmă.

- Nu, spuse Daisy, cu toată logica ulterioară unei întâmplări. Dacă ar fi fost o mulțime de oameni în preajmă, bătaușii aceia nu ar fi îndrăznit să atace, poți să fii sigură. Ești gata? Să mergem, atunci! Sper că nu te superi să aștepti micul dejun, Rose, dar eu cred că mi-ar sta în gât dacă ar trebui să mănânc ceva din mâna acestui om, după tratamentul lipsit de curtoazie pe care ni l-a aplicat și nouă, și gentlemanului. O să plecăm imediat. Nu cred că îmi va lua prea mult timp să vorbesc cu celălalt gentleman și să plătesc datoria.

- Daisy! Rose se lăsă să cadă pe patul cu cocoloașe și își privi rugător sora, cu ochii ei mari și albaștri. Datoriile pe care le-a făcut la joc un gentleman străin nu sunt deloc treaba ta. Trebuie să lași lucrurile să își urmeze cursul, știi doar. Nu știi la cât se ridică suma, și, chiar dacă știu că suntem foarte bogate și ne putem permite chiar și o sumă mare, nu ne trebuie deloc așa ceva, dragă. Nici măcar nu știm dacă acest gentleman merită grija noastră. Poate fi un jucător împătimit și chiar mai rău. Gândește-te la ospătăriță, Daisy!

Roși și își feri privirea de ochii surorii ei.

- Nu e treaba noastră să-l judecăm, spuse Daisy, aplecându-se să ia valiza lor mare. Dar sunt sigură că servitorii celui alt gentleman nu trebuiau să umble cu povești în camerele servitorilor, Rose. Hangiul ar fi trebuit

să trateze cu severitatea cuvenită asemenea bârfe, dacă ar fi fost un om de nădejde. Nu, intenționez să plătesc datoriile la joc, și apoi să-i las pe toți să spună ce vor.

Leși din cameră cu pași hotărâți și coborî scările fără să se uite în urmă, ca să vadă dacă sora ei o urma. Rose oftă și se ridică. Draga de Daisy! Implicată mereu într-o cruciadă pentru a sprijini străinii, oameni sau animale – și în jumătate dintre cazuri destinatarul era fie nedemn, fie nerecunoscător, fie ambele. Daisy și oamenii ei neajutorați! Lui Rose îi păruse rău când îl văzuse pe gentlemanul acela căzând victimă unei lupte atât de inegale, și fusese îngrozită când îi privise fața. Dar adevărul era că problemele lui nu le priveau pe ele. Cu siguranță că datoriile lui neplătite nu erau treaba lor. Rose simțea chiar că, dacă era un gentleman adevărat, nu avea să-i fie recunoscător lui Daisy pentru intervenție.

Dar cum să-i explici asta lui Daisy? După ce trăise nouăsprezece ani cu ea, Rose încă încerca adesea să o facă. Dar părea că vorbește cu un perete de cărămidă. Măcar peretele ar fi stat liniștit în timp ce vorbea și ar fi așteptat să termine.

Rose își urmă sora pe scări și rămase la o distanță de câțiva pași de masa la care stătea Daisy, împreună cu un gentleman rotofei care o făcu pe Rose să se cutremure. Nu putea explica de ce. Probabil nu era vina lui că avea degete moi și umflate, acoperite de păr negru. Și era treaba lui dacă alegea să poarte un inel pe fiecare dintre aceste degete. Și nimeni nu putea să îi reproșeze zâmbetul și manierele liniștite și politicoase. Dar Rose simți că i strâmbă gura de dezgust și trebui să-și compună deliberat o expresie amabilă.

Fu foarte ușurată când văzu că întâlnirea fusese scurtă și la subiect. Își dorea la fel de tare ca Daisy să nu mai pună vreodată piciorul în hanul Golden Eagle. Nu se bucurase niciodată atât de mult văzând trăsura veche care le aștepta în curtea grajdurilor și pe Gerry pășind pe dalele de piatră ca să ia valiza din mâinile lui Daisy și să o certe fiindcă nu trimisese după el.

Se părea că Gerry fusese trimis în celălalt capăt al satului cu o treabă la fierar, la rugămintea rândușului-șef al hanului, așa că pierduse bătaia. Dar bombăni, ocărând-o pe Daisy pentru intervenția ei nebunească și periculoasă, de parcă ar fi fost tatăl ei iubitor. Tuși și respiră astmatic când se urcă în scaunul lui înalt și puse mâna pe hățuri. Probabil ar fi fost mort de mult, se gândi el în timp ce se bătea peste piept, dacă nu ar fi fost domnișoara Morrison. Oamenii care își petreceau viața în minele de cărbune din copilărie mureau de obicei tineri, din cauza prafului de cărbune care le îneca plămânii. Nu trebuia să se plângă de o mică congestie, oricât de des s-ar fi întâmplat. Măcar era viu și trecuse de patruzeci de ani. Putea respira aer curat. Trase adânc aer în piept, tuși din nou și scoase trăsura în stradă.

În barul din hanul Golden Eagle, gentlemanul care își recuperase datoria de la joc mult mai devreme decât se așteptase zâmbea foarte mulțumit de sine către femeia cu păr roșu care i se alăturase după plecarea lui Daisy.

- E mai bine decât sperasem în cele mai nebunești visuri, spuse el râzând încet. Plănuisem o mică stânjenală și puțină durere, ca să îl țină departe de Bath. Și asta ar fi fost destul de rău pentru imaginea lui Kincade. Dar așa ceva! Nu o să-și revină niciodată după o asemenea umilire. Îmi venea să-i sărut mâna acelei lady, Kit, dacă nu aș fi avut lângă mine o mână mult mai frumoasă. Victoria asta trebuie sărbătorită, draga mea. Și e încă foarte devreme. Hai să mergem înapoi sus!

Se cutremură din nou, râzând pe înfundate, în timp ce se ridica și întindea brațul spre femeia cu părul roșu.

Ea ridică din umeri și își puse mâna pe brațul lui.

- Bănuiesc că e o modalitate destul de bună de a-ți trezi apetitul pentru micul dejun, spuse ea.

Viconteles Kincade lua micul dejun în casa lui din Londra în dimineața următoare, vorbind cu fratele său, când majordomul îl întrebă dacă îl putea primi pe rândușul-șef, care voia să îi transmită un mesaj Excelenței Sale.

- Sunt ușurat că s-a întors atât de repede și că s-a putut capăt acestui episod sordid, mărturisi Lord Kincade înainte de intrarea omului. Nu poți să-ți imaginezi cât sunt de stânjenit, Arthur.

Reverendul Arthur Fairhaven afișă zâmbetul lui dulce. - Poți spune pe bună dreptate că tratamentul pe care l-ai primit în hanul acela te absolvă de obligația de a plăti nota, Giles, spuse el. Mă bucur că ai făcut ce era drept, în loc să cauți răzbunarea.

- Nu încerca să mă transformi într-un înger, spuse fratele său înainte de a întoarce capul și de a ridica sprâncenele spre rândaș, care intrase în cameră și stătea la capătul mesei. Dacă i-aș putea găsi pe cei trei bătărași, i-aș lua pe rând și nu i-aș lăsa din mână până nu i-aș face fărâmițe.

- Și observ că ai face-o într-o luptă dreaptă, spuse Fairhaven.

- Da, Chandler? întrebă vicontele îndreptându-și atenția asupra rândașului. Notele au fost plătite și datoria achitată?

- Da, milord, spuse omul lăsându-se stânjenit de pe un picior pe altul.

- Bun, zise energic Excelența Sa. Acum trebuie să gădesc pe domnul Martin azi, și apoi trebuie să aștept să mi se vindece rănile.

La cum îi arăta fața în dimineața aceea, se părea că nu avea să fie o treabă rapidă. Avea buza de sus umflată, obrazul rănit și un ochi negru de parcă i-l-ar fi făcut lustragiul pentru un bal mascat. Decorațiunile purpurii și gălbui din jurul lui și aspectul însângerat al ochiului, care privea de sub pleoapa umflată, dovedeau totuși că nu era nici un bal mascat.

- Ah, milord, spuse rândașul, în loc să se întoarcă să se plece așa cum se aștepta stăpânul său, datoriile fusese deja plătite când am ajuns acolo.

Vicontele se încruntă.

- A fost găsit portmoneul meu? întrebă el. Rândașul tuși.

- Se pare că a plătit o lady, zise el. O domnișoară Daisy Morrison.

Lord Kincade închise dintr-odată și ochiul bun, și pe cel lovit.

- Domnișoara Daisy Morrison, spuse el. Salvatoarea mea, apariția lucioasă. Și ai făcut rost de adresa ei, Chandler?

- Nu, milord, răspunse rândașul. Hangiul nu o cunoștea, și ea nu a considerat necesar să o lase. Dar a spus că se îndrepta spre Londra.

- Oh, minunat! zise viconte. Atunci va fi ușor de găsit, dacă am redus cercetările la Londra. Își privi un moment fratele și apoi se întoarse iar spre servitor. Ai aranjat cealaltă chestiune, Chandler?

Tusea rândașului fu și mai chinuită.

- Doamna o plăti și pe aceea.

- Ce?! Lord Kincade se ridică pe jumătate din scaun, apoi căzu înapoi și închise ochii strâns, din nou. Îți mulțumesc, Chandler. Asta-i tot, spuse el și îl privi pe servitor ștergând-o recunoscător din cameră. Ce diavoliță! Ce nerușinată! Ce tupeu are femeia asta! Arthur, ce fel de femeie sare în apărarea unui străin atacat de trei bătauși, înarmată doar cu o umbrelă și îmbrăcată doar într-o cămașă de noapte, plătește nota de la han a omului, achită datoriile la joc și îi răsplătește tâ...?

- Târfa? completă reverendul Arthur. Zâmbi cu blândețe. O lady curajoasă și foarte generoasă, în opinia mea, Giles. O lady cum nu mai găsești alta.

Fratele lui îl privi urât cu un ochi și jumătate.

- O nebună, spuse el. O smintită cum nu mai găsești alta, Arthur.

capitolul 3

Daisy și Rose Morrison ajunseră la hotelul Pulteney din Londra, dar nu fură primite cu mai multă căldură decât la Golden Eagle, deși proprietarii hotelului erau mult mai bine-crescuți în răceala lor. Se părea că toți cei care voiau să fie tratați cu respectul convenit trebuiau să călătorească însoțiți de o adevărată armată de slugi, constată Daisy oftând când ușa apartamentului lor se închise în sfârșit după ele.

Rose nu voise să stea la hotel. Singura opțiune viabilă era să se întoarcă imediat acasă, îi spusese ea lui Daisy. Puteau porni înainte de căderea nopții, deși trebuiau să se asigure că nu le prindea amurgul la hanul Golden Eagle.

Dar, ca de obicei, se gândi ea privind dimensiunile somptuoase ale salonului care completa dormitorul lor la hotel, ar fi putut să nu se obosească. Unchiul și mătușa Pickering nu erau acasă. Erau la Paris, le explicase valetul atunci când sosiseră la mijlocul după-amiezii. După cum se părea, profitau de ocazia de a călători din nou dincolo de țărmurile Angliei pentru prima dată în mulți ani, fiindcă situația politică permitea în sfârșit o asemenea deplasare în siguranță.

Pentru o clipă, Rose se simți cuprinsă de panică. Dar nu era degeaba sora lui Daisy. Era sigură că Daisy avea să întrebe dacă puteau rămâne acolo o noapte, înainte de a se întoarce la țară a doua zi dimineața. De fapt, nu se întâmplase nimic grav, cu excepția faptului că pierduseră pe drum câteva zile obositoare și stânjenitoare.

Dar Daisy se întorsese de la ușa unchiului lor, se urcase înapoi în trăsură și păruse a se afla în impas un moment sau două. Apoi îi ordonase lui Gerry să pornească spre Pulteney, singurul hotel din Londra al cărui nume îl cunoștea.

- Rămânem acolo în seara asta? întrebuse Rose. Ar fi într-adevăr plăcut să ne putem relaxa câteva ore, Daisy. Dar nu ar fi mai înțelept dacă am porni imediat spre casă, și să avem mâine-dimineață o parte din drum deja făcut?

Daisy o privise fără să o înțeleagă.

- Nu ne întoarcem, spuse ea, când pricepu sensul afirmației lui Rose. Cerule mare, Rose, am călătorit toate zilele astea și am făcut toate pregătirile pentru Londra, și acum am ajuns aici, unde poți să întâlnești câțiva domni eligibili și să închei o căsătorie strălucită. Admit că absența mătușii Pickering din oraș e o piedică, dar una minoră. Avem o mulțime de bani, la urma urmei, și ai și o însoțitoare așa cum se cuvine. Rămânem.

- La Pulteney? întrebuse Rose, înfricoșată. Pentru întregul sezon, Daisy?

Daisy se încruntase.

- Sper că nu, spusese ea. Avem o mică problemă, Rose, din câte îmi dau seama. Trebuie să ne facem intrarea în societate. E adevărat că tăticul a fost baron și asta înseamnă că fiicele lui ar trebui să fie primite fără probleme de înalta societate, chiar dacă toată lumea strâmbă din nas, fiindcă tăticul și-a făcut averea din minele de cărbuni. Dar tăticul nu s-a apropiat niciodată de Londra și nici nu a considerat necesar să cultive prietenia persoanelor de neam mare de aici. Așa că ne confruntăm cu o mică dificultate. Dar nu contează. Ne vom descurca.

- Ne vom descurca! strigase Rose îngrozită. Nu cunoaștem pe nimeni în Londra, Daisy. Nu avem pe nimeni care să ne dea o recomandare sau o invitație pentru cel mai sărăcăcios salon. Situația este imposibilă. Va trebui să mergem acasă și să așteptăm să se întoarcă mătușa Pickering. Poate o să venim la anul.

- La anul o să ai douăzeci de ani, afirmase Daisy în timp ce trăsura se oprea în fața hotelului. Nu, trebuie să fie anul acesta, Rose. Ai așteptat destul să găsești un soț. Vom găsi noi o cale, nu te teme!

Și necazul era, se gândi Rose, rătăcind din salon în dormitorul la fel de spațios, că Daisy avea să se descurce probabil, într-un mod care avea să le stânjenească la culme pe amândouă. Nu că Daisy ar fi observat așa ceva bineînțeles. Nu observa niciodată.

În următoarele trei zile, trăiră în splendida izolare a hotelului Pulteney, mâncând în sufrageria comună pentru ca Daisy să se uite la clienți și să vadă dacă nu putea lega o cunoștință cu cineva de acolo. Cunoscută pe cineva a doua zi, dar doamna cu care vorbiră o oră întreagă se dovedi a fi proprietara și directoarea unui pension pentru fete din Brighton, care era în oraș pentru a o întâlni pe fiica unui duce și a o însoți înapoi la școală. O doamnă foarte interesantă, o etichetă Daisy după ce se despărțiră. Și era sinceră. Părea să nu fie supărată deloc din pricina orei pe care o pierduseră cu ea.

Găsiră Bond Street și petrecură două dimineți fericite privind magazinele la modă și oamenii de pe stradă. Daisy o duse pe Rose în magazinul unei modiste care părea a fi cea mai în vogă și aranjă să i se facă o garderobă nouă, deși Rose protestă și spuse că probabil nu avea să petreacă întregul sezon în Londra. Daisy comandă chiar și câteva rochii de seară noi pentru ea și niște rochii de stradă.

Așa că, îmbrăcate în rochii noi de stradă, se aventurară în Hyde Park a treia zi, ca să vadă dacă era adevărat că toată lumea mondenă se plimba sau călărea acolo după-amiaza târziu. Se părea că era adevărat.

- Dar am putea fi la kilometri buni distanță, spuse Rose, găsind un argument în favoarea propunerii de a se întoarce acasă a doua zi, pe care o susținea de zece minute bune. Tot nu cunoaștem pe nimeni, Daisy, și nu putem să ne oprim în fața unei străine, să ne prezentăm și să o întrebăm dacă nu are o invitație în plus pentru noi.

Rose își dori să nu fi spus aceste ultime cuvinte decât cum se auzi rostindu-le. Nu voia deloc ca sora ei să facă acest lucru. Totuși, observă ușurată că Daisy nu părea atentă la ea. Se oprise din mers și se uita fix în direcția

unui grup de călăreți, care schimbau saluturi cu două doamne aflate într-un landou.

- Uite-l! anunță Daisy dintr-odată. Sperasem să-l văd, Rose. Trebuie să mărturisesc că nu mi l-am putut scoate din minte zilele astea. Mă temeam doar ca rănille să nu îl țină un timp în casă. Ochiul lui arată încă destul de rău, nu?

Rose privi în direcția în care se uita sora ei și îl văzu pe domnul din curtea hanului Golden Eagle. Nu l-ar fi recunoscut dacă nu ar fi avut ochiul învinețit. Acum nu mai avea manta, și văzu că era un gentleman foarte elegant. Și chipeș pe deasupra, în ciuda ochiului purpuriu. Se simți teribil de stânjenită.

- Hai să mergem, Daisy, spuse ea, apucându-și sora de mânecă. Nu e frumos să atragem atenția unui domn pe care nu îl cunoaștem. Hai să mergem, te rog!

Rose fu salvată de stânjeneala de a-și vedea sora fluturând umbrela închisă în aer, ca s-o vadă toată lumea, nu doar domnul în cauză, numai fiindcă domnul respectiv se uită și le recunoscuse chiar în clipa în care Daisy se pregătea să acționeze. Era limpede că le recunoscuse imediat. Și veni spre ele fără întârziere, după ce le explică repede ceva însoțitorilor săi. Rose nu-și putu da seama la fel de limpede dacă se bucura sau nu să le vadă. Fața lui putea să indice înflăcărare, furie sau dispreț. Era greu de judecat când unul din ochii domnului era străbătut de vinișoare roșii și înconjurat de un purpuriu aprins. Rose încercă să se ascundă în spatele surorii ei mai scunde.

- Domnișoară Morrison, spuse gentlemanul atunci când calul lui se opri lângă ele. Își scoase pălăria și dezvălui un păr des, de un blond glorios. Ochiul său teafăr privea spre Daisy. Era de un cenușiu clar, nuanța aceea pe care un poet ar fi descris-o ca fiind albastru. Bună ziua și dumneavoastră, doamnă.

Rose, care era obișnuită să întâlnească victimele bunătații lui Daisy, văzu imediat că domnul respectiv și-ar fi dorit de fapt să coboare un trăsnet din cerul senin și să o nimicească pe loc.

- Bună ziua, sir, îi spuse Daisy, toată numai zâmbet. Mă bucur atât de mult să vă văd din nou pe picioare, ca să zicem așa. Ochiul dumneavoastră arată destul de rău, dar sper că în rest vă simțiți mai bine. Dacă ați fi venit atunci în han, cum v-am sfătuit, și v-ați fi pus pe ochi o felie de carne crudă, pariez că zona nu ar fi chiar atât de purpurie. Totuși, vă înțeleg dorința de a vă îndepărta cât se putea de repede de locul acela oribil. Nici eu și nici Rose nu am mai rămas pentru micul dejun.

Domnul înclină capul, dar nu arată nici o dorință de a urma această promițătoare direcție a conversației.

- Speram să vă întâlnesc undeva în Londra, spuse el. Ați uitat să îi lăsați hangiului adresa dumneavoastră, doamnă.

- Ah, spuse Daisy, zâmbind și mai strălucitor. Deci v-ați întors să vă achitați nota. Știam că o veți face. Nu, sir. Nu am considerat necesar să îmi las adresa. Dacă o lăsam, ați fi crezut că mă așteptam să mă căutați, ca să îmi mulțumiți și să îmi dați înapoi banii pe care i-am cheltuit pentru dumneavoastră. Și ambele lucruri sunt inutile. Am fost foarte încântată să pot ajuta un călător în necaz.

Domnul înclină din nou capul. Lui Rose i se păru că făcea o încercare eroică de a-și stăpâni temperamentul. Îl privi mușcându-și buzele.

- Îmi permiteți să mă prezint, doamnă? spuse el curtenitor. Giles Fairhaven, viconte de Kincade, la dispoziția dumneavoastră. Poate că acum îmi veți da adresa dumneavoastră, doamnă, ca să vă pot vizita și să vorbim în particular?

- Stăm la Pulteney, spuse Daisy, și ne vom bucura dacă ne veți vizita, milord, deși nu trebuie să considerați necesar să veniți cu mulțumiri sau cu bani. Dar am fi foarte recunoscătoare dacă ne-ați ajuta, nu-i așa, Rose?

Viconte o privi pe Rose pentru prima dată. După cum observă, înainte de a roși și de a-și pleca privirea spre covorul de iarbă de la picioarele ei, expresia lui se imblânzi oarecum.

- Îmi permiteți să vă vizitez mâine-dimineață? îl auzi ea întrebând.

Daisy făcu o reverență.

- Plăcerea va fi de partea noastră, milord, spuse ea. Știți, sunteți foarte norocos că nu ați rămas cu sechele permanente la ochi. E teribil de roșu, nu vi se pare? Dar puteți să vedeți?

El încuviință curtenitor și se întoarse la tovarășii lui, care îl așteptau la o distanță discretă.

- Bună ziua, domnișoară Morrison, spuse el fără să îi răspundă la întrebare. Făcu un gest și în direcția lui Rose. Doamnă.

Daisy își luă sora de braț și o strânse în timp ce își continuau plimbarea.

- Știam că avea să ni se întâmple ceva minunat dacă aveam puțină răbdare, spuse ea. O să fii prezentată în înalta societate, dragă, și o să ai căsătoria ta strălucită. Vicontele va avea grijă să ne prezinte oamenilor potriviți. Nu poate să nu facă asta, știi, fiindcă ne datorează ceva. De fapt, nu ne datorează nimic, bineînțeles, fiindcă nu l-am ajutat în ideea de a fi răsplătită. Dar, vezi tu, fiindcă e un gentleman, se va simți obligat. Îi vom face un bine dacă îi vom permite să își arate cumva recunoștința.

- Daisy, strigă Rose, eliberându-și brațul și întorcându-se să-și înfrunte sora, deși pe lângă ele treceau nu mai puțin de șase persoane. Nu poți să te gândești să îi ceri așa ceva lui Lord Kincade. Oh, chiar nu poți. Este un străin, Daisy, și un gentleman, și un nobil. Oh, nu se cuvine deloc. O să ne considere vulgare, știi doar, și pe drept cuvânt.

- Prostii, spuse Daisy zâmbind fericită și continuându-și plimbarea. Nu o să-i cer să ne însoțească nicăieri, bineînțeles. Asta ar fi foarte nepotrivit. O să-i cer doar să ne prezinte unei doamne potrivite. Probabil are tot felul de rude și de prietene aici. Cred că ar fi un bărbat extraordinar de chipeș fără ochiul acela, nu consideri, Rose? Și cei doi domni care erau cu el arătau și ei bine. Iar el te-a privit apreciativ când ți-am menționat

numele. Oh, Rose, în după-amiaza asta am făcut un lucru foarte bun. Nici nu știu cum îmi voi stăpâni nerăbdarea până mâine-dimineață.

Rose deschise gura să vorbească, dar o închise din nou. La ce bun? Îl lăsa pe viconte să spulbere speranțele lui Daisy. Văzuse pe fața lui și auzise în glasul lui că, atunci când vorbise despre o întâlnire particulară cu sora ei, nu se gândea deloc să își arate recunoștința, deși probabil că dorea să îi dea înapoi banii. Lord Kincade nu o privea pe Daisy cu ochi buni. Deloc!

Bineînțeles, Daisy nu văzuse nimic. Daisy trăia acolo unde trăise întotdeauna: la o mare distanță de realitate. Daisy vedea doar ce voia să vadă și auzea doar ce voia să audă. Scumpa de Daisy! Trăia într-o lume pe care o putea face perfectă pentru cei pe care îi iubea și în care confortul și fericirea ei nu contau deloc.

„Las-o să viseze“, își zise Rose cu un val de afecțiune plină de căldură. „Las-o să se bucure de această după-amiază în Hyde Park, pășind umăr la umăr cu lumea bună.“ Rose avea simțământul că nu aveau să se mai bucure de multe asemenea după-amiezi.

În ultimele două zile, Lord Kincade hotărâse că existau două moduri posibile de a reacționa în fața unei umiliri publice. Primul era să o înfrunte pe față, să accepte inevitabilul și să treacă prin toate cu hotărâre și răbdare, știind că foarte curând o altă biată victimă a bârfelor, a scandalului sau a ridicolului urma a pași în față să îi ia locul. Sau putea să își ascundă capul în nisip, să stea deoparte, să se ferească de privirile publicului, sperând că, dacă nu avea să moară de plictiseală între timp, avea să poată ieși din nou cândva într-o lume care ar fi putut să uite.

Alese prima opțiune.

Nu avea să afle niciodată cum se răspândise vestea atât de rapid. Dar, fiindcă trăia în Londra de șapte ani, bănuia că nu trebuia să fie prea surprins. Sigur că nici unul dintre servitorii aceluia han infernal nu ar fi avut ocazia să trângănească dacă nu ar fi stat acolo în noaptea

aceea o persoană căreia să îi placă să răspândească bârfele. Domnul Martin fusese un om prietenos și indulgent. Nu părea în stare să se întoarcă imediat la Londra și să răspândească vestea. Mai rămâneau cele două femei, care spusese că erau surori. Domnișoarele Morrison.

Oricum ar fi fost, și oricine ar fi făcut publice detaliile umilirii lui, la două zile de la întoarcerea la Londra, se trezi subiectul tuturor glumelor – omul care oferise singur lumii bune prilejul de a râde și de a se menține în formă.

Înfățișarea lui era destul de afectată. Se obișnuise deja să asculte obișnuitele comentarii referitoare la fața lui și se înarmase cu răspunsul obișnuit și universal: „Ah, dar ar trebui să vedeți cum arată celălalt”. Era recunoscător că nu era căsătorit, astfel că numărul obișnuit al glumelor era redus la jumătate.

Dar chiar înainte de a ieși la unul dintre cluburile sale pentru a înfrunța comentariile, descoperi că înfățișarea lui nu era totul. Nu era nici măcar jumătate! Cel mai bun prieten al său, Lord Doncaster, trecu pe la el a doua dimineață după experiența de pe drumul spre Bath și se trânti pe un scaun din garderobă, în timp ce vicontelescu își examina în oglindă niște tăieturi care ieșiseră la lumină după ce se bărbierise.

- Dacă ar fi fost amabili și ți-ar fi aranjat și celălalt ochi, Giles, spusese Lord Doncaster, ai fi putut merge la un bal mascat doar cu un domino și fără mască. Gândește-te totuși ce senzație ai face în momentul în care sar da măștile jos.

Lord Kincade se încruntă în oglindă înainte de a-i întoarce hotărât spatele. Oricât, și-ar fi folosit imaginația, nu se putea convinge că nu arăta chiar atât de rău, la urma urmei.

- Nu pari surprins, Peter, spuse el. Și îți mulțumesc pentru compasiune. Rânjetul ăla ți-e așa de mare, că mi-e teamă să nu ți se agațe de urechi.

Prietenul lui râse în gura mare.

- Ai de gând să vii la White's? întrebă el. Știi ce te așteaptă acolo, nu?

Viconteles îl privi bănuitor.

- Detaliul cu ospătărița e cireșa de pe tort, spuse Lord Doncaster. Spune-mi, Giles, băiete, măcar a meritat banii? Probabil aş putea închiria amanta unui duce pentru suma asta. Ai folosit-o măcar toată noaptea? Nu a adormit după prima sau a doua rundă, nu?

Poate că fusese totuși un noroc că fața lui arăta așa cum arăta, fiindcă nu se văzu cât era de îngrozit.

- Dumnezeu mare, de unde știi despre asta? Asta nu i-am spus-o lui Arthur. Și nu am vorbit cu nimeni despre nimic. Și câți bani a primit, oricum?

Prietenul lui izbucni într-un râs tunător.

- Nu te poți aștepta ca o poveste atât de delicioasă să rămână ascunsă, spuse el. Și, de fapt, nu sunt chiar atât de sigur că detaliul cu ospătărița e cel mai delicios. O femeie micuță, cu o cămașă de noapte și scuturând o umbrelă bărbătească, Giles. Un înger apărător cel puțin ciudat, ca să spunem așa. Era chiar o cămașă de noapte sau detaliul a fost schimbat pe parcurs? I-ai văzut gleznele, băiete? Genunchii? Sau erai prea ocupat cu probleme mai personale ca să mai iei seama la asemenea detalii neimportante?

Lord Kincade se întoarse cu spatele la prietenul său ca să își pună ceasul în buzunar și se gândi că în momentul acela era mai interesat de gâtul îngerului. Își dorea să îl poată strânge cu mâinile lui.

- Văd că s-a bucurat să relateze povestea, spuse el. Evident, probabil că toată lumea știe că mi-a plătit nota, datoria la joc față de un om pe care nu l-am văzut niciodată și ospătărița care a fost amabilă să îmi încălzească patul cea mai mare parte din noapte. Așa că îmi dau seama că sunt obiectul batjocurii, Peter. Și povestea are atâtea detalii delicioase, încât am să rămân așa multă vreme, dacă nu se ivește cineva atât de amabil încât să-și omoare bunica în Kensington Garden mâine sau poimâine.

- Mă tem că da, spuse prietenul său, puțin mai com-pătimitor decât înainte. Ai putea să te dai la fund, știi. De asta am venit aici, în loc să ne întâlnim la White's.

Erai în drum spre Bath. De ce nu pleci din nou în călătorie și să lași glumele să se stingă singure?

Sugestia era ispititoare, mai ales că încă simțea nevoia de a merge acolo. Dar cine ar fi crezut că nu plecase doar ca să fugă de rușine? Nu, trebuia să își continue viața de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, de parcă nu ar fi avut un ochi învinețit care atrăgea atenția spectatorilor de la distanță, de parcă nu ar fi fost făcut de râs de o femeie care avea și o gură mare, printre alte calități nedorite.

Și trebuia să trăiască cu speranța că avea să dea peste ea undeva în Londra. Dacă era dintr-o familie cât de cât bună, poate că o găsea. Și atunci avea să o trateze cum se cuvenea, asigurându-se că nu o strângea de gât într-un loc prea public, așa cum plănuise. Trebuia să afle care erau motivele pentru care făcuse de râs un străin în fața întregii lumi bune și a unei părți din lumea mai puțin bună – nu se îndoia că experiența lui provoca la fel de multe râsete la subsol, printre servitori.

Astfel se întâmplă că, atunci când o zări pe Daisy Morrison în Hyde Park, în timp ce călărea în compania lui Arthur și a lui Lord Doncaster, Lord Kincade nu fu chiar atât de surprins. O căutase, în ciuda faptului că acest lucru îl adusesese exact în atenția publicului, și obosise de moarte să tot zâmbească binedispus la toate observațiile ironice pe care nimeni nu părea să le considere răutăcioase, parându-le cu replici scânteietoare pe care le repetase singur o seară și o noapte întregi.

Se scuză imediat față de domnișoara Harlow, cu care vorbea, spuse fratelui și prietenului său să-l aștepte și își îndreptă calul prin mulțimea de plimbăreți, spre cărarea unde îl aștepta o femeie care îndrăznea să zâmbească.

Fu surprins să vadă că nu părea un diavol și nu se deosebea de doamnele care se plimbau pe lângă ea. De fapt, era destul de atrăgătoare, cu o rochie de plimbare cafenie-roșcată, o bonetă de paie, șuvițe de păr blond luminându-i fața și ochi mari și cenușii care îl priveau cu candoare. Un flecușteț, pe care l-ar fi luat orice vânt mai puternic. Umbrela crem cu volănașe era mult mai

feminină decât umbrela cu care o văzuse ultima dată, înțepând abdomenul unui biet bătaș ghinionist.

De fapt, era uimit că o recunoscuse. Fața nu îi strălucea, ci era trandafirie și privea spre el. A avea pistrui pe nas.

O trată cât se putea de curtenitor, fiindcă se aflau într-un loc public. Iar ea îi permise imediat să o viziteze a doua zi dimineața. Poate că nu își dădea seama că gâtul ei delicat se afla într-un mare pericol. Poate că nu era deloc conștientă de asta. Categorie nu părea să își dea seama de nimic în timp ce vorbea cu el.

A doua zi avea să trateze cu ea. Lord Kincade se bucură la acest gând, în timp ce își îndrepta calul spre tovarășii săi. Aproape că spera că avea să-l primească cu același zâmbet. A avea să se bucure să i-l șteargă de pe față și să îl calce în picioare. A avea să se bucure să îi spună câteva adevăruri înainte de a ajunge la mult așteptatul final al vizitei, când urma să își pună mâinile pe gâtul ei și să-l strângă după pofta inimii.

- Drăguțe, comentă Lord Doncaster. Mai ales blonda care se ascundea. Ce i-ai spus de ai făcut-o să roșească așa, Giles? Și nu ne prezinți și pe noi, prietene? Trebuie să le ții pe amândouă pentru tine?

- Ești furios, spuse reverendul Arthur liniștit, uitându-se mai atent la fața fratelui său. Să ne continuăm plimbarea. Nu exploda aici, Giles. Ține-ți firea încă un moment.

Lord Doncaster se întoarse dintr-odată spre doamnele care dispăreau și își privi prietenul cu interes reînnoit.

- Cine erau? întrebă el.

- Domnișoara Daisy Morrison, spuse scurt lord Kincade, zâmbind și atingându-și pălăria în direcția unei doamne în vârstă care trecea în momentul acela într-un landou, cu o însoțitoare alături de ea. Ah, doamnă, spuse el, ridicând vocea ca să răspundă la comentariul numitei doamne și injectându-i doza exactă de umor, dar ar trebui să vedeți cum arată celălalt. Apoi coborând din nou vocea: Și sora ei, domnișoara Rose Morrison, cred.

Prietenul lui fluieră.

- Nu pare destul de înaltă sau de puternică pentru a ridica o umbrelă bărbătească, spuse el, și nici vorbă să pună pe fugă trei indivizi cu ea. Cine e, Giles? Trebuie să fie cel puțin bogată, dacă și-a permis să-ți plătească datoriile, inclusiv o recompensă regească pentru o târfă în formă.

Lord Kincade privi stânjenit spre fratele său și se încruntă în direcția prietenului său.

- Nu știu cine e, spuse el. Dar intenționez să aflu. Mă întreb dacă mai sunt și alte surori acasă. Lily? Violet? Pansy? Jonquil? Buttercup?¹ Sau tatăl și-a pierdut energia înainte de a se face complet de râs?

- Cred că e o idee încântătoare să le pui fetelor nume de floare, spuse fratele său, cu o dojană blândă. Și eu nu aș folosi vorbe lipsite de respect la adresa acestor doamne dacă aș fi în locul tău, Giles, înainte de a le cunoaște măcar. Cred că domnișoara Morrison a avut intenții bune, chiar dacă te-a stânjenit prin gestul ei. Te-a privit cu o atitudine deschisă, nevinovată.

- Vorbește sfântul Arthur, spuse Lord Kincade, cu primul zâmbet sincer din ultimele patru zile. Și nu sunt sarcastic. Tu ai găsi ceva bun și la un criminal spânzurat, dragul meu frate.

- Sper că da, spuse acesta serios. Domnul nostru așa a făcut. Giles, o să le faci o vizită doamnelor? Îmi permiți să te însoțesc?

- Îmi strici toate planurile urzite cu grijă, protestă vi-contele. Aveam intenția să o strâng de gât pe femeiușcă, știi, dar presupun că nu o să pot dacă vii și tu.

- Exact la asta mă gândeam și eu, spuse fratele lui, și zâmbetul dăruie o frumusețe neașteptată și extraordinară feței sale lungi și colțuroase.

¹ „Daisy” și „Rose” sunt nume de flori, în limba engleză, respectiv margaretă și trandafir. Surorile presupuse ar avea și ele nume de flori, respectiv Lily - crin, Violet - violetă, Pansy - panseluță, Jonquil - narcisă, Buttercup - piciorul-cocoșului. (n.red.)

capitolul 4

A doua zi dimineață, Daisy își alese cu grijă hainele, îmbrăcându-se cu rochia de muselină albastră pe care o primise deja de la modista din Londra. Era poate puțin cam subțire pentru o zi friguroasă de aprilie și puțin cam frivolă pentru o rochie de dimineață, dar îi plăcea. Cădea largă de sub piept și avea gulerul atât de jos, încât îi lăsa gâtul liber, și mâneci tinerești, cu umerii bufanți.

Nu că ar fi vrut să pară nedrept de tânără. Dacă ar fi fost într-adevăr o tânără lady, nu s-ar fi convenit să primească singură un gentleman în salonașul particular al unui hotel. Oricum, ea se considera o fată bătrână și așezată. „Dar și fetele bătrâne pot avea micile lor vanități”, se gândi ea în timp ce își răsucea cozile grele la spate și se uita la Rose, ca să se asigure că arăta mult mai drăguță și cu mult mai tânără decât ea.

Rose avea norocul de a fi desăvârșită în toate privințele, se gândi sora ei cu satisfacție. Era de înălțime medie și zveltă, deși avea curbe în toate locurile potrivite; părul ei blond și buclat era minunat, oricum l-ar fi aranjat; tenul ei era proaspăt și avea o nuanță de piersică. Și, ca să încununeze toate aceste calități, avea cel mai dulce caracter pe care îl întâlnise Daisy vreodată. Nu era neapărat timidă sau rușinoasă; era doar foarte blândă și feminină.

Sora mai mică se gândise întotdeauna că era o binecuvântare să ai o soră ca Daisy. Dacă nu ar fi existat Daisy, ca să se ocupe de ea, Rose ar fi fost condamnată să înflorească neobservată de nimeni. Tăticul nu-și bătuse niciodată prea mult capul cu soarta fetelor lui. Fusesse cel mai indulgent tătic, cu excepția momentelor în care era vorba despre bani, dar părea să considere că datoria lui față de fiicele sale încetase din momentul în care le zămislise.

Și mama nu îi oferise nimic folositor lui Rose, cu excepția unei afecțiuni nepuizabile. Mama șovăia și pășea în viață ca prin vis. Se căsătorise din dragoste cu un bărbat care avea o avere modestă și o mică proprietate și continuase să îl iubească și să trăiască în felul ei liniștit și după ce acesta adunase o avere fabuloasă. Probabil că era bine că mama nu avea vise ambițioase și nu voia să îi imite pe cei bogați. Rose nu credea că tăticul ar fi putut fi convins să cheltuiască măcar un bănuț pe lucruri pe care le considera frivole. Și tăticul considera toate lucrurile frivole, în afară de strictul necesar supraviețuirii.

Deci, gândi Daisy consultând ceasul de buzunar care aparținuse tatălui ei și simțind o ușoară palpitație, pe care mintea o nega însă, când observă că dimineața înaintase binișor și că era timpul ca viconte să-și facă apariția, era într-adevăr un noroc că Rose o avea pe ea. Rose era suficient de dulce și de placidă ca să se mărite cu primul gentleman care o cerea, și era limpede că unii dintre gentlemenii fermieri care locuiau în preajma lor își adunau curajul ca să facă exact asta.

Dar Rose merita ceva mult mai bun. Trebuia să aibă parte de un sezon. Trebuia ca toți ducii eligibili, marchizii și conții de care Londra era plină, după cum se spunea, să o poată vedea și să ajungă să îi aprecieze atât frumusețea, cât și caracterul încântător.

O bătaie ușoară în ușa salonașului întrerupse brusc gândurile lui Daisy. Ea își îndreptă umerii și își așternu pe față cel mai sociabil zâmbet.

- E aici, îi spuse ea strălucitoare lui Rose, un anunț inutil, după cum se părea, fiindcă Rose se făcu mai palidă și o privi neliniștită și muștrătoare.

- Daisy, spuse ea, nu ar trebui să faci asta, știi doar. Chiar nu ar trebui.

- Prostii! spuse sora ei cu vioiciune și traversă camera ca să deschidă ușa.

Viconte Kincade inspiră adânc în momentul în care ușa se deschise și își dori pentru a zecea oară în dimineața aceea ca fratele lui să nu fi venit cu el și să nu stea acum liniștit lângă umărul lui. Privirea blândă a lui

Arthur îi inhiba furia. Și bineînțeles că fratele lui își dădea seama cât de mult îl inhiba, și tocmai de asta îi ceruse să-l lase să vină cu el. Uneori, cu toată blândețea lui dulce, Arthur putea fi destul de șmecher.

Din nou, Lord Kincade se trezi surprins de apariția domnișoarei Daisy Morrison. Era foarte scundă - de abia îi ajungea până la umăr. Și silueta ei era subțire ca a unei fetițe. Se gândi, destul de irelevant, bineînțeles, că i-ar fi putut cuprinde mijlocul cu mâinile dacă ar fi încercat, deși mijlocul acela era ascuns sub faldurile moi ale rochiei ei albastre. Părul ei blond era ridicat de pe față și răsucit sus la spate. Își aminti într-o străfulgerare de cozile împletite care îi ajungeau până la mijloc. Și fața ei era strălucitoare și înflăcărată, extrem de drăguță, de fapt, dacă ignori pistruii presărați pe nasul ei mic și drept.

Era greu de imaginat că o persoană atât de mică, strălucitoare și aranjată putea ascunde atâta cruzime; dar el o simțise pe pielea lui, și dovezile fuseseră durabile și dureroase.

Lord Kincade își împietri inima și refuză să răspundă zâmbetului înflăcărat cu care îi primise. Se înclină țeapăn, fără să zâmbească.

- Domnișoară Morrison? spuse el.

- Oh, bună dimineata, milord, răspunse ea, deschizând ușa larg și ferindu-se într-o parte ca să le facă loc să intre. Știam că nu ne veți dezamăgi. Cât de mult mă bucur să vă văd!

Lord Kincade păși în cameră și se întoarse spre fratele său.

- Îmi permiteți să vi-l prezint pe reverendul Arthur Fairhaven, fratele meu?

Apoi înclină fruntea spre sora frumoasă și stânjenită, care se ascundea în fundal.

Arthur luă mâna pe care i-o întinse Daisy și se aplecă peste ea, zâmbind.

- Sunt foarte încântată să vă cunosc, sir, spuse Daisy. Un vicar. Ce splendid!

- Un simplu preot paroh, o corectă Arthur. Și nici măcar atât. Aștept să primesc prima parohie la toamnă. Și eu sunt încântat să vă cunosc, doamnă, și vă mulțumesc pentru ajutorul pe care i l-ați oferit fratelui meu. Se pare că ați dovedit un curaj extraordinar.

Daisy își ridică privirea spre tânărul foarte înalt și subțire care îi ținea încă mâna și apoi spre viconte.

- Dacă ați venit aici ca să îmi mulțumiți, spuse ea cu vioiciune, atunci o să vă rog să plecați imediat, fiindcă mă faceți să roșesc, și nu îmi place să mă simt stânjenită. Afișă un zâmbet strălucitor. Am făcut ceea ce ar fi făcut orice persoană cu bun-simț. Vreți să luați loc, milord? Și dumneavoastră? Să sun să aducă ceaiul?

Lord Kincade, fascinat de îndrăzneala fapturii acesreia, hotărî să preia controlul situației înainte de a scăpa frâiele din mâini și înainte ca vizita să se transforme într-o simplă invitație la ceai.

- Vă datorez niște bani, doamnă, spuse el rece. Dacă sunteți bună să indicați suma, o să v-o înapoiez fără atârta zarvă.

- Oh, vă rog să nu vorbiți despre asta, spuse Daisy. Un fleac. Mă bucur că v-am putut face un serviciu, milord, fiindcă trebuie să mărturisesc că nu mi-a plăcut hangiul acela, care era destul de insolent pentru o persoană care trebuie să se ocupe de confortul călătorilor. Îmi doresc doar să fie adus în fața justiției, fiindcă și-a pus bătaușii pe dumneavoastră numai pentru că ați avut ghinionul de a vă pierde portmoneul în hanul lui.

- Suma, doamnă, vă rog, insistă Lord Kincade, aruncând o privire spre fratele său și simțindu-se destul de eroic, fiindcă fusese în stare să își păstreze calmul atâta timp.

- Vă implor să nu vă mai gândiți la ea, spuse Daisy. Și fata aceea, ce să mai spun! Jur că era mândră de ea și că nu mi s-a părut deloc rușinată. A fost bine că i-am plătit pe loc, știți, fiindcă nu aș fi vrut să vă bârfească față de următorul călător care intra pe ușă. Și nu ar fi bine pentru dumneavoastră să fiți bârfit, nu? spuse ea, zâmbind afectuos și privind drept în ochii vicontelui.

Lord Kincade simți cum roșește, în timp ce sora murmură un „Daisy!” chinuit în spatele lui. Scoase portmoneul din buzunar și trase un teanc de bancnote din el.

- Știu care au fost datoriile de la joc, spuse el, forțându-se să spună vorbele printre dinții încleștați. O să trebuiască să ghicesc cât i-ați plătit hangiului și ospătăriței în numele meu. Pofțiți, doamnă! Întinse banii și se uită urât la ea, cu un ochi și trei sferturi.

- Oh, spuse ea mâhnită, plecând capul într-o parte și luând bancnotele din mâna lui, văd că insistați. Și bineînțeles că insistați, ce prostie din partea mea să uit că un gentleman are mândria lui. Iertați-mă, milord! Nu am vrut să vă umilesc.

Numără niște bancnote cu o mână și îi întinse restul teancului.

- Poftim, spuse ea. Acum suntem chit, și mândria dumneavoastră e reabilitată.

„Ce femeiușcă inteligentă”, se gândi furios Lord Kincade în timp ce pune banii înapoi în portmoneu și îndesa portmoneul în buzunar. Crezuse că avea să insiste mai mult. Dar, prin cedarea ei atât de grațioasă, îi tăiasse craca de sub picioare și nu îi mai oferise posibilitatea de a-și manifesta furia. Nu mai putea decât să se încline în fața ei cât de rigid putea și să își ia rămas-bun.

- Nu consideram că îmi erați dator nici înainte de asta, spuse Daisy, ridicându-și din nou privirea spre el și arătându-i banii din mână, înainte de a-i îndesa într-un buzunar de la rochie. Dar acum mă simt mai rușinată să vă cer favoarea la care mă gândeam, milord. Nu vreți să luați loc, vă rog? Sunteți amândoi atât de înalți, încât mă simt dezavantajată.

O favoare? Femeia trebuia să fie nebună. O candidată la Bedlam¹, nici mai mult, nici mai puțin.

- Vă mulțumesc, doamnă. Spre neplăcerea lui, îl văzu pe Arthur, fratele său, zâmbind și acceptând invitația. Pot să vă cer onoarea de a mă prezenta doamnei mai tinere?

¹ Spital specializat pe tratarea bolilor mintale (n.red.)

- Oh! spuse Daisy. Ce lipsă de maniere din partea mea! Sora mea, Rose Morrison, sir și milord. Am adus-o în oraș pentru sezon, vedeți, dar am dat peste o problemă destul de neașteptată și de încurcată.

Lord Kincade se trezi stând pe scaun și privind-o pe încântătoarea și evident stânjenita Rose.

- Da? spuse Arthur încurajator.

- Nu avem pe cineva care să ne prezinte în înalta societate, spuse Daisy. Mătușa mea ar fi fost bucuroasă s-o facă, dar din nefericire a ales exact primăvara asta ca să viziteze Parisul. Și nu cunoaștem pe nimeni altcineva în Londra, fiindcă tatăl meu - adică Lord Brigham - a trăit toată viața la țară.

Lord Kincade avea toată simpatia pentru mătușa care preferase să plece în Franța în loc să se aleagă cu domnișoara Daisy Morrison pe cap pentru tot sezonul.

- Mătușa dumneavoastră nu v-a avertizat că nu va fi în oraș? întrebă el.

- I-am scris unchiului meu - adică lui Sir Charles Pickering, spuse Daisy, dar nu i-am mai așteptat răspunsul, fiindcă știu cât de aglomerată trebuie să fie viața în oraș în timpul sezonului și mă temeam că, până avea să-și facă timp să-mi răspundă, sezonul s-ar fi terminat de mult. Dar eram sigure că vom fi bine primite, fiindcă și unchiul, și mătușa au insistat să venim anul trecut.

- Ați venit la Londra fără nici o invitație și fără însoțitoare? spuse Lord Kincade, întrebându-se chiar în timp ce formula cuvintele dacă ar fi trebuit să-l surprindă ceva din purtarea unei asemenea femeiuști. Unde vă sunt părinții, dacă îmi permiteți să vă întreb?

- Tăticul a murit, spuse ea, și mama nu are voința sau curajul de a se aventura afară din casă. Și nu suntem fără însoțitoare, știți. Oricum, eu nu am nevoie de o însoțitoare, fiindcă sunt fată bătrână, trecută de prima tinerețe. Așa că Rose are o femeie mai în vârstă care să se ocupe de ea și să o facă respectabilă.

- Vă referiți la dumneavoastră, spuse Lord Kincade. Nu mai trebui să formuleze enunțul ca pe o întrebare.

De ce îi venea dintr-odată să râdă în hohote? O fată bătrână trecută de prima tinerețe! Nu părea să aibă mai mult de douăzeci de ani, deși presupunea că, dacă putea face o asemenea afirmație cu toată seriozitatea, era probabil ceva mai mare. Unde era buna judecată a mamei care permisesse o asemenea situație? Dar apoi, privind fețișoara hotărâtă din fața lui și amintindu-și de ce era în stare, simți o simpatie bruscă și profundă pentru mamă.

- Sunteți într-o situație nefericită, spuse blând Arthur. Cum vă putem fi de folos, doamnă? Să vă aranjăm călătoria spre casă? Aveți propria trăsură?

- Oh, nu mergem acasă, spuse Daisy cu vioiciune. Nu după ce am trecut prin atâtea necazuri ca să ajungem aici. Nu. Își întoarse ochii mari și cenușii spre viconte și îi zâmbi dulce. Vreau ca dumneavoastră să ne ajutați, milord. Ne veți recomanda o lady potrivită ca să ne prezinte? Doar ca să ne asigure intrarea în societate, vedeți. Odată ce ne vom lansa, totul va fi în regulă, fiindcă eu o voi însoți pe Rose oriunde va merge. Probabil că aveți o mamă sau surori, sau pe altcineva.

Lord Kincade privi spre fața ei zâmbitoare și simți că avea un vis bizar. Sigur, trebuia să fie un vis neobișnuit de lung. Părea să fie prins în el de câteva zile. Era posibil ca bucătica asta de femeie care îl transformase în paiața Londrei să ceară acum ca mama lui - nimeni alta decât contesa de Atherby - să o prezinte în înalta societate? Fără să vorbim despre obraznicia ei absolută, chiar se aștepta ca el să facă un deserviciu atât de mare societății? Dacă o făcea, societatea nu avea să-și mai poată reveni niciodată.

Ea îi aștepta răspunsul. Lord Kincade inspiră adânc.

- Regret să vă spun că mama mea e în Bath cu tata în prezent, spuse el, și sora mea mai mare este în... într-o stare delicată. Sora mea mai mică nu a împlinit încă douăzeci de ani.

- Oh! Fața domnișoarei Morrison se aprinse de entuziasm. Părea să nu-și dea seama că fusese refuzată. Rose

are nouăsprezece ani. Cred că pot fi prietene. Sora dumneavoastră își face ieșirea în înalta societate, milord?

- Nu, spuse viconte, trecând peste prima parte a întrebării.

Cu coada ochiului, o văzu pe domnișoara Rose Morrison răsucindu-și mâinile în poală. Măcar nu era ca sora ei. Îndrăzneala nu era deci o trăsătură de familie.

- Mai e și Hetty, își auzi el îngrozit fratele. Și Arthur îl privi întrebător. Se întoarse din nou spre Daisy. Verișoara noastră, doamnă. Lady Hetty Parkinson. Se plânge mereu că nu are fiice pe care să le prezinte în lume. Are doar trei fii.

Daisy era în picioare, cu mâinile strânse la piept, cu fața strălucind.

- Oh da, spuse ea. Ar fi perfect. Oh, știam că nu v-am judecat greșit la han, milord, chiar dacă hangiul a jurat că nu avea să vă mai vadă nici pe dumneavoastră, nici banii. Știam că sunteți un adevărat gentleman. Vă mulțumesc, vă mulțumesc, milord.

Oare îl credea ventriloc? Cuvintele ieșiseră din gura lui Arthur, dar ea se uita la el cu o privire atât de recunoscătoare, încât Lord Kincade închise ochii un moment.

Se ridică.

- O voi vizita pe verișoara mea după-amiază, se auzi el spunând, și voi încerca să fac rost de o prezentare pentru dumneavoastră și pentru sora dumneavoastră, domnișoară Morrison. Îmi permiteți să vă vizitez din nou mâine-dimineață?

Ea îi întinse ambele mâini.

- Parohul nostru de acasă spune mereu că o faptă bună își primește întotdeauna răsplata, chiar dacă nu o faci cu scopul acesta, zise ea. Și e adevărat. Dar răsplata e mult mai mare decât serviciul neînsemnat pe care vi l-am putut face, milord. Dacă Rose ar putea fi lansată cu succes în societate, vă voi fi veșnic recunoscătoare. Poate că într-o zi voi putea face altceva pentru dumneavoastră.

Chiar întinsese mâinile ca să le ia pe ale ei, se întrebă Lord Kincade privind în jos surprins și văzând că îi ținea ambele mâini. Erau mâini mici și răcoroase, și nimeni nu și-ar fi putut imagina că erau capabile să folosească o armă atât de puternică precum umbrela unui domn. Oricum, el nu mai văzuse niciodată o mască atât de inocentă ca fața drăgălașă care strălucea, ridicată spre el. Se înclină peste mâinile ei și fu la un pas de a-și asculta instinctul și de a le ridica la buze.

- Sper să nu se mai ivească niciodată ocazia, spuse el înflăcărat. Trebuie să plecăm, doamnă. Pe mâine, atunci!

Arthur se înclină în fața lui Rose și îi zâmbi.

Ochii lui Lord Kincade se abătură spre gâtul delicat al lui Daisy cu un oarecare regret. Așteptase atât de mult să-și pună mâinile pe el. Oricum, chiar dacă simțul realității l-ar fi făcut să își țină mâinile sub control, ar fi vrut să îi spună măcar câteva vorbe, să îi spună ce credea despre purtarea ei băgăreață și bârfitoare. Și acum îi ținea mâinile între mâinile lui - le lăsă grăbit să cadă - și îi permitea să-i adreseze zâmbetul ei de caldă admirație și recunoștință.

Vicontezele își urmă fratele și ieși din cameră. Poate că avea a se trezi în curând, se gândi el cu oarecare dispreț. Chiar promisese ca Hetty să le prezinte în societate pe cele două femei? Nu se putea convinge să le creadă doamne. Dumnezeu mare, situația lor era chiar scandaloasă. Două femei tinere neînsoțite, una din ele considerându-se o fată bătrână în ciuda siluetei zvelte și a chipului încântător, locuiau la Pulteney, după cum se părea fără nici un servitor, încercând - și, după cum se pare, reușind - să își croiască drum spre lumea bună. Din câte știa, puteau fi o pereche de lăptărese - sau mai rău. Spuseseră că tatăl lor era lord, dar cum se numea? Nu auzise niciodată de un asemenea om. Sir Charles Pickering era unchiul lor? Ce convenabil pentru ele că era în Franța!

Probabil că înnebunise. În orice caz, cum ajunsese aici? Își privi suspicios fratele când ieșiră pe treptele din fața ale hotelului.

- Bravo, Arthur, zise el. Ne-ai băgat într-o mare încurcătură, scumpul meu frate. Speram să nu trebuiască s-o mai văd vreodată pe domnișoara Daisy Morrison, după treaba din dimineața asta. Iar tu sugerezi că lui Hetty i-ar face plăcere să le păstorească prin Londra. Sper că Hetty te va ucide pentru asta.

Fratele afișă zâmbetul său dulce și fascinant.

- Sunt o încântare, Giles, spuse el, și habar nu au cât de ciudată e situația lor. Suntem datori să le ajutăm. Sora mai mare are un curaj extraordinar și este profund dezinteresată în scopurile ei. Cred că vei dori să o ajuți. Amintește-ți că și-a riscat propria siguranță, poate chiar viața, ca să te ajute. Și cred că Hetty va fi foarte bucuroasă.

- Arthur, spuse fratele lui, oprindu-se dintr-odată și uitându-se țintă la el, mi-e teamă să-mi imaginez cum va fi casa ta când îți vei începe munca. Cerșetorii, pungașii și șmecherii vor fi înșiruiți pe o jumătate de kilometru, așteptând să le dai ultima pereche de pantofi și ultima coajă de pâine.

Reverendul Arthur Fairhaven zâmbi cu dulceață.

- Dacă printre ei va fi măcar unul cu adevărat în nevoie, spuse el, atunci nu voi fi dăruit în zadar, Giles.

Viconte clătină din cap, dezgustat, dar hotărî să râdă.

- Oare a înnebunit toată lumea din jurul meu? întrebă el. Sau este caracteristic pentru un nebun să creadă că e singurul om sănătos la minte? Poate că eu sunt cel care trebuie dus la Bedlam.

În această după-amiază, viconte Kincade mai avea de făcut o vizită, înainte de a-și însoți fratele la verișoara lor; și aceasta era o vizită pe care ar fi trebuit s-o facă cu trei sau patru zile înainte, însă o tot amânase. Oare numai din cauză că știa că sora lui mai mică nu îl privea cu ochi buni, se întrebă el în timp ce descăleca în fața

casei cumnatului său și îi înmâna frâiele rânășului. Sau din cauză că știa și mai sigur că ea avea să se bucure văzându-i fața lovită, amuzându-se copios cu poveștile pe care el știa că le auzise?

Oftă în sinea lui, în timp ce majordomul îi luă pălăria și bastonul și îl conduse în salonașul surorii lui mai mari. Dar speranțele lui de a o găsi singură se risipiră imediat ce majordomul se dădu la o parte, poftindu-l să intre. Amândouă surorile lui erau în cameră.

- Giles, spuse Lady Julia Holmes, ridicându-se cu oarecare greutate și lăsând să se vadă că era în ultimul trimestru de sarcină, ai venit în sfârșit. Lasă-mă să îți văd fața. Să-ți fi pierdut cu adevărat înfățișarea prezentabilă, dragul meu? Veni mult prea aproape de el și se strâmbă văzându-i ochiul care mai avea ceva urme purpurii. Se va vindeca? Nu o să rămână o cicatrice permanentă?

- Categorie nu, spuse el, luându-i mâinile și sărutând-o pe obraz cu oarecare greutate, fiindcă trebui să se aplece peste pânțele ei. Cerule, Julia, vor fi tripleți? De fiecare dată când te văd, mi se pare că ți-ai dublat mărimea.

- Ei bine, spuse ea, având în vedere cât e de mare Ambrose, nu te poți aștepta ca moștenitorul lui să fie un pigmeu. Și nici familia noastră nu se remarcă prin pitici. Uită-te la tine! Și la Arthur.

- Bună, Judith, spuse Lord Kincade, întorcându-se și zâmbindu-i oarecum nesigur surorii mai mici, care stătea dreaptă în scaunul ei și îl privea neclintită. Nu ai de gând să mă îmbrățișezi și să mă săruți, dragă?

- Nu mă lua cu „dragă“, spuse ea, ridicându-și bărbia cu câțiva centimetri. Și nu veni aici căutând compasiune. Dacă ai avea amândoi ochii negri ca păcura și toți dinții scoși și toate coastele ieșindu-ți prin spate, nu ai căpăta nici o lacrimă de la mine, Arthur.

- Ei bine, spuse el, așezându-se lângă sora mai mare și acceptând o ceașcă de ceai, credeam că ești mai originală, Jude. Ai spus exact aceleași lucruri și ultima dată când

te-am văzut, cu excepția faptului că atunci bolboroseai ceva despre cuțite și pistoale și, ăăă, ulei încins, nu-i așa?

- Te urăsc, spuse ea, și mă bucur atât de mult că nu ai ajuns la Bath; dacă ai venit aici ca să încerci să îmi intri din nou pe sub piele, ți-ai pierdut timpul. Sper să te îneci cu ceaiul, adăugă ea înciudată când îl văzu ridicând ceașca la buze.

- Destul, Judith, spuse sora mai mare, râzând fără să vrea. La urma urmei, Giles nu a făcut altceva decât să te oprească să mergi la balul mascat, și tu știi că și eu te-aș fi oprit dacă nu aș fi crezut povestea ta cu invitația familiei Billings de a merge la teatru, și tata sigur nu te-ar fi lăsat dacă ar fi fost aici.

- Urăsc să am surori și frați mai mari, spuse Judith, scuturându-și părul întunecat și privindu-i încruntată cu ochii ei de un căprui-închis. Era singura membră a familiei care moștenise culorile întunecate ale mamei ei. Ceilalți trei îi semănau tatălui. Toți credeți că, dacă nu am împlinit încă douăzeci de ani, sunt doar un copil și nu trebuie să am nici libertate, nici dreptul de a gândi singură.

- Fiindcă se pare că ai folosi libertatea aceasta ca să te legi de un pierde-vară ticălos, spuse viconte pe un ton plictisit, și dreptul de a gândi ca să îți așezi averea în mâinile unui om care ar risipi-o în două săptămâni; atunci e clar că trebuie să te tratăm ca pe un copil, Jude.

- Lord Powers nu e un pierde-vară ticălos și nu e interesat de averea mea, țipă Judith, sărind în picioare. Și, dacă asta plănuiai să-i spui tatei, Giles, ești un mincinos și un netrebnic și meritați mai mult decât un ochi învinețit.

- După cum ai spus, zise el sec, plănuiam să îi sfătuiesc pe mama și pe tata să vină acasă înainte ca tu să fugi cu iubitul și să ieși singură din înalta societate, pentru toată viața, scorpie mică ce ești! Julia e oarecum dezavantajată zilele acestea și nu poate alerga după tine. Și nu putem să-i cerem lui Ambrose s-o facă. Iar dacă ieși undeva însoțită de Hetty, reușești să scapi ușor de ea

de îndată ce începe să bârfească, așa cum face de obicei. Arthur e atât de bun, încât ai reuși probabil să îl convingi să te ducă cu trăsura la Gretna¹. Și eu, sincer, am lucruri mai bune de făcut decât să fiu temnicerul tău.

Dintr-odată, Judith izbucni într-un râs neașteptat.

- Cum ar fi să te culci cu ospătărițele, spuse ea și apoi roși.

- Judith! Ceașca surorii ei lovi cu zgomot farfurioara. Te rog să te porți ca o doamnă! Oh, e foarte adevărat că mama ar trebui să fie aici. Mi se pare imposibil să te controlez.

Lord Kincade era palid și avea buzele strânse.

- Presupun că te bucuri de fărâma asta de bîrfă scandalosă mai mult decât de ochiul meu învinețit, nu-i așa, Jude? spuse el. A fost o înțepătură ieftină, draga mea. Foarte ieftină. Acum, este evident că noutățile au pătruns în casă în ultimele șase zile, dar tu ai ieșit în acest timp?

Ea îl privi încruntată și apoi se așeză.

- Știi că nu, spuse ea. M-ai condamnat să stau închisă în casă toată săptămâna, până te întorceai tu - sau tata - de la Bath, nu îți amintești?

- Atunci adu-ți boneta, spuse el. O să te iau la o plimbare, înainte de a-i face o vizită lui Hetty împreună cu Arthur. Ai nevoie de aer proaspăt.

- Ei bine, uraaaa, spuse Judith exagerat de sarcastic. O să ies la plimbare. Cu fratele meu. Nu-mi pot stăpâni emoția.

- Acum, Jude! ordonă fratele ei, arătând spre ușă. Înainte de a mă răzgândi.

După ce Judith ieși nervoasă din cameră, el se uită la sora mai mare.

- A fost o pacoste teribilă? întrebă el. Nu-mi place să mă gândesc că a trebuit să îi suportăm ieșirile, când sunt sigur că ai nevoie de odihnă și de liniște.

¹ Gretna Green - loc faimos pentru efectuarea căsătoriilor fără prea multe formalități (n.red.)

- A fost enervant de ursuză, admise Julia, dar nu a încercat să fugă. Cred că amenințarea ta cu, ăăă, bătaia, a avut un oarecare efect, Giles. Și ea știe foarte bine că tata ar fi adus-o la îndeplinire, chiar dacă tu nu ai fi făcut-o.

Lord Kincade se încruntă.

- Powers nu a încercat să o vadă? întrebă el.

Ea ezită.

- Am senzația că au fost schimbate niște bilețele, spuse ea. Dar mă tem că am fost lașă și m-am făcut că nu știu.

- Cum de nu vede că o căsătorie cu el e cu totul nepotrivită? întrebă viconte exasperat. E adevărat că tatăl lui e marchizul de Chalcott, dar acesta este singurul fapt care l-ar putea recomanda. Și nimeni nu pare să-l fi văzut vreodată pe marchiz. Dumnezeu știe cum este de fapt. Dar Powers, Julia! Are toate viciile posibile, și a încercat să pună mâna pe o mireasă bogată pe orice cale, în ultimii patru ani și mai bine. Oare Judith nu își dă seama de asta?

- E foarte chipeș, Giles, spuse sora lui, și poate fi foarte fermecător. Și Judith e foarte tânără și impresionabilă. Va trebui să așteptăm să crească și să-și poarte singură de grijă.

Lord Kincade oftă.

- Până la urmă, cred că o să trebuiască să merg la Bath, spuse el, sau cel puțin să trimit o scrisoare lungă și explicită. Nu-mi place să fiu fratele mai mare al unei scorpii, Julia.

- E adevărat că o lady te-a salvat de la o bătaie soră cu moartea? întrebă ea, privindu-i îndeaproape ochiul rănit. Sărmanul Giles! Ce experiență teribilă! Cine ar fi putut dori să facă așa ceva? Și se spune că s-a întâmplat după ce ți-a fost furat portmoneul, nu înainte. Cine era această lady?

Lord Kincade fu recunoscător surorii mai mici care intră în cameră chiar atunci, deși aceasta îi aruncă o privire care l-ar fi doborât pe loc dacă ar fi putut arunca

gloanțe. Nu se putea ocupa de două femei deranjante în același timp. Nu voia să se mai gândească la domnișoara Daisy Morrison în următoarele două ore. De fapt, ar fi fost fericit să nu se mai gândească niciodată la ea.

- Ei bine, draga mea, spuse el, vrei să fii atât de draguță încât să îți iei de braț temnicerul și să îți târăști lanțurile și ghiuleaua de la picior după tine? Poate că va trebui să închizi ochii când ieși afară. Lumina zilei te poate orbi după o încarcerare atât de lungă.

- Te urăsc, Giles Fairhaven, spuse sora lui, luându-l răzbunătoare de braț.

capitolul 5

- Arăți pur și simplu perfect, Rose! Daisy, cu mâinile strânse la piept, își privea încântată sora, care era îmbrăcată într-o rochie de muselină galbenă ca lămâia, cu o bonetă asortată și arătând ca un tablou întruchipând frumusețea fermecătoare. Lady Hetty Parkinson o să se îndrăgostească de tine. Oh, totul se transformă într-o poveste cu zâne. În curând vei merge la baluri, concerte și piese de teatru, iar domnii se vor înghesui în jurul tău. Și singura ta problemă va fi să hotărăști pe care dintre ei să-l încurajezi și să-l accepți.

- Daisy, spuse Rose, privindu-și elocvent sora mai mare, nu am cunoscut-o încă pe Lady Hetty. Nu știm nimic despre ea, cu excepția faptului că e verișoara lui Lord Kincade.

- Și că are trei fii, îi reaminti Daisy. Mă întreb ce vârstă au, Rose. Excelența Sa nu a spus.

- Nu-mi place asta, spuse Rose, trăgându-și totuși mânușile și părând să-și dea seama că protestele ei aveau să fie ignorate, așa cum se întâmpla ori de câte ori îi intra ceva în cap lui Daisy. Vicontelui nu i-a plăcut deloc sugestia de a ne prezenta verișoarei lui. Și e într-adevăr o mare obligație.

- Aici te înșeli, spuse sora ei, așezându-și cu grijă boneta de pai peste cozile răsucite. E un bărbat extrem de politicoș și foarte mândru. Ai văzut cât de dator se simțea față de noi, Daisy, după toată zarva ridicolă pe care a făcut-o din cauza banilor. Probabil se simte recunoscător că poate face ceva pentru noi în schimb. Și adevărul este că e un bărbat foarte chipeș. Ai observat? În ciuda ochiului învinețit, cred că farmecul lui e evident. Poate că se va îndrăgosti de tine. Nu aș fi deloc surprinsă.

Fiorul de neplăcere al lui Rose fu acoperit de sunetul unei bătăi în ușa salonașului lor. Daisy străbătu încăperea

din trei pași și deschise, iar emoția i se văzu din felul în care pășea.

Da, era într-adevăr chipeș, se gândi ea privind-l strălucitoare pe viconte Kincade și observând silueta lui cu umeri lați, părul des, de un blond strălucitor, și trăsăturile regulate, tulburate temporar de ochiul rănit. Și nu ar fi fost deloc surprinzător dacă s-ar fi îndrăgostit de Rose, care se potrivea foarte bine cu el la ten și frumusețe. Nu ar fi avut nimic de obiectat față de o asemenea uniune.

Lord Kincade trimisese un servitor de dimineață, cu mesajul că avea să le aștepte pe doamne după-amiază, ca să le conducă la casa verișoarei sale. De atunci, Daisy îl așteptase cu emoționată anticipație.

- Bună ziua, milord, spuse ea grăbită. Suntem gata, după cum vedeți. Nu am vrut să vă lăsăm să așteptați, fiindcă ne faceți o favoare atât de mare. Și e o zi atât de frumoasă. Reverendul Fairhaven nu vă însoțește în această după-amiază?

Lord Kincade se înclină.

- Fratele meu o însoțește pe sora noastră mai mică la Muzeul Figurilor de Ceară Madame Tussauds, spuse el. Judith nu a avut parte de prea multe ieșiri săptămâna aceasta.

- Ce bine trebuie să fie să ai frați care să te însoțească peste tot, spuse Daisy. În familia noastră, suntem doar noi două. Iat-o și pe Rose, gata de plecare, după cum vedeți. Într-un fel, eu țin locul unui frate, fiindcă vreau să îi ofer șansa de a-și face intrarea în înalta societate. Nu e un noroc că sunt mai mare cu șase ani și pot să fiu însoțitoarea ei? Vorbesc prea mult, nu-i așa? Trebuie să mă iertați, întotdeauna fac așa atunci când sunt emoționată și oarecum nervoasă. Nu vă puteți imagina cât de importantă e această vizită pentru mine, milord.

Lord Kincade se înclină în fața lui Rose și îi oferî brațul. Daisy zâmbi pentru sine văzând frumosul tablou pe care îl formau și se strecură afară din cameră în fața lor, când văzu că el îi oferea celălalt braț.

- Oh, nu e deloc necesar, spuse ea. Mi s-a spus că pășesc atât de repede, încât e greu pentru un bărbat să țină pasul cu mine.

Lord Kincade rămase cu brațul întins în aer. Privi spre Rose și ridică din sprâncene.

- Daisy e foarte independentă, spuse Rose ezitant. Așa a fost dintotdeauna. Dar ne-a organizat viețile de când îmi aduc aminte.

- Poate că Daisy ar trebui să învețe că manierele de la țară nu sunt neapărat maniere de oraș, spuse el în șoaptă, deși nu prea era nevoie să coboare vocea. Daisy ajunsese deja la jumătatea scărilor, ieșind din raza lor de acțiune.

- Nu cred că Daisy o să-și dea vreodată seama de asta, spuse Rose, privindu-și sora care dispărea, cu un amestec de afecțiune și exasperare.

Lord Kincade o ajută pe Rose să urce într-o caleașcă deschisă și luă loc în fața ei și a lui Daisy, cu spatele la cai. Se uită apreciativ la amândouă. Sora mai mică era deosebit de frumoasă și avea să se poarte fără îndoială bine dacă Hetty avea să fie dispusă să le ia în grija ei. Și probabil că avea să fie. Fusesse foarte încântată de idee atunci când Arthur i-o sugerase, cu o după-amiază înainte - Arthur își convinsese fratele mai mare să îi permită să-i explice el. Avea să fie o plăcere să aibă două doamne tinere pe care să le conducă peste tot, declarase ea, în loc să se gândească mereu la ultimele pozne ale „teribililor” săi băieți.

Sora mai mare nu avea frumusețea senină a surorii mai mici, dar era totuși foarte drăguță și primise deja o privire apreciativă din partea portarului de la Pulteney, care lăsase garda jos atunci când îi zâmbise orbitor și îi mulțumise pentru că o ajutase să urce în caleașcă, în loc să-l ignore așa cum ar fi trebuit. Probabil era dusă de-a binelea dacă se gândea că ar fi putut cineva s-o considera fată bătrână. Spusese că era cu șase ani mai mare decât sora ei. Oare chiar avea douăzeci și cinci de ani?

Daisy exclama entuziasmată ori de câte ori vedea ceva interesant - exact ca un copil, se gândi Lord Kincade.

Poate că toate nebuniile pe care le făcuse pe drumul spre Londra se datorau unei stângăcii nefericite, nu unei răutăți deliberate. Începu să se relaxeze în soarele răcoros de primăvară.

- Oh, oprește! strigă Daisy dintr-odată, sărind în picioare, astfel că vicontele o prinse instinctiv de mijloc ca să nu fie aruncată din trăsură. Opriți trăsura aceasta! Imediat!

Vizitiul uluit al vicontelui se supuse instinctiv și cu o asemenea grabă, încât caii aproape se cabrară, producând o oarecare tulburare în aglomerația de pe Bond Street. Iar Daisy lunecă din mâinile vicontelui și coborî din caleașcă, deși uluitul Lord Kincade nu ar fi putut spune dacă pe ușă sau pe deasupra ei.

- Cum poți să fii atât de crud? o auzi el îngrozit, înainte de a putea reacționa și de a sări după ea. Dumneata meriți să fii biciuit, sir, ca să vezi cum e.

Daisy Morrison stătea în mijlocul străzii, în cea mai mondenă secțiune de pe Bond Street, fluturând cu o mână o umbreluță de soare trandafirie și scuturând pumnul celălalt spre surprinsul conducător al unei cabriolette sport - domnul Cecil Durrell, onorabil membru al parlamentului, observă Lord Kincade. Lord care părea grozav de furios.

Dar, înainte ca nefericitul domn Durrell să se poată hotărî dacă să oprească sau nu caii, înainte ca spectatori să se poată hotărî dacă să înceteze să urmărească spectacolul sau să dea dovadă de bună-creștere și să pășească înainte de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, și înainte ca Lord Kincade să poată pune mâna pe Daisy ca să o strângă de gât și să o ascundă în caleașca lui, ea se cufundă în mulțimea de trecători de pe unul din trotuare și ieși după câteva secunde ținând în brațe un ghem de blană cenușie, care se dovedi a fi un câine predominant pechinez.

- Ați văzut asta? anunță indignată Daisy în fața unei mici adunături de prăvăliași și trecători și a vicontelui, care își dori cu ardoare să fi fost oriunde pe pământ în momentul acela numai acolo nu. Domnul Durrell

hotărâse că agitația nu avea nimic de-a face cu el și plecase liniștit. Omul acela – spuse ea arătând cu degetul spre politicianul care pleca –, omul acela a lovit sărmana ființă cu biciul.

Un tânăr necunoscut chicoti.

- Căinele era sub picioarele cailor săi, și i-ar fi putut face să o ia la fugă, spuse el, destul de neinspirat.

- Ce? se repezi Daisy. Îl aperi pe nerușinat, sir? Nu există nici o scuză – nici una! – care să te facă să lovești un sărman animal necuvântător, care așteaptă de la noi protecție, nu cruzime turbată. Trebuia doar să se dea jos din trăsură și să așeze încet cățelul pe trotuar. Dar oh, nu! E mult mai ușor să lovești cu biciul. Ar trebui să-l biciuiască pe el cineva.

- Auzi, auzi, spuseră câțiva filfizoni strălucitori, aplaudând și rânjind în fața nemaivăzutului spectacol.

Lord Kincade o prinse pe Daisy de braț cu fermitate și speră sincer să îi lase vânătăi măcar pentru două săptămâni.

- Lasă câinele jos acum, domnișoară Morrison, spuse el încet, dar pe un ton ferm, care ar fi trebuit – pe bună dreptate – să fie ascultat pe loc, și vino înapoi în trăsură.

- Știind că același lucru se va întâmpla probabil de îndată ce mă întorc cu spatele? spuse ea, privindu-l cu ochi mari și surprinși și cu obrajii în flăcări. Nu, chiar că nu, milord, nu mă pot face vinovată de o asemenea neglijență și să trăiesc apoi fără muștrări de conștiință. O să iau câinele cu mine. Sunt sigură că vizitiul dumneavoastră va avea grijă de el cât timp o vizitam pe verișoara dumneavoastră.

Se întoarse spre caleașcă, și vicontele slăbi strânsoarea brațului, zâmbind cam fără rost spre cei câțiva oameni care îi priveau curioși. Domnișoara Rose Morrison, observă el cu o privire rapidă, stătea liniștită în caleașcă, încercând să pretindă că nu era acolo.

- Daisy! spuse ea muștrător, când sora ei veni lângă ea ținând cățelul în brațe.

Însă Lord Kincade văzu că fusese un protest simbolic, aproape o acțiune reflexă. Domnișoara Rose Morrison era obișnuită cu asemenea scene, înțelese el într-un moment de nedorită perspicacitate.

- Sărmane câțel, spuse Daisy, privind animalul pentru prima dată. Ai foarte mare nevoie să fii tuns, după cum văd. E dificil să știi unde îți este capul și unde coada. Privi în sus spre Lord Kincade și zâmbi călduros. Vă mulțumesc atât de mult că ați oprit, milord. Vă vine să credeți că există asemenea brute pe lume?

Lord Kincade, care o așezase înapoi în trăsură și acum respira zgomotos, ca să protesteze împotriva prezenței câinelui, îngheță dintr-odată auzind un țipăt sfâșietor din spatele lui.

- Hoț! țipă vocea. Opriți hoții! L-au furat pe Marmaduke! Opriți-i! Ajutor!

Lord Kincade închise o clipă ochii și așteptă ca acum - cu siguranță acum - să se termine coșmarul.

În timpul certei zgomotoase care urmă și care atrase o audiență mult mai mare decât prima, Lady Jemima Hawken și domnișoara Daisy Morrison săriră una la gâtul celeilalte cu o serie de acuzații, amenințări și contraamenințări. Daisy era o hoț! și o ucigașă, și o femeie nerușinată, printre alte numeroase attribute. Lady Jemima, ca să rezumăm, nu merita sacra misiune de a avea în grijă un animal, dacă își concentra toată atenția asupra fleacurilor pe care le cumpăra pentru sine și lăsa bietul animal să rătăcească pe străzi, ca să fie lovit și ucis.

Lord Kincade luă ferm animalul din brațele lui Daisy și îl așeză în brațele celeilalte doamne, cu o reverență și cu un zâmbet cuceritor, plus niște scuze abjecte pentru spaima pe care i-o produsese.

- Oh, tu ești, Kincade, spuse ea, privind-o pe Daisy dușmănoasă și bănuitoare. Ei bine, atunci presupun că totul a fost o neînțelegere. Și Marmaduke pare nevătămat. Dar trebuie să înțelegi ce am simțit când l-am văzut dispărând într-o trăsură, cu o lady necunoscută.

Lord Kincade scoase câteva zgomote liniștitoare, și în cele din urmă văduva se întoarse la trotuar și la slujnica ei, iar mulțimea dezamăgită începu să se împrăștie.

Când trăsură își continuă în cele din urmă drumul, rămase într-o tăcere împietrită, imaginându-și detaliat ce avea să-l aștepte când aveau să se răspândească zvonurile despre circul din această după-amiază, iar identitatea pasagerei sale urma a deveni publică. Poate că ar trebui să emigreze în Brazilia, unde și-ar mai păstra câteva vestigii ale sănătății mintale.

Se uită la Daisy, care stătea dreaptă, respirând întrețaiat, cu obraji încă îmbujorați, cu ochii strălucitori, și se gândi cât era de nedrept că demonstrația pe care o făcuse în scopul distrugerii bunului său nume reușise să o facă și mai drăguță decât înainte. Mica diavoliță! Privirea lui fixă se transformă într-o privire încruntată.

Ea îi zâmbi după ce observă direcția privirii lui.

- Nu mă mir că nu v-ați ieșit din fire, milord, spuse ea. Vă vine să credeți că există oameni atât de nepăsători? Mi se pare o cruzime să aduci un biet cățeluș într-un loc atât de aglomerat ca Bond Street, dar să îi permiți să umble liber mi se pare ceva de necrezut. Și omul acela din cabrioletă! Într-un fel, mă bucur că nu s-a oprit, fiindcă sunt sigur că v-ați fi luat la bătaie, și nu am fi vrut să ne dăm în spectacol. Deși v-aș fi aplaudat încercarea, bineînțeles.

- Da, spuse Lord Kincade după un moment de tăcere incredulă. Și eu cred că în împrejurări atât de publice e mai bine să-mi stăpânesc pornirile violente, care mai că îmi depășesc autocontrolul.

Se zgâi foarte direct și foarte rece în ochii ei.

Ea îi zâmbi cu drag.

- Ce fel de persoană ar numi un biet cățel Marmaduke? spuse ea.

Vizita la Lady Hetty Parkinson fu un succes mai mare decât se aștepta Lord Kincade. Adică un succes mai mare pentru doamne. El și-ar fi dorit ca Hetty și domnișoara Morrison să nu se poată suporta din prima clipă,

pentru ca vizita să se termine înainte de a începe, și Daisy Morrison să fie forțată să se întoarcă la țară, acolo unde îi era locul. Deși acolo existau probabil sute de suflete, se gândi el cu oarecare compasiune, care ar fi dispuse să argumenteze cu tărie că locul ei era la oraș.

Lady Hetty bătui din palme de cum puse ochii pe cele două doamne, chiar în timp ce Lord Kincade încerca să le prezinte în mod formal.

- Oh, spuse ea, voi sunteți domnișoarele Morrison. Și sunteți mult mai drăguțe decât aș fi sperat. Giles, dragule, nici tu, nici Arthur nu v-ați gândit să menționați că sunt drăguțe. Și văd că o să am o dublă plăcere. Credeam că va fi doar o tânără lady și însoțitoarea ei. Dar văd că vor fi două.

- Eu sunt însoțitoarea, spuse Daisy, pășind în față, cu mâna întinsă spre Lady Hetty, în loc să facă o reverență politicoasă, așa cum ar fi trebuit. Oamenii se înșală totdeauna, crezând că sunt o fată tânără. Presupun că e din cauză că sunt atât de mică - o mică neplăcere pe care mă tem că am moștenit-o de la mama. Dar am douăzeci și cinci de ani, știți. Nu sunt deloc o fată, ci doar o rudă mai în vârstă care s-o însoțească pe Rose.

Lady Hetty scutură mâna lui Daisy, înclină capul la reverența lui Rose și le invită să se așeze.

- Trebuie să îmi povestiți totul despre voi, spuse ea. Totul, chiar de la început. Dacă o să vă iau sub aripa mea, lucru pe care doresc deja să-l fac, atunci trebuie să simt că vă cunosc de parcă ați fi fiicele mele.

- O să vă spun tot ce doriți să știți, doamnă, desigur, spuse Daisy, dar nu trebuie să credeți că suntem aici ca să vă obligăm să faceți ceva. Avem nevoie doar de o introducere în înalta societate. Tatăl nostru a fost baron, știți - Lord Brigham -, și Sir Charles Pickering e unchiul nostru. Iar Rose e foarte drăguță și are o fire foarte dulce. Sunt sigură că, după ce va fi văzută de câteva ori, vom avea o mulțime de invitații și apoi nu o să vă mai deranjăm.

- Vai de mine, copilă, spuse Lady Hetty, dar nu o să mă deranjați deloc. E șansa vieții mele. Nu am putut

să produc decât fii, știți, în anii mei de fertilitate – trei fii. Când i-am născut, toată lumea m-a lăudat din răsuputeri și m-a felicitat că avusesem norocul să asigur trei posibili moștenitori pentru tatăl lor; după ce au crescut, am descoperit însă că fiii nu sunt de nici un folos. Vor să iasă singuri mereu și nu îi interesează deloc să ia parte la petreceri și la baluri – cu atât mai puțin cu mama lor. Nu e așa, Giles? Și pot să văd că următoarea oră nu va fi foarte interesantă pentru tine. De ce nu te duci în camera de biliard, să îl cauți pe Albert? Nu a trecut nici o oră de când se plângea că, deși în casa asta există trei bărbați, nici unul nu e dispus să joace un joc cu el.

Lord Kincade se ridică, recunoscător.

– Poate că din cauză că e aproape imposibil să îl bați, Hetty, spuse el. Îmi închipui că noutatea de a fi bătut măr de el nu mai prezintă nici un farmec.

Se înclină în fața celor trei doamne și fugi. Gândul de a fi bătut măr la biliard, reflectă el filosofic ceva mai târziu, era infinit preferabil aceluia de a sta și a aștepta următorul *faux pas*¹ jenant al lui Daisy Morrison.

Spera că Hetty avea să vorbească suficient de mult timp cu ea și cu sora ei. Necazul cu domnișoara Morrison era că arăta ca o femeie perfect normală și inofensivă, în cea mai mare parte a timpului. Dacă Hetty vorbea cu ea doar o jumătate de oră, putea face teribila greșeală de a crede că femeia era cu adevărat normală. Sărmana Hetty! Nu ar fi trebuit să îi permită lui Arthur să discute cu ea despre această problemă, în după-amiaza zilei precedente. Ar fi trebuit să îi explice singur tot adevărul dezastruos.

Se cutremură, iar tânărul Albert zâmbi, crezând că reacția lui se datora scorului zdrobitor de la masa de biliard. Ar fi trebuit să știe că voiajul pe Bond Street, între Pulteney și casa lui Hetty din Hanover Square, avea să fie dezastruos. Dacă ar fi avut un dram de minte, ar fi luat-o pe cea mai liniștită stradă cu putință, chiar dacă ar fi prelungit călătoria. Și ar fi adus trăsura închisă – cu toate perdelele trase peste ferestre și cu ambele uși încuiate.

¹ Gafă, pas greșit în limba franceză (n.red.)

Iar acum, toate bârfele și amuzamentul, care aproape își încheiaseră periplul, aveau să reînvie și să își dubleze intensitatea. Pe Bond Street erau câțiva oameni care îl cunoșteau, iar ceilalți nu aveau să le ia prea mult timp înainte de a-i descoperi identitatea, mai ales că purta semnul distinctiv al unui ochi vânăt. Și nu își permitea să spere că identitatea lui Daisy Morrison avea să rămână mult timp secretă și nici faptul interesant că ea era doamna care îl salvase cu o umbrelă și plătitise serviciile de noapte ale târfei lui.

Lord Kincade se cutremură din nou. Cum putea face atâta rău o femeiușcă atât de mică? Ca o ghiulea sau ca un glonț, presupuse el. Își aminti cum se simțise când o prinsese de mijloc în caleașcă. Mâinile lui aproape că se întâlniseră. Era atât de moale și de feminină și al dracului de drăguță. Și nu folosea cuvântul „al dracului” în sens profan, se gândi el confuz. Dacă diavolul ar fi fost de genul feminin – poate că și era, se pare că nimeni nu se gândise niciodată la asta –, ar fi crezut că pseudonimul său era Daisy Morrison.

– Ah, spuse el dezgustat. Ești prea bun pentru mine, Albert. Spune-mi, mai faci și altceva toată ziua, în afară de practicarea biliardului, ca să îi umilești pe niște bieți inocenți?

Când se întoarse în salon, Lord Kincade văzu dintr-o privire că putea renunța la orice speranță de a surprinde o neînțelegere între doamne. Toate trei sorbeau ceaiul și păreau foarte încântate de propria persoană. Așa că nu își permise nici un crâmpei de optimism, în ciuda cuvintelor cu care îl întâmpină verișoara lui.

– Ah, Giles, zise ea. Exact la timp, dragul meu! Am nevoie de ajutorul tău. Avem o neînțelegere serioasă.

Lord Kincade păși spre șemineu și se sprijini cu cotul pe poliță. Apoi o privi întrebător.

– Mai întâi, trebuie să îți unești glasul cu al meu, Giles, și să o asiguri pe Daisy că e obligatoriu să se mute de la Pulteney, împreună cu Rose.

Lord Kincade se întrebă dacă chiar trebuia.

- E destul de nepotrivit ca două tinere doamne care își fac ieșirea în lume să locuiască într-un hotel public, fără prezența mamei lor, spuse Hetty.

- Dar e numai o tânără doamnă, care locuiește cu sora ei mai vârstnică, spuse Daisy răbdătoare.

Se părea că mai prezentase acest argument de câteva ori.

- Și acesta e celălalt punct, spuse doamna mai vârstnică, privindu-și vărul mai tânăr. Mă întreb dacă nu te-ai gândit și tu, Giles, că e absurd ca Daisy să se considere o fată bătrână trecută de vârsta căsătoriei. Bineînțeles că trebuie să își facă și ea ieșirea în societate. Pot să mă gândesc la o duzină de domni care ar fi foarte mulțumiți să îi fie prezentați, și nu mă indoiesc că le voi putea găsi soți la amândouă înainte de terminarea sezonului.

"Dumnezeu să-i ajute pe neștiutorii domni", se gândi Lord Kincade cu fervoare. Trase aer în piept și se pregăti să vorbească.

- Nu am de gând să mă căsătoresc, spuse Daisy curajoasă, chiar dacă aș fi destul de tânără ca să mă gândesc la așa ceva. Am renunțat la ideea asta cu ani în urmă. Mă tem că sunt o persoană destul de dominantă, înțelegi. Oricum, am condus treburile casei noastre de când îmi aduc aminte, chiar de când trăia tăticul. Tăticul era atât de ocupat cu strânsul averii, încât nu se mai gândea la nici unul dintre lucrurile care se întâmplau în jurul lui. Așa că eu am preluat controlul.

- Destul de admirabil, spuse Lady Hetty. Vei fi mai bine pregătită pentru a conduce casa unui gentleman, draga mea.

- Necazul este, totuși, spuse Daisy încruntându-se, că aș vrea să-l conduc și pe el. Și nu cred că mi-ar plăcea să mă căsătoresc cu un bărbat care s-ar lăsa dominat de mine. Așa că am hotărât cu mult timp în urmă că mariajul nu este pentru mine.

- Dar Daisy a avut multe oferte, spuse Rose. Vorbea rar, se gândi Lord Kincade, privind-o oarecum surprins. Dar, când vorbea, cuvintele și purtările ei dovedeau că

avea rațiune. Dar a fost întotdeauna mai preocupată de bunăstarea altora - chiar și a străinilor - decât de propriul ei bine, continuă Rose. Cred că ar fi o idee splendidă să te bucuri și tu, Daisy, dacă o să luăm într-adevăr parte la acest sezon. Și se pare că trebuie. Vă mulțumesc sincer, doamnă, pentru că ați fost dispusă să luați în seamă două străine. Încă simt că suntem un deranj teribil, dar pot să văd că sunteți într-adevăr încântată de această idee.

- Ah, bravo! spuse Lady Hetty, bătând din palme și privind din nou spre Daisy.

- Ei bine, spuse această lady, se pare că vom accepta ospitalitatea dumneavoastră atunci, doamnă. Și se pare că va trebui să pășesc și eu în înalta societate, deși o să fiu foarte emoționată. Uneori, vedeți, uit de mine și vorbesc când nu ar trebui sau fac ceva ce nu ar trebui. Și ar fi foarte stânjenitor și pentru mine, și pentru însoțitorii mei dacă aș ieși în evidență, nu-i așa?

Lord Kincade se zgâi la ea, fascinat.

- Sunt sigură că exagerezi, spuse Lady Hetty. Deci, Giles, totul e aranjat. Îți mulțumesc, dragul meu, pentru că m-ai ajutat să o conving pe Daisy. Nu am avut prea mult succes înainte ca tu să te întorci și să îți folosești puterea de convingere.

Lord Kincade se înclină.

- Sunt întotdeauna încântat să îți fiu de folos, Hetty, spuse el, ignorând impulsul tot mai familiar de a izbucni într-un râs isteric.

Ea îi zâmbi.

- O să aranjez ca tinerele doamne și lucrurile lor să fie mutate aici mâine-dimineață, spuse ea. Și nu are rost să întârziem, fiindcă sezonul a început deja. Mâine-seară e balul de la Riplinger, Giles. Am acceptat invitația, deși fără prea mare entuziasm; ce altceva ar putea face o femeie cu trei fii adulți la o asemenea distracție decât să stea cu însoțitoarele sau să joace cărți și să piardă bani? Dar o cunosc bine pe Gussie Riplinger. O să-i fac o vizită în această după-amiază și o să mă asigur că Daisy și Rose vor fi invitate și ele.

Lord Kincade se înclină, observând cu coada ochiului zâmbetul strălucitor care aprinsese fața micii lui diavolițe.

- Julia mi-a spus că și tu ai o invitație, Giles, zise Lady Hetty, și că speră să te convingă să o onorezi, ca să o poți însoți pe Judith acolo. Se pare că merge și Arthur, dar toată lumea știe că Arthur dansează execrabil, chiar dacă zâmbetul lui dulce îl face popular printre doamne. O să mergi și tu, nu-i așa, și o să dansezi cu Daisy și Rose? Atenția ta va face ca ele să fie la modă, deși sunt sigură că frumusețea lor și veștile despre averea tatălui lor defunct vor face singure acest lucru.

Lord Kincade căută furios în minte o scuză - orice scuză!

- Cred că vei începe cu Daisy, spuse Hetty, încruntându-se concentrată. E cea mai mare, la urma urmei, și se cuvine să dansezi cu ea întâi. Poți să dansezi al doilea dans cu Rose, dacă nu e un vals. Dacă e, al treilea.

- Va fi plăcerea mea, spuse Lord Kincade, înclinându-se întâi spre domnișoara Morrison, care încă zâmbea, și apoi spre sora ei, care avea măcar decența de a părea oarecum stânjenită.

- Ce fericită sunt, spuse Daisy. Mâine va fi primul tău bal, Rose, și ai un dans rezervat deja. Oh, toată lumea te va admira, știu că așa va fi. Așteaptă doar și ai să vezi! Vă mulțumesc, doamnă. Oh, vă mulțumesc!

Se ridică și întinse mâna spre Lady Hetty. Apoi își întoarse ochii strălucitori spre Lord Kincade.

- Și vă mulțumesc și dumneavoastră, milord. Cred că, într-adevăr, cel mai bun lucru pe care l-am făcut vreodată a fost să mă trezesc devreme în dimineața aceea - patul avea atâtea cocoloașe -, să mă uit din întâmplare în curtea grajdurilor și să văd că aveți nevoie de ajutorul meu. Sunt foarte bucuroasă că hangiul ne-a dat camerele din spate, fiindcă nu aveam nici un servitor cu noi în afară de Gerry, astfel că ne-a disprețuit.

Ea se repezi spre el și, preț de un moment teribil, Lord Kincade se temu că avea să se arunce în brațele lui.

Dar își întinse doar mâna ei mică. Se opri la o distanță de câțiva zeci de centimetri de el și privi în sus.

Și cel mai jenant lucru care trebuia să se întâmple în toată după-amiaza aceea groaznică se întâmplă atunci. El îi întoarse zâmbetul – un reflex ciudat de care își aminti după aceea cu cea mai mare incredulitate – și apoi îi duse mâna la buze și o sărută!

capitolul 6

Daisy aproape că își pierduse de tot firea din pricina emoției când se opri în fața oglinzii de perete din garderoba atașată camerei ei, în casă la Hetty. Se învârti de două ori în jurul ei și își zâmbi cu mare satisfacție. Purta una dintre noile rochii de bal, din mătase de un verde pal, cu o tunică din plasă, pantofi noi asortați și perlele cu care o surprinsese tăticul la cea de-a douăzeci și una aniversare. Părul îi era împletit sus în două cozi, însă Penny, slujnica pusă la dispoziția surorilor, făcuse lucruri fascinante cu buclele ca niște lujeri, de pe tâmpilele și gâtul ei.

Luă evantaiul din fildeș după care se întorsese, după ce își amintise de el în ultimul moment și refuzase sugestia făcută de Lady Hetty, care voia să trimită un lacheu după el. Îl desfăcu în fața nasului și flutură ușor din pleoape pe deasupra lui, privindu-și imaginea. Apoi râse veselă, se întoarse și ieși din cameră în fugă.

Daisy nu își admirase propria înfățișare. De fapt, probabil că nici nu își văzuse imaginea. Și nu era emoționată din cauză că era primul ei bal și că avea să atragă probabil măcar câțiva parteneri de dans. Nu era exuberantă din pricină că i se îndepliniseră toate speranțele, deși la sosirea în oraș se părea că aveau să fie forțate să se întoarcă acasă.

Nu, Daisy era fericită fiindcă o văzuse pe Rose, și Rose arăta mai încântător decât sperase ea vreodată.

Purta o rochie albă, mărginită de o dantelă delicată. Tivul nu avea mai mult de trei volane, și decolteul era adânc, dar nu indecent. Și neprețuita Penny făcuse minuni cu părul ei, după ce Lady Hetty o convinsese să se tundă luând-o cu ea imediat după prânz, iar la două ore de la sosirea lor în casă, misiunea era îndeplinită și ele erau pregătite pentru seara care le aștepta. Acum, părul

lui Rose se înfoia în bucle mătăsoase și blonde, pe lângă față și pe gât.

Daisy era convinsă că Rose avea să fie senzația serii. Nu putea să nu atragă atenția fiecărui gentleman eligibil, chiar înainte de a-i fi cunoscută identitatea și mărimea averii. Ultima informație avea să producă un amestec de reacții, bineînțeles. Era adevărat că erau incredibil de bogate. Dar era la fel de adevărat că tăticul își adunase averea cu ajutorul cărbunilor, și lumea bună avea să strâmbe din nasul său aristocratic auzind acest lucru.

La rândul ei, Daisy avea să deschidă balul cu Lord Kincade, așa cum îi promisese, apoi urma să găsească un colț liniștit în care să stea nestingherită și să urmărească triumful lui Rose. Sigur că Rose întâlnise deja câțiva domni eligibili. Erau cei trei fii ai lui Lady Hetty, care locuiau toți în aceeași casă și care erau toți mai mari decât Rose și mai mici decât ea. Dar păreau să fie încă foarte copilăroși, mai ales Albert, cel mai mare, care părea să-și petreacă toate zilele jucând biliard.

Și mai era chiar viconte Kincade. Daisy observase bine de la început, în ciuda faptului că nu îl văzuse niciodată fără vânătași pe față, că era un gentleman deosebit de chipeș și de distins. Îi plăcuse faptul că era înalt și îi aproba umerii largi și silueta musculoasă. Iar ea admirase întotdeauna domni blonzi.

Dar atenția interesată a lui Daisy nu fusese atrasă doar de înfățișarea lui. Era un viconte, fiul și moștenitorul unui conte, și un gentleman în adevăratul sens al cuvântului. Fusese remarcabil de amabil cu ea și cu Rose, deși recunoștea că le era oarecum dator. Și probabil că era un bărbat care ținea foarte mult la familie. Verișoara lui fusese foarte încântată să îi facă pe plac, era evident că avea o relație de prietenie cu fratele lui și probabil ținea foarte mult la surorile lui dacă era dispus să o însoțească pe una din ele la bal, ca să-i facă pe plac celeilalte.

Caracterul lui Lord Kincade avea o singură pată, din câte știa Daisy, și aceasta era înclinația de a-și petrece nopțile în brațele unor ființe îngrozitor de vulgare, cum

era acea Bessie de la Golden Eagle. Dar ea auzise că așa erau toți domnii. Se părea că se simțeau obligați să facă prostii, înainte de a se liniști și a deveni cetățeni așezați. Nu aveai de ce să te îngrijezi.

Cu o noapte înainte, stând trează în patul lor de la Pulteney, alături de sora ei adormită, Daisy ajunsese la concluzia că viconte era ideal pentru Rose. Perfect. Avea să facă tot ce îi stătea în puteri ca să încurajeze această uniune. Dar nu avea să fie oarbă nici față de celelalte posibilități. Înainte de sfârșitul sezonului, aveau să existe probabil vreo douăzeci de bărbați care să ceară mâna lui Rose. Împreună cu sora ei, aveau să-l aleagă pe cel mai convenabil și care să îi placă lui Rose.

Deși era sigură că Rose avea să-l favorizeze pe viconte fără nici o problemă. Era, se gândi Rose cu îngâmfare frățească, splendid. Mai simțea și acum mâinile lui puternice pe talia ei. Adevărul era că, în timp ce se afla în caleașcă, și-ar fi dorit să nu fi fost ceva atât de urgent încât să coboare și să salveze bietul cățel. Nu i-ar fi displicut să mai zăbovească așa câteva secunde. Și simțea și acum mâinile lui puternice ținându-i mâna și buzele lui calde sărutând-o. Simțise un fior până la coate. Și avea cel mai încântător zâmbet. Îl văzuse o singură dată, chiar înainte de a-i săruta mâna, dar îi fusese adresat numai ei. Aproape că i se înmuiaseră genunchii în momentul acela.

Da, chiar dacă trebuiau să mențină lista deschisă în următoarele săptămâni, era sigură că Rose avea să fie cucerită de farmecul lui Lord Kincade: era inevitabil. Nu avea cum să nu se întâmple asta!

- Aici sunt, strigă Daisy în timp ce alerga pe scară cu pași ușori și nepotrivit de grăbiți pentru o doamnă. Și aici e evantaiul. Îl flutură în aer. Era pe lavabou, cum mă gândisem. Nu ar fi fost îngrozitor dacă l-aș fi uitat? Nu aș fi avut ce să flutur cu energie în față dacă mă enervează cineva.

Râse veselă.

Privi cu oarecare satisfacție spre onorabilul Humphrey Parkinson, care îi oferi brațul lui Rose, și îl urmă spre trăsură care îi aștepta, alături de Lady Hetty.

Măcar știa că sora lui mai mică putea încă să zâmbescă, se gândi trist Lord Kincade în timp ce o ajuta să coboare din trăsură, să urce treptele acoperite cu un covor roșu și să intre în holul casei Riplinger. Îi zâmbise aproape orbitor lui Arthur, atunci când o luaseră amândoi din casa Juliei. Zâmbise intenționat atât de cald, bineînțeles, pentru ca el să se simtă și mai pedepsit, fiindcă primise doar o înclinare țeapănă.

Dar, chiar dacă încerca să imite o ducesă văduvă, Judith nu își putea ascunde emoția. Presupunea că era firesc să fie emoționată, deoarece ieșea din nou la un bal după o săptămână în care singurele ieșiri fuseseră cele din ultimele două zile, și atunci însoțită de unul din frații ei. Dar avea presimțirea întunecată că încântarea ei era mult prea mare pentru acest simplu fapt. Bănuia că și Lord Powers avea să fie la bal. Și era cât se poate de firesc, bineînțeles. Nobila sa persoană putea fi găsită aproape fără excepție în orice adunare numeroasă de femei tinere, naive și bogate.

Trebuia să aștepte să vadă cum evolua situația. Cu două zile înainte, în după-amiaza în care se plimbaseră împreună, îi spusese lui Judith că nu avea de gând să plece din nou spre Bath și nici să îi scrie tatălui lor. Îi oferea altă șansă de a-i dovedi că se putea purta cu bunul-gust și bunul-simț de care trebuia să dea dovadă o lady de nouăsprezece ani aflată la cel de-al doilea sezon. Nu avea de unde să știe dacă Judith apreciasse sau nu această a doua șansă. Nu răspunsese în nici un fel anunțului său.

Ei bine, se gândi Lord Kincade, scoțându-și pălăria și mantaua și privind spre scări doar ca să vadă o grămadă de oameni în capătul de sus, așteptând probabil să fie primiți cum se cuvine, dacă Judith alegea să facă pe încăpățânata ori de câte ori se afla în preajma lui, era problema ei. El avea propriile sale neazuri.

mult mai presante. Și unul dintre cele mai mari era faptul că domnișoara Daisy Morrison avea să ia parte chiar la acest bal, iar el promisese să danseze primul dans cu ea.

Se întrebă, încercând să nu își facă totuși speranțe prea mari, dacă era posibil să danseze cu ea o jumătate de oră întreagă, fără să aibă parte de vreun dezastru. Nu că ar fi contat, bineînțeles. La ora asta, se părea că toată lumea importantă aflase despre eșecul din după-amiaza precedentă și, cumva – oare cum ajungeau publice toate lucrurile astea? –, toată lumea aflase și că aceea care îl făcuse de răs era una și aceeași persoană cu doamna în cămașă de noapte și cu picioarele goale care ieșise în curtea din spate a unui anumit han, cu o săptămână înainte, apărându-i integritatea cu umbrela ei.

Ce se mai putea întâmpla ca să îl stânjenească și mai tare? Nivelul reputației lui coborâse atât de mult, încât nu mai putea decât să crească. Dar sorții care decretaseră un asemenea tipar de existență nu o cunoscuseră niciodată pe Daisy Morrison. Reputația lui nu avea să se îmbunătățească până când Daisy nu se întorcea la țară, să-și controleze familia așa cum declarase că făcuse toată viața. Și nici chiar atunci nu avea să se simtă sigur de demnitatea numelui său.

Într-un colț al sufletului, Lord Kincade sperase că Lady Riplinger nu mai avea invitații pentru surorile Morrison; însă speranțele acestea se dovediră zadarnice de cum trecu de gazde și ajunse în ușa sălii de bal, alături de fratele și de sora lui. Ea era deja acolo.

Nu era limpede cum de știuse asta pe loc. Ele nu se aflau chiar aproape de ușă și nici nu erau înconjurate de un grup mai mare decât alte grupuri de doamne. Humphrey era acolo, și colonelul Appleby, și tânărul Hancock. Dar el o văzu imediat, oricum. Îi atrase privirea, ca o insectă care se îndreaptă spre degetele unui om care se scarpină. Și, de fapt, se gândi el, comparația era foarte izbutită. Cel mai bun mod de a trata o înțepătură de insectă este să nu o atingi, să o ignori, să uiți că e acolo. Îi plăcu analogia aplicată lui Daisy Morrison.

- Iată-le pe domnișoarele Morrison cu Hetty, spuse Arthur, arătându-le pe doamne și adresându-le un zâmbet strălucitor. Să mergem să le salutăm, Giles. Îți vor plăcea, Jude.

Privi în jos spre sora sa și îi zâmbi, bătând-o pe mâna care se odihnea pe brațul lui. Ea ignorase cu hotărâre brațul pe care îl întinsese fratele ei cel mai mare când ajunseseră la capătul șirului.

Ei bine, se gândi Lord Kincade cutremurându-se în sinea lui, oricum trebuia să danseze primul dans cu domnișoara Morrison. Așa că putea să se scarpine bine înainte de a ignora insecta. Își urmă fratele și sora de-a curmezișul camerei, salutând în trecere câteva cunoștințe și simțind că zâmbetul lor era mai mult decât o simplă politețe socială.

Sigur că Daisy Morrison arăta încântător, și atât de departe de imaginea unei însoțitoare vârstnice, ca ecuatorul de Polul Nord. Îi fu grozav de milă de bietul colonel, care conversa cu ea și îi zâmbea și îi cerea probabil să îi rezerve un rând de dansuri. Nu își dădea seama că se afla în mai mare siguranță în toiul luptei, așteptând ropotul de tunet al cavaleriei inamice. Măcar acolo știa cine era dușmanul și de unde venea pericolul.

De fapt, se gândi Lord Kincade în timp ce ea ridica privirea și observa apropierea lor, nu era prea mult să spui că era mai frumoasă decât sora ei. Domnișoara Rose Morrison era încântătoare în mătase și dantelă albă și cu o nouă coafură la modă, însă la fel ca ea mai erau o duzină de tinere doamne care își făceau ieșirea în lume. Domnișoara Daisy Morrison, cu fața ei înșuflețită și cu zâmbetul orbitor, era cu siguranță deosebită. Foarte deosebită!

Și ea, și Arthur se salutară de parcă ar fi fost niște prieteni de mult pierduți; Rose îl salută și ea pe Arthur, dar cu mai multă bună-cuviință. Arthur o trase pe Judith mai aproape, iar Daisy își întoarse zâmbetul spre Lord Kincade.

- Sunt foarte mulțumită să te cunosc, îi spuse ea surorii lui. Frații dumitale au fost foarte amabili cu noi.

știi. Și mă bucur și de dragul lui Rose. Sunteți de aceeași vârstă, deși pentru Rose e primul sezon. Sunt sigură că o să vă înțelegeți de minune.

Oprivi pe Judith. „E fericită fiindcă are o nouă victimă căreia îi poate organiza viața“, se gândi viconteles fără pic de curtoazie. Își îndreaptă atenția spre Hetty, care era întotdeauna o companie interesantă, fiindcă știa toate bârfele de ultimă oră. Bineînțeles, presupunea că el era subiectul ultimei și celei mai fierbinți bârfă, dar era liniștitor să audă în următoarele cinci minute că mai existau și alți nefericiți în oraș, care se implicaseră în scandaluri aproape la fel de stânjenitoare ca ale lui.

Deveni dintr-odată atent când văzu că Judith și Rose Morrison conversau cu Lord Powers. Trebuia să-și aducă aminte că nu venise acolo în seara aceea ca să se distreze sau ca să se bucure de bârfe, oricât de liniștitor ar fi fost acest lucru pentru stima lui de sine rănită. Pășii spre ei, trăgându-și dantela de la manșete peste mâini.

- Ah, bună seara, Powers, spuse el, cu vocea sa cea mai plictisită. Ce înghesuială, nu?

Evită ochii încruntați ai surorii sale. Baronul se înclină.

- Kincade, spuse el. La fiecare ocazie de felul acesta, te convingi că ai văzut toate doamnele frumoase din țară. Și de fiecare dată ești uimit să vezi că mai sunt și alți trandafiri încântători despre care nu știai nimic.

Își înclină capul în direcția lui Rose.

- Da, într-adevăr, spuse viconteles. Îi zâmbi lui Rose. L-am auzit pe Arthur solicitându-vă primul rând de dansuri? întrebă el, deși cunoștea perfect răspunsul, fiindcă se afla alături de ea când o întrebase Arthur.

- Da, spuse ea. Sunt copleșită, milord. Carnetul meu de dans e plin deja. Lord Powers a fost atât de amabil să-și înscrie numele în singurul spațiu rămas, acum câteva momente.

Lord Kincade se uită la baron cu o privire leneșă, umbrită de pleoapele lui grele.

- Ai avut noroc să apari la timp, Powers, spuse el. Și tu, draga mea? Se întoarse spre Judith. Ai parteneri?

- Bineînțeles, spuse ea. Mă tem că nu mi-a mai rămas nici un dans pentru tine, Giles. Îl privi sfidătoare. Lord Powers și-a rezervat două dansuri - un vals înainte și apoi un dans câmpenesc.

- Bucură-te atunci, spuse Lord Kincade, observând că muzicanții își acordau deja instrumentele, și gazdele lor stăteau în pragul ușii, părând pregătiți să înceapă dansul în orice moment.

- Ochiul tău arată cam neplăcut, spuse Lord Powers.

- Da, încuviință Kincade. M-a pus în dificultate în seara asta. A trebuit să aleg o jiletcă asortată cu vinețiul. Rose râse.

- Arată mult mai bine acum, față de prima ocazie în care l-am văzut, spuse ea.

- Și fără îndoială mult mai bine decât ar fi arătat dacă nu ai fi avut un erou care să te salveze de la o chelfăneală mai strașnică, spuse baronul.

- Oh, chiar așa, încuviință Lord Kincade. Dar atunci dilema mea legată de culori ar fi fost eliminată, Powers. Probabil că nu aș fi putut lua parte la balul acesta, nici la altul, în timpul următoarelor săptămâni.

Lord Powers scoase o exclamație de uimire.

- Păcat că s-a ajuns ca în zilele acestea să trebuiască să fii atent nu doar pe drumurile publice, ci și în hanurile respectabile, spuse el.

- Vă rog să mă scuzați! Lord Kincade se înclină. Cred că e timpul să îmi abordez prima parteneră.

- Bucură-te, îi spuse baronul cu un zâmbet prietenesc. Trebuie să sperăm nici unul dintre numeroșii pudeli ai lui Gussie Riplinger nu o să se rătăcească în sala de bal în următoarea jumătate de oră, nu-i așa, Kincade?

Auzind această glumă, viconte râse la fel de sincer ca Rose.

Chiar dacă nu prea dorise să vină la Londra pentru sezon, chiar dacă nu dorea nici acum să atragă un pretendent bogat și nobil și să încheie o partidă strălucită și chiar dacă fusese peste măsură de stânjenită de modul

lui Daisy de a le obține o lady care să le prezinte, Rose se bucura nespus de mult de bal.

Credea că avusese un mare noroc, fiindcă dansase primul dans cu reverendul Arthur Fairhaven. Se simțea foarte agitată înainte de a începe. Dar era imposibil să rămână așa cu acest gentleman, care avea un caracter atât de dulce și un zâmbet atât de amabil, încât ar fi făcut să se simtă bine chiar și o persoană cu ștreangul de gât. Dar, de fapt, se gândi ea cu un fior, asta era treaba unui preot, nu-i așa?

Altă consolare era aceea de a ști că reverendul Fairhaven nu era unul dintre domnii cei mai chipeși din încăpere. Oh, avea într-adevăr o înfățișare plăcută, și părul lui blond și buclat părea mătăsos ca al unui copilăș. Și era foarte înalt – își depășea fratele cu cel puțin șapte centimetri. Dar era puțin cam prea slab și umerii lui erau ușor aduși, de parcă ar fi fost conștient de înălțimea lui prea mare și ar fi încercat să fie la nivelul muritorilor de rând.

Dar cea mai admirabilă calitate a lui în aceste împrejurări, află Rose, era că nu putea dansa. În timpul dansului câmpenesc o luă de câteva ori în direcție opusă și în timpul primei rotiri încercă să o învârtă în direcție inversă acelor de ceasornic, când până și un începător într-ale dansului știa că învârtirile se fac întotdeauna în sensul acelor de ceasornic. Înainte ca dansul să ajungă la jumătate, Rose zâmbea și se relaxase, iar temerea că stilul ei de a dansa nu era la înălțimea unei adunări atât de distinse dispăruse cu totul.

- Acum îți dai seama de ce am ales o carieră eclezias-tică, nu-i așa? spuse el cu un zâmbet vesel, în timp ce o conducea din nou lângă Lady Hetty, după ce muzica se opri. Din nefericire, nimeni nu a vrut să mă angajeze ca profesor de dans.

Și Rose află că Lady Judith Fairhaven era dispusă să o accepte ca prietenă, și între două dansuri o atrase în centrul unui grup de tinere doamne. Convorbirea, descoperi ea, era centrată asupra domnilor prezenți – care era mai chipeș, care dansa mai bine și se îmbrăca mai

la modă decât ceilalți, cine era cu adevărat în căutarea unei mirese și cine venise doar ca să se distreze.

- Colonelul Appleby și-a fixat atenția asupra mea, mărturisi Judith, deși nu a spus încă nimic pe față. Însă eu știu. E foarte chipeș, cred, și foarte distins. Dar a trecut de treizeci de ani. Nu crezi că este mai degrabă bătrân?

- Dacă te simți în largul tău cu el, spuse Rose, nu cred că diferența de vârstă e prea mare.

Judith se înclină mai aproape de ea.

- Pretendentul meu preferat e Lord Powers, spuse ea. Este foarte chipeș și încântător, iar tatăl lui e marchiz. Și el mă iubește și e destul de hotărât să se căsătorească cu mine.

- Înseamnă că sunteți logodiți, atunci? întrebă Rose. Fața lui Judith se întunecă.

- În nici un caz, spuse ea. Dragul de Giles și-a băgat în cap că Lord Powers e un vânător de avere, doar fiindcă și-a pierdut averea la jocuri și a încercat să fugă cu domnișoara Hamilton anul trecut - ea e o mare moștenitoare, știi. Dar mi-a explicat că a fost de acord cu asta doar pentru că ea a insistat, iar el a fost prea cavalier ca să o refuze. A fost tare ușurat când tatăl ei le-a descoperit planurile și le-a pus capăt.

- S-ar fi căsătorit cu ea doar ca să nu-i rănească sentimentele? întrebă Rose.

Judith trecu peste această întrebare.

- Ne iubim foarte mult, spuse ea dramatic, privindu-și noua prietenă cu ochii mari. Dar Giles e crud și medieval, și mi-a interzis să mă văd singură cu el. Dar trebuie s-o fac, domnișoară Morrison - pot să-ți spun Rose? Vreau să mă strecor cu el în bibliotecă după supeu, când trebuie să dansăm amândoi. Vrei să mă ajuti? Să îi spui lui Giles că mi-am răsucit glezna și sunt în garderoba doamnelor?

- Asta ar însemna să mint, spuse Rose. Și nu e cuviincios să rămâi singură cu un domn, nu?

- Dar suntem ținuți departe unul de altul cu forța! spuse Judith îndurerată. Giles m-a încuiat în casă o săptămână întreagă, înainte de balul acesta.

- Oh, dragă, spuse Rose, cu ochii îndreptați spre domnul respectiv, amintindu-și de plăcerea pe care o simțise când dansaseră împreună al doilea dans.

Cu toată înfățișarea lui chipeșă și masculină, văzuse imediat că era dispus să converseze cu ea și să o facă să se simtă în largul ei. Și fusese foarte bun cu ea și cu Daisy, deși își dăduse seama foarte bine că sora ei îl forțase să facă mult mai mult decât intenționase el vreodată. Și dovedise o mare stăpânire de sine și nu o trăsise pe Daisy pe Bond Street când îi expusese fără să-și dea seama la o umilire îngrozitoare. Să fi fost Lord Kincade un temnicer nemilos? Se îndoia.

- O s-o faci pentru mine? o întrebă Judith. Știu că o s-o faci. Ești o scumpă, Rose! O să fac și eu ceva pentru tine într-o zi.

- Cred cu adevărat că nu ar trebui s-o faci, spuse Rose.

Dar fu îndepărtată în momentul acela de următorul partener. Îl privi critic pe Lord Powers, care era alături de ea, arătând foarte chipeș și zâmbindu-i atent partenei sale. Îi promisese sau nu? Judith părea să creadă că da, cu siguranță. Și nu era ca și cum ar fi promis de fapt?

Următorul dans fu exact cel pe care Rose i-l rezervase lui Lord Powers. Avusese deja câțiva parteneri și se simțea capabilă să se descurce cu unul atât de brunet și de chipeș.

Lord Powers îi zâmbi afișând dinții lui foarte albi, în timp ce așteptau să înceapă muzica.

- Ești fiica lui Lord Brigham, spuse el. Tocmai am descoperit acest fapt.

- Lați cunoscut? întrebă Rose.

- Nu am avut plăcerea, spuse el, dar am auzit despre el. Și cine nu a auzit? Dar nu am știut că are o fiică atât de frumoasă.

Rose zâmbi, puțin nesigură.

- Într-adevăr, spuse el, am văzut de cum am intrat în încăpere și am dat cu ochii de dumneata că o să-mi fie

foarte greu să mă uit în altă parte. Cred că m-ai topit cu totul, domnișoară Morrison.

Muzica începu în momentul acela. Fu primul dans al serii care nu îi aduse bucurie lui Rose. La sfârșitul lui, se simțea atât de stânjenită de galanteriile extravagante ale partenerului, că se hotărî să pornească în căutarea lui Daisy și să îi vorbească despre asta.

- Lord Powers pretinde că s-a îndrăgostit brusc de mine, spuse ea.

- Pretinde? Daisy, cu fața strălucind de bucuria pe care i-o aducea seara, râse. Eu nu sunt deloc surprinsă, Rose. Arăți destul de frumoasă ca să îi distrugi pe toți domnii care se află aici în seara asta. Am văzut cum te priveau încă vreo câțiva.

- Dar el ar trebui să fie îndrăgostit de Lady Judith, spuse Rose. Vrea să se căsătorească cu ea. Și a încercat să fugă anul trecut cu o moștenitoare. Lord Kincade îl numește vânător de avere.

Privirea lui Daisy se înăspri.

- Lord Kincade spune asta? zise ea. Am cel mai mare respect pentru Lord Kincade. Ei bine, trebuie să ai grijă, atâta tot, Rose. Dar știu că pot avea încredere în rațiunea ta, dragă. Știu că nu va trebui să fug în urma ta la Gretna Green. Mă întreb dacă știe cine suntem.

- Da, știe, spuse Rose.

- Ah, încuviință Daisy. Atunci e limpede ca lumina zilei, Rose. Sunt o mulțime de alți domni eligibili aici. Ți-a plăcut să dansezi cu Lord Kincade? Am văzut că a vorbit cu tine tot timpul dansului.

Rose nu o asculta.

- Lady Judith plănuiește să se întâlnească în taină cu el în bibliotecă, mai târziu, spuse ea. Și eu cred că își imaginează că i-am promis să mint pentru ca absența ei să nu fie remarcată.

Daisy o bătu pe braț cu evantaiul.

- Atunci, trebuie să îi deschizi ochii, spuse ea, și apoi relaxează-te și bucură-te. O să fiu eu atentă la Lady Judith. Măcar atât pot face pentru Lord Kincade, care a fost atât de bun cu noi.

- Așa o să faci? întrebă Rose cu îndoială.

- Nu am avut eu întotdeauna grijă de oamenii care
au necazuri? întrebă Daisy veselă.

Rose păru să se îndoiască și mai tare.

- Da, spuse ea.

capitolul 7

Daisy dansă trei din primele cinci rânduri, și le-ar fi dansat pe toate cinci dacă Lady Hetty ar fi prins-o mai devreme refuzând partenerii pe motiv că era doar spectatoare și însoțitoare pentru sora ei. În nici un caz nu trebuia să facă asta, spuse Lady Hetty; arăta splendid în rochia ei ajurată, încât nu părea să aibă mai mult de douăzeci de ani. Și Lady Hetty era cea care îndeplinea rolul de însoțitoare pentru amândouă, evident.

Daisy se bucurase foarte mult de primul dans cu Lord Kincade. Arăta cu adevărat magnific în haina de un albastru înghețat, cu vesta argintie și pantalonii până la genunchi, și cu o mare cantitate de dantelă albă la guler și la mâneci, încât îl sorbi din ochi, gândindu-se că avea să danseze cu Rose în continuare. Și cât de splendid aveau să arate împreună! În plus, era un dansator experimentat, bineînțeles, și Daisy constată cu surprindere că și ea își amintea pașii dansului. Nu acordase niciodată prea multă atenție lecțiilor de dans.

Și, mai bine încă, el nu vorbise prea mult, astfel că Daisy putu să numere pașii și să memoreze tiparul dansului, ca să îl poată continua apoi fără să se mai gândească. Lord Kincade se mulțumea să o privească neclintit și fără să zâmbească. Era prea nerăbdător să treacă la următorul dans și la o parteneră mai tânără și mai atrăgătoare, se gândi ea fără pic de ranchiună. Și ea dorea acest lucru. În timpul următorului dans avea să se odihnească și să îi privească pe amândoi.

Îi zâmbi.

- Probabil că mă socotiți foarte progresistă, milord, spuse ea, fiindcă dansez la douăzeci și cinci de ani, când de fapt am venit aici în calitate de însoțitoare.

- Deloc, spuse el. Eu am douăzeci și opt, doamnă, și încă pot să execut pașii fără a țipa din cauza durerilor reumatice.

Daisy râse.

- Știți că nu la asta m-am referit, spuse ea. Eu sunt foarte sănătoasă, vă asigur. Dar, cât privește ceea ce este cuvenit și ce nu, vă veți bucura să aflați că am refuzat partenerii care s-au oferit pentru următoarele două dansuri. Adevărul este că aș fi stat liniștită și mulțumită printre însoțitoare tot restul serii dacă Lady Hetty nu ar fi venit și nu m-ar fi certat că nu dansez.

- Nu cred că văduvele și ceilalți paznici ai buneicuvinte vor fi atât de șocați văzând cum bateți din călcâie, domnișoară Morrison, spuse Lord Kincade, privind în jos spre ea cu un ochi vânăt și cu celălalt teafăr. Vă asigur că vă purtați foarte bine vârsta înaintată.

- Dacă spuneți așa, zise ea cu îndoială. Sper că nu sunteți doar amabil. Am încredere în sinceritatea dumneavoastră.

Daisy nu putu interpreta expresia care trecu ca un fulger peste fața vicontelui și dispăru. Dar nici nu fu prea deranjată de acest mister. Zâmbi din nou:

- Nu credeți că Rose e frumoasă? întrebă ea. Eu cred că întrece toate tinerele doamne prezente, deși admit că sunt părtinitoare. Și se întâmplă să știu, bineînțeles, că în spatele frumuseții ei se ascunde o persoană foarte dulce.

- Arată într-adevăr încântător, încuviință Lord Kincade, și Daisy îi zâmbi strălucitor și afectuos, înainte de a greși un pas și de a se concentra din nou asupra numărului.

În timpul următoarelor două dansuri, se uită plină de satisfacție la sora ei și la viconte. Era mulțumită să vadă că Rose se împrietenise cu Lady Judith și cu un grup de tinere doamne. Se extazie văzând că Lord Kincade vorbea cu ea aproape tot timpul dansului și chiar îi zâmbi de câteva ori. Vicontele părea un bărbat care nu obișnuia să zâmbească prea des.

Și fu recunoscătoare să vadă că, în realitate, celelalte parteneri ale lui nu aveau nici a zecea parte din

frumusețea lui Rose și că Lord Kincade nu părea îndrăgostit de nici una dintre ele. Singura ei teamă - de dragul lui Rose - fusese aceea că el avea deja o lady pe care o curta în mod serios.

Și propriii ei parteneri i se părură destul de mulțumitori. Era adevărat că reverendul Fairhaven nu era un dansator atât de bun ca fratele lui - și nici atât de chipeș, de fapt -, dar îl plăcea foarte mult. Îi câștigă afecțiunea veșnică prin laudele pe care le aduse înfățișării lui Rose. Apoi o amuză complimentând-o și pe ea.

- Haideți, sir, spuse ea. Știu că e treaba unui cleric să îi facă pe oameni să se simtă bine, dar clericii nu trebuie să spună o mulțime de minciuni fățișe, să știți.

- Domnișoară Morrison! Arthur păru uimit și pierdu complet șirul pașilor. Își reveni cu o scuză și un zâmbet. E adevărat că arătați încântător și că sunteți chiar una dintre cele mai fermecătoare doamne din sală. Întrebați-l pe Giles sau pe alt domn. Nu, presupun că nu puteți face asta, nu? Dar vă asigur că nu mint.

Lord Doncaster, care o rugase pe Lady Hetty să-l prezinte și se declară un prieten foarte bun al lui Lord Kincade, era un tânăr amuzant, care părea să facă mereu cu ochiul. O lăudă pe Daisy pentru curajul ei de a-i salva prietenul fără să aibă nici o armă mortală, în afara unei umbrele, și pentru generozitatea de a-i plăti datoriile, fără asigurarea de a fi răsplătită.

- Cât despre asta, spuse Daisy, nici nu am dorit să fiu răsplătită, deși Lord Kincade a insistat, desigur, fiind un om de onoare. Pur și simplu nu mi-a plăcut să văd că un gentleman care nu făcuse nici un rău, din câte știam eu, este umilit în mod public. Hangiul era într-adevăr un om neplăcut și ne-a dat un mic dormitor în spatele hanului, doar pentru că nu aveam nici un servitor cu noi, în afara de Gerry. Și chelnerița merita tot disprețul, fiindcă părea a se bucura de ceea ce face. Aș fi putut simți compasiune față de ea dacă aș fi considerat că o făcea din pricina sărăciei, dar nu cred că era așa.

Lord Doncaster zâmbi cu gura până la urechi, și umerii i se scuturară.

Daisy se încruntă.

- Nu ar trebui să spun asemenea lucruri într-o societate distinsă, nu-i așa? spuse ea. Mă tem că sunt obișnuită să spun tot ce-mi trece prin minte, fiindcă, dacă nu o fac, în casa mea nu s-ar duce nimic la bun sfârșit.

- Vă rog să mă tratați cu libertatea pe care i-ați acordat-o unui prieten, spuse el. Nu sunt ușor de șocat, doamnă.

- Vă mulțumesc, îi spuse Daisy. E foarte amabil din partea dumneavoastră. M-am bucurat să plătesc și datoria de la joc când l-am văzut pe domnul Martin. Nu mi-a plăcut deloc.

- Arăta de parcă ar fi vrut să-l bată și el pe Giles? întrebă Lord Doncaster.

- Nu. Daisy se încruntă din nou. Arăta de parcă nu i-ar fi păsat deloc de bani. Arăta de parcă s-ar fi bucurat de toată situația. Zâmbea și zâmbea, dar, dacă i-ai fi pus o carte pe nas și te-ai fi uitat la partea de față rămasă neacoperită deasupra ei, n-ai fi crezut că zâmbea. Îndrăznesc să spun că a fost dezamăgit că l-am plătit, fiindcă atunci nu mai avea nici un motiv de a-l disprețui pe viconte, nu-i așa?

- Nu, presupun că nu, spuse slab Lord Doncaster, cu umerii încă zguduindu-i-se.

Daisy se bucura de bal, dar scurta ei conversație cu Rose o alertase și văzuse imediat un pericol în zâmbitorul și chipeșul Lord Powers. Mai devreme îl considerase un posibil pretendent pentru Rose, fiindcă o implorase pe Judith să i-o prezinte și se înscrisese imediat în cartelul ei de bal. Dar da, se gândi ea acum, putea fi foarte bine un ticălos. Zâmbetul lui avea aceeași lipsă de sinceritate ca al oribilului domn Martin.

Trebuie să o urmăresc pe Rose, se hotărî ea, deși avea încredere în judecata surorii ei și știa că nu avea să se lase amăgită de un bărbat pe care îl bănuia deja de rele intenții. Dar trebuia să o supravegheze și pe Lady Judith, care era tânără și nesăbuită — și hotărâtă să ignore avertizările fratelui ei mai mare și mai înțelept. Dacă încerca să se strecoare afară cu Lord Powers în ciuda refuzului lui

Rose de a o ajuta, atunci Daisy avea să meargă după ea și să se asigure că nu i se întâmpla nimic rău.

Momentul acela se ivi după supeu, când Judith dansa a doua oară cu Lord Powers. Timp de un minut dansa două rămaseră în sală, apoi dispărură. Dacă Daisy nu i-ar fi observat cu atenție, în ciuda faptului că dansa cu colonelul Appleby, nu ar fi observat până nu ar fi fost prea târziu. Dar observase. Rose îi spusese că refuzase într-adevăr să mintă pentru noua ei prietenă, dar că Judith se mulțumise să dea din cap și să spună că intenționa să petreacă oricum un timp singură cu pretendentul ei.

Daisy descoperi fără nici o zarvă că tivul ei se desfăcuse și că îl putea călca în orice moment, căzând apoi pe spate. Își prinse rochia într-un mod pe care îl considera convingător, îi prezentă cele mai sincere scuze colonelului și ieși în grabă din sala de bal.

Mai devreme, se gândise să vorbească cu Lord Kincade sau cu reverendul Fairhaven despre planurile surorii lor. Dar renunțase la idee. Se părea că părinții lui Judith erau la Bath, și Lord Kincade era cel care trebuia să-și supravegheze sora în timpul absenței lor, până putea ieși în lume sora mai mare. Și se părea că existase deja un conflict din pricina lui Lord Powers. Sărmana Lady Judith urma să aibă necazuri dacă era descoperită într-un loc de întâlnire particular și interzis cu pretendentul ei sau chiar dacă era doar suspectată de a fi plănuit o asemenea întâlnire. Și Lady Judith era doar o fată tânără, nesăbuită și impresionabilă – de aceeași vârstă cu Rose.

Nu trebuia să intre în necazuri. Se putea ocupa ea însăși de problemă. Și a doua zi urma să aibă o discuție așa cum se cuvenea cu fata, dacă putea, și s-o convingă fără îndoială să-și bage mințile în cap. Lady Judith era foarte drăguță și foarte tânără. Avea să aibă numeroase șanse de a încheia o căsătorie avantajoasă. Colonelul Appleby, de exemplu, era evident interesat de ea.

Așa că Daisy părăsi sala de bal, fără să mai ceară ajutorul nimănui. Se îndreptă direct spre biblioteca de la

parter, după ce întrebă un lacheu. Și bineînțeles că o singură privire în încăperea luminată doar de cele două lumânări de pe polița căminului fu de ajuns ca să descopere două siluete îmbrățișate. Daisy tuși și păși înăuntru. Apoi închise hotărâtă ușa în urma ei.

- Vai de mine, ce plăcut e să găsești o cameră relativ liniștită pentru câteva momente, nu-i așa? spuse ea. Dar văd că ați avut aceeași idee ca mine.

Zâmbi.

Judith și Lord Powers tresăriră și se despărțiră imediat, întorcându-se cu fața spre ea.

- Oh, spuse Judith. M-ai urmărit aici. I-ai spus lui Giles. De acum o să trăiesc ca într-o închisoare.

- Doamna cu umbrela, comentă Lord Powers, cu un zâmbet slab și o reverență. Bună seara, doamnă.

- Ei bine, da, spuse Daisy zâmbind. Te-am urmărit aici, Lady Judith. Dar să-i spun fratelui dumitale? De ce aș face așa ceva? Camera ar fi mult mai aglomerată dacă ar fi și el aici, nu-i așa? Și mie mi se pare că ați dori să vorbiți singuri puțin. E de înțeles. Sala de bal e într-adevăr aglomerată. Dar se pare că ați uitat că aveți nevoie de o însoțitoare, pentru ca întâlnirea aceasta să fie respectabilă. Eu voi fi însoțitoarea aceea.

- Nu am nevoie de o însoțitoare, spuse Judith indignată. Am nouăsprezece ani și sunt la al doilea sezon – și toată lumea mă tratează ca pe un copil.

În spatele ei, Lord Powers se uită la Daisy cu o jumătate de zâmbet și ridică dintr-o sprânceană.

- Bineînțeles că nu ești un copil, spuse Daisy. Dacă ai fi, ai avea nevoie de o guvernantă. Ești o tânără lady încântătoare, și ai nevoie de o însoțitoare. Voi merge în colțul acela din bibliotecă – se îndreptă intenționat spre colțul cel mai îndepărtat de locul în care se aflau cei doi – și mă voi uita la cărți. Cred că mă pot distra aici zece sau cincisprezece minute, cât trebuie să mai fi rămas din dansul acesta. Și voi murmura o melodie, ca să mă binedispun. Nu o să aud conversația voastră, nici nu o să vă văd. Zâmbi strălucitor și întoarse spatele perechii.

Șoapte înflăcărâte se auziră din spatele ei, dar Daisy își îndeplini promisiunea și începu să murmure melodia pe care o cânta orchestra de sus. După câteva minute, Judith începu să vorbească.

- O să ne întoarcem acum în sala de bal, domnișoară Morrison, spuse ea. Lord Powers m-a adus aici fiindcă mă simțeam slăbită și amețită de atâta dans.

Daisy se întoarse și zâmbi.

- Nu mă mir deloc, spuse ea. Am observat că toți domnii tineri te-au invitat. Trebuie să-l laudăm pe Lord Powers pentru amabilitatea și grija lui.

Tânărul gentleman o privi cu aceeași frântură de zâmbet pe care o arborase și înainte.

- Dar v-ați purtat destul de corect, domnișoară Morrison, spuse el. Ar fi trebuit să mă gândesc că era nepotrivit să o aduc pe Lady Judith aici fără prezența unei însoțitoare. Se pare, doamnă, că ați preluat rolul de ingger păzitor al familiei Fairhaven.

Daisy încuviință cu vioiciune.

- O să mă întorc în sala de bal înaintea dumneavoastră, atunci, spuse ea. Aștept să mă urmați după un minut sau două.

- Domnișoară Morrison? spuse Judith în timp ce Daisy se îndepărta. Nu o să-i spuneți lui Giles? Promiteți?

- Sigur că promit, spuse Daisy. De ce să-i spun fratelui dumitale că dansul te-a obosit? S-ar putea să nu te mai lase la baluri. Și asta ar fi tragic pentru o tânără lady, nu?

Leși din bibliotecă, sperând din tot sufletul că șmecherii aveau să o urmeze după un scurt sărut, pe care socoti prudent să-l permită. Ținu cu mâna mânerul ușii, intenționând să o lase deschisă. Totuși, când se ciocni literalmente de viconte Kincade, care venea din direcția opusă, închise binișor ușa și zâmbi.

- Ce stânjenitor, spuse ea. Am venit jos sperând să am câteva momente de liniște și am dat peste, ăăă, o pereche. Nu vă sfătuiesc să intrați acolo, milord.

- Judith și Powers? spuse el. Am toate intențiile să intru, domnișoară Morrison, și dumneata nu o să intervii.

- Oh, vai de mine, nu, spuse ea. Vă înșelați. Sunt împreună? Și au plecat din sala de bal? Poate că sunt aici, atunci. Să vedem!

Îl prinse de braț și îl târî pe ușa camerei de lângă bibliotecă. Era un salon mic, văzu ea, luminat și el de o pereche de lumânări așezate pe polița căminului. Traversă camera și își întinse mâinile spre focul stins. Trebuia să-i dea timp lui Judith, ca să se poată întoarce în sala de bal. Promisese să nu o bage pe fată în necazuri.

- Ce pui la cale, domnișoară Morrison? întrebă suspicios Lord Kincade din spatele ei.

Lord Kincade nu se distra la bal. Niciodată nu îi plăcuse să petreacă o seară întreagă dansând și vorbind despre fleacuri pe fundalul zgomotos al muzicii. Deși lua parte la baluri, îi plăcea să petreacă măcar o parte a serii în camera în care se jucau cărți, iar altă parte în vreo anticameră, discutând cu niște domni cu scaun la cap.

Dar de data asta trebuise să stea tot timpul în sala de bal și să pretindă că se distra, în timp ce o supraveghea pe Judith. Ura să joace rolul unui temnicer. Și nici nu era obișnuit cu rolul acesta. În timpul sezonului precedent, părinții lui fuseseră în Londra, în timp ce Judith își făcea ieșirea în societate; la fel se întâmplase și în timpul primelor patru săptămâni din actualul sezon, înainte ca tatăl său să se îmbolnăvească și să trebuiască să plece amândoi la Bath, în căutarea apelor sale vindecătoare. Relațiile sale cu sora lui mai mică fuseseră întotdeauna bune. Era foarte entuziastă și încăpățânată, dar nu văzuse nici un rău în asta. Dar nici nu mai avusese niciodată răspunderea de a o împiedica să facă vreo nebunie.

Judith fusese atrasă de o față frumoasă și de un farmec bine exersat, și refuza să recunoască adevărul de care era probabil conștientă în adâncul sufletului. Era sigur că așa stăteau lucrurile. Dacă ar putea măcar s-o

impiedice să facă vreo nebunie – să fugă cu Powers sau să îi permită să o atragă într-o situație atât de compromițătoare, încât să fie forțată să se căsătorească și să ajungă curând să admită ceea ce știa deja în sinea ei.

Dar răbdarea nu era virtutea lui cea mai de seamă. Și, într-o asemenea seară, răbdarea ar fi fost oricum imposibilă. Existau două elemente iritante care ar fi pus la încercare și răbdarea unui sfânt.

În primul rând, erau glumele care nu mai încetau, oriunde se întorcea. Până să ajungă la vremea supeului, simțea că ar fi fost în stare să omoare orice persoană care vorbea despre umbrele sau câini, intenționat sau neintenționat. Ar fi fost minunat de satisfăcător să dea de pământ cu unul dintre glumeți și să urmărească sângele curgând din nasul victimei sale. În schimb, trebuia să zâmbească și să răspundă cât de spiritual putea, cu replici inteligente.

Al doilea element deranjant era prezența lui Daisy Morrison în încăpere. Silueta ei mărunțică, grația ei, zâmbetele ei strălucitoare, drăgălășenia ei păreau să multiplice glumele la adresa lui. Încă simțea un puternic îndemn de a-i suci gâtul.

Poate că singura binecuvântare a serii fusese faptul că primul dans trecuse fără nici un incident mai serios, în afară de un pas greșit pe care îl făcuse ea în timp ce vorbea cu el. Fusese pe deplin convins că ea avea să reușească să facă ceva în timpul dansului, ceva prin care el să sară în ochi și să se facă de râs. Dar nu se întâmplase așa. Avea să scape în seara asta, fără ca ea să-l mai facă de râs, se gândi el după supeu, în timp ce vorbea cu Lord Doncaster și cu alte câteva cunoștințe, care păreau să se fi săturat în sfârșit de replicile istețe referitoare la isprăvile lui din ultima săptămână.

Dar seara nu avea să se scurgă fără nici un eveniment, se gândi el mâhnit când observă că Powers trecu de ușă spre hol în timp ce valsa cu Judith, îndreptându-se spre ieșire. Naiba s-o ia de fată! Nu dorea ca prietenii lui să aibă dea seama de ceea ce se întâmplase. Așteptă un minut.

să se facă o pauză în conversație, apoi se scuză și păși agale pe lângă ringul de dans, ieșind pe hol.

Bineînțeles că, între timp, sora lui dispăruse împreună cu Powers. Pierdu câteva minute trecând dintr-un antreu în altul și în cele din urmă coborî scările și trecu în revistă salonul principal, un birou și o încăpere mai mică, cu rol nedeterminat. Când se apropie de următoarea cameră, o siluetă mărunțică ieși pe ușă, se ciocni cu el și închise ferm ușa din spatele ei. Lord Kincade nici nu trebui să se uite în jos ca să știe cine era. Era, inevitabil, domnișoara Morrison.

Și nu știu nici cum ajunse după doar câteva secunde în altă cameră goală, împreună cu ea, cu ușa închisă. Dar era acolo, stând în prag, în timp ce ea păși repede spre foc, ca să se încălzească. Numai că nu era nici un foc. Când era vorba despre domnișoara Morrison, învățai repede să nu te miri de un asemenea fapt. Dar comportamentul ei era agitat. Era stânjenită doar pentru că dăduse peste un cuplu îmbrățișat? Nu credea că Daisy Morrison s-ar fi putut simți vreodată stânjenită.

-Ce pui la cale, domnișoară Morrison? întrebă el suspicios.

Ea se întoarse și îi zâmbi orbitor, în timp ce el se apropia.

-Ce pun la cale? replică ea. Nimic.

-Sunt în căutarea lui Judith, spuse el. A dispărut cu Powers. Acest lucru în sine ar fi un motiv de îngrijorare destul de întemeiat. Dar Powers nu e un personaj respectabil, domnișoară Morrison. Menționez acest lucru fiindcă am observat că i-a acordat o oarecare atenție surorii dumitale, care este, cred, o tânără lady bogată. Powers are o slăbiciune pentru tinerele doamne bogate. Acum, te rog să mă scuzi!

-Oh, spuse ea, prinzându-l de braț. Îndrăznesc să spun că Lady Judith trebuie să se fi întors deja în sala de bal. Sunt sigură că nu aveți de ce să vă faceți griji. Nu este plăcut să te îndepărtezi un minut de zgomot și agitație?

Afișă cel mai fals zâmbet pe care îl văzuse el vreodată.

- În camera de alături era Judith împreună cu Powers, nu-i așa? spuse el, privind-o încruntat.

Zâmbetul ei rezistă un moment și apoi păli puțin.
- Dar nu trebuie să fiți foarte furios pe ea, zise ea. Vă asigur că nu s-a întâmplat nimic rău, fiindcă eu eram acolo ca însoțitoare. Și adevărul este că, știți, e o foarte tânără lady. Pentru dumneavoastră și pentru mine e mai ușor să fim raționali și înțelepți. Suntem mult mai în vârstă și avem o mai mare experiență de viață. Lady Judith e la o vârstă la care vede totul cu inima. Trebuie salvată de indivizi ca Lord Powers, bineînțeles, dar cu blândețe, milord, și cu răbdare. Și eu i-am promis că n-o să intre în nici un necaz.

Lord Kincade își miji ochii.

- Vrei să-mi spui cum să-mi tratez sora, conform înțelepciunii și experienței vârstei dumitale? Întrebă el cu un calm amenințător. Iar intri pe teritoriul vieții mele și încerci să îmi rezolvi problemele? Recomanzi blândețe și răbdare?

Daisy zâmbi.

- Nu mă deranjează, spuse ea. Nu trebuie să credeți că mi-am distrus seara, să știți. Sunt foarte bucuroasă că am putut fi de ajutor. Vedeți, și eu sunt femeie. Poate că o pot înțelege pe Lady Judith puțin mai bine decât dumneavoastră.

Lord Kincade simți cum se rupeau toate zăgazurile care făceau din el un gentleman. Dacă nu putea să o strângă de gât cu mâinile - fiindcă era o ființă omească, nu doar un gentleman -, putea să o ardă cu vorba. Era de-ajuns. Devenise intolerabil. Deschise gura și trase aer în piept.

Trebuiă să treacă mai multe ore înainte ca el să aibă timp să reconstruiască evenimentele din următoarele minute. În momentul respectiv, se părea că acționa se doar din instinct, deși își dădu seama după aceea că și mintea lui lucrase probabil - nebunește - cu viteza fulgerului.

Ușa se deschise în spatele lui, și auzi vocea lui Lady Hutchinson, una dintre cele mai faimoase bârfitoare

din Londra, discutând cu altcineva. După câteva momente, își dădu seama că era doamna Whittaker, o femeie pentru care se potrivea aceeași descriere. Aveau să-l vadă imediat și probabil că aveau să-l recunoască, deși stătea cu spatele. Nu aveau s-o vadă pe domnișoara Morrison, fiindcă stătea exact în fața lui.

Și nu trebuiau să o vadă pe domnișoara Morrison. Nu singură cu el, într-o cameră atât de îndepărtată de sala de bal. Ar fi fost destul de rău să fie văzut cu o doamnă, într-o împrejurare atât de compromițătoare. Dar categoric că nu trebuia să fie văzut cu domnișoara Morrison. Nu avea să supraviețuiască bârfelor. Și aveau să-l observe din clipă în clipă. Avea să fie forțat să se întoarcă spre ele, și atunci aveau s-o vadă și pe ea. Sau ea avea să deschidă gura și să se facă auzită chiar înainte ca el să se întoarcă sau ele să se apropie.

Era un singur lucru de făcut, și avu la dispoziție o singură secundă în care să se hotărască, după ce ușa se deschise. O cuprinse în brațe pe Daisy Morrison, trase trupul ei subțire lângă al lui și își coborî buzele spre buzele ei - care tocmai se deschiseseră, așa că i le închise cu gura lui, ca să fie în siguranță.

- Oh, spuse Lady Hutchinson. Îmi pare rău, desigur!

- Cine...? începu doamna Whittaker cu vocea ei cam tipătoare. Oh, vai de mine!

Și totuși, cu toată stânjeneala pe care o sugerau vorbele lor, lui i se păru că trece un secol până ca ușa să se închidă din nou. Era evident că se uitaseră până se săturaseră.

Și exact în punctul acesta - în care se închise ușa - începu partea cu adevărat stânjenitoare. Stânjenitoare fiindcă nu sări înapoi imediat, așa cum se așteptase, de parcă ar fi fost împușcat de un tun. De fapt, nu sări deloc înapoi.

Continuă să o sărute pe Daisy Morrison, devenind conștient de trupul ei mărunțel și cald care se lipea de al lui, de mâinile ei care se odihneau pe umerii lui, de mirosul plăcut și seducător care plutea în părul ei, mângâindu-i spatele cu o mână până la mijloc și mai

jos, gustându-i gura cu gura lui, atingând-o cu limba ca să o simtă mai bine.

Și astfel se făcuse complet de râs, își dădu seama după câteva secunde sau minute, sau ore, când începu să vină în fire și să descopere că se bucura de o îmbrățișare cu totul intimă și necuviincioasă cu Daisy Morrison! Pădă ușor capul și slăbi puțin strânsoarea.

Ea îl privi câteva momente fără să înțeleagă, cu mâinile odihnindu-se încă pe umerii lui, cu trupul arcuit pe lipit de al lui.

- Oh, spuse ea în sfârșit. De ce ai făcut asta?

- Ca să îți salvez reputația, doamnă, zise el, știind că era o minciună, știind că fusese mai preocupat de reputația lui. Ar fi fost distrusă dacă perechea asta de bârfitoare te-ar fi văzut aici cu mine.

- Oh, spuse ea, ce amabil ești! Ai simțit din nou că îmi ești dator, chiar dacă nu aveai nici un motiv, și ți-ai plătit deja datoria. Îți mulțumesc, milord.

- Te rog să nu mai vorbești despre asta, doamnă, spuse el. O să te conduc înapoi în sala de bal.

Vorbise din instinct. Nu știa ce spunea. Tocmai observase oglinda de deasupra poliței căminului. Cele două bârfitoare avuseseră o priveliște perfectă - și clară - asupra sărutului pe care i-l dăruise lui Daisy Morrison - ca să protejeze reputația ambilor.

capitolul 8

- Așa... Lord Kincade își examinează cizmele ofițerești, care se odihneau - cu picioarele lui înăuntru - pe biroul din biblioteca sa. Observă absent că aveau o pată pe interior, la glezna stângă, și că acolo nu străluceau ca oglinda. Ce trebuie să fac? Să mă căsătoresc cu ea?

Când își exprimă în cele din urmă gândul, cuvintele răsună ca o condamnare la moarte. Își schimbă poziția picioarelor ca să vadă dacă nu mai avea vreo pată pe cizmele care trecuseră prin multe încercări din seara precedentă, de când fuseseră lustruite cu atâta dăruire de valetul său.

Lord Doncaster și Arthur Fairhaven stăteau de o parte și de cealaltă a șemineului, arătând mai degrabă ca un judecător și un jurat, se gândi Lord Kincade - sau ca Dumnezeu și Sfântul Petru ori ca un călău și preotul care oferă ultima împărtășanie. Cugetaseră toți trei asupra problemei în timpul plimbării matinale pe care o făcuseră călare în parc și apoi se închiseseră în bibliotecă, unde stăteau de o jumătate de oră.

- Eu cred totuși că nu e necesar, spuse Arthur. Îmi place de domnișoara Morrison, și am spus-o și înainte. Are un curaj minunat și o fire foarte plăcută. Dar adevărul este că, dintr-un motiv oarecare, tu nu o placi, Giles. Și nu pot să cred că legătura sfântă a căsătoriei ar fi indicată în aceste împrejurări. Amândoi ați fi nefericiți.

- Ajungem iar în punctul din care am plecat, spuse obosit Lord Kincade, frecându-și ochii cu degetul mare și cel arătător și strâmbându-se când atinse ochiul rănit. Dar rămâne faptul că am compromis-o. Și povestea a fost sigur exagerată de bârfitoarele acelea. Probabil au spus deja că o dezbrăcasem și că era pe jumătate violată. Și cum aș putea să protestez? Dacă o fac, oamenii vor fi mai convinși de contrariul. Și e și mult prea delicios să

crezi că femeia pe care o violam cu atâta sălbăticie e aceeași cu cea care mi-a plătit târfa cu o săptămână înainte. Iartă-mă, Arthur!

- Eu cred în continuare că decizia la care te repezi este una teoretică, Giles, spuse Lord Doncaster. Din observațiile mele, aș spune că domnișoara Morrison are un caracter foarte puternic. Se poate ca ea să te refuze totuși.

- Da, spuse prietenul său, dar nu pot să fac cererea pe baza acestei presupuneri, Peter. Trebuie să o fac - dacă o fac - cu ferma convingere că e o condamnare pe viață.

- Cred că nu m-ar deranja dacă aș fi condamnat pe viață cu femeia despre care vorbim, spuse Lord Doncaster rânjind. E o adevărată încântare, Giles. Și remarcabil de drăguță pentru o femeie care a trecut de prima tinerețe. Cred că nu o să te plictisești nici o clipă cu ea ca soție.

- De asta mă tem și eu, spuse întunecat Lord Kincade.

- Poate că m-aș putea căsători eu cu ea, Giles, spuse Arthur ezitant. Ar fi un ajutor extraordinar pentru un cleric, sunt sigur. Are multă energie și o fire foarte veselă.

- Doamne ferește! exclamă Lord Kincade sărind în picioare. Nu aș dori o asemenea soartă nici celui mai rău dușman, Arthur. Categorie nu, deși e caracteristic pentru tine să faci o asemenea sugestie. Nu, dacă domnișoara Daisy Morrison trebuie să se mărite - și, oricât aș evita adevărul, știu în adâncul sufletului că trebuie să o facă -, atunci cu mine trebuie s-o facă. Și să ne ajute Dumnezeu pe amândoi! Sunt sigur că o s-o strâng de gât în prima săptămână și apoi voi fi spânzurat de călăul regelui.

- Oh, haide, Giles, spuse Lord Doncaster, nu e chiar atât de rău! E o femeie cu inimă bună. Îi place să-i ajute pe ceilalți. E adevărat că toate eforturile ei din ultima săptămână au acționat în detrimentul tău, dar ghinionul acesta nu se va repeta. Nu ți-a dorit răul. Și ai recunoscut singur că sărutul de seară a fost în întregime ideea ta nebunească.

- Îți mulțumesc, spuse prietenul lui, lăsându-se să cada din nou în scaun. Aveam nevoie să mi se amintească în dimineața asta de lipsa mea de inteligență.

- Dar ai făcut-o într-un scop nobil, spuse cu blândețe Arthur. Ai dorit să protejezi reputația doamnei, Giles, și pentru asta trebuie să te lăudăm. Ai avut ghinion cu oglinda.

- Deci ce trebuie să fac? întrebă din nou Lord Kincade. Nu, nu răspundeți. Știu răspunsul. Și vă rețin pe amândoi. Peter, tu te îndreptai spre White's. Ziarele de dimineață te așteaptă acolo. Arthur, tu voiai să vizitezi... ce? Căminul pentru mame nevoiașе, nu-i așa?

- Căminul pentru coșarii bolnavi, îl corectă fratele lui. Le-am vizitat pe mame ieri, Giles, și am avut bucuria de a vedea că una dintre ele a plecat la țară alături de copil, fiindcă a chemat-o fratele ei, ca să țeasă împreună cu soția lui.

- Și presupun că tu ești cel care i-a scris fratelui și a aranjat acest lucru, spuse viconte.

Arthur zâmbi cu dulceață.

- Măcar atât am putut face, spuse el. Știu să citesc și să scriu, Giles. Ai fi surprins dacă ai ști cât de mulți oameni nu știu să facă nici una, nici alta.

- Ei bine, Arthur, spuse Lord Doncaster, ridicându-se și întinzându-se, Giles vrea să scape de noi, după cum văd. Vrea să mediteze la groaznica lui situație, fără cuvintele noastre de mângâiere și încurajare. Te îndrepti în aceeași direcție ca mine?

Și Peter avea dreptate, în ciuda vorbelor sale glumețe, se gândi Lord Kincade după ce închise ușa bibliotecii în urma lor și se întoarse să ocupe aceeași poziție în fața biroului. Mare dreptate.

Nu-i venea să creadă că stătea acolo și medita la căsătoria cu domnișoara Daisy Morrison. Visele sale rele se transformaseră într-un coșmar, și nu se putea trezi din el, oricât ar fi încercat. O cunoștea doar de o săptămână - de opt zile, mai exact -, și de atunci fusese pacoștea vieții lui. Iar acum ajunsese să fie silit să o ceară în căsătorie.

Lumea înnebunise!
După cum se așteptase de îndată ce văzuse oglinda, povestea întâlnirii lui cu domnișoara Morrison îi precedase și făcea deja furori în sala de bal când se întorseseră. Și tot după cum se așteptase, povestea era foarte incorectă. Chiar dacă ar fi fost corectă, tot rău ar fi fost. O sărutase și îi lipise trupul de al lui, astfel că se atinseseră în toate punctele, două lucruri pe care nici nu visase a le face cu o lady. Dar, în poveste, Daisy era pe jumătate dezbrăcată, și mâinile lui erau pierdute în hainele care îi mai rămăseseră. De fapt, toată lumea părea să creadă că cele două văduve norocoase reușiseră să ajungă în siguranță pe holul din fața cuibului lor de dragoste chiar înainte ca el s-o întindă pe Daisy pe covor și să-și satisfacă poftelile cu ea.

Pentru el, situația nu fusese atât de rea; trebuise să îndure alt val de interminabile ironii, dar acesta devenise un mod de viață pentru el. De fapt, câțiva dintre fanții foarte tineri păreau să îl stimeze mai mult decât înainte, fiindcă îl priviseră toată seara cu o admirație vecină cu venerația.

Pentru Daisy Morrison, problema fusese mai gravă, bineînțeles. Doamnele o ocoliseră cât mai vizibil. Nu mai un libertin notoriu, un gentleman foarte tânăr și Arthur mai dansaseră cu ea după aceea. Peter spusese dimineață că ar fi dansat și el cu ea dacă nu ar fi plecat. Lord Kincade nu știa cât de afectată era domnișoara Morrison de mersul evenimentelor. Stătuse cât mai departe de ea tot restul serii.

Trebuia să se însoare cu ea. Reputația ei nu avea să-și mai revină niciodată dacă nu o făcea. Dar cum să poată îndura așa ceva? Daisy Morrison era unul dintre puținii oameni care nu îi plăceau deloc. Nu o putea suporta, fiindcă era o femeiușcă progresistă și băgăreață. Avea să-l scoată din minți într-o săptămână. Îl scosese deja din minți într-o săptămână.

Fizic era atrăgătoare, bineînțeles. În ciuda faptului că prima dată i se păruse o apariție ciudată, probabil din iad... Ce naiba avusese pe față în dimineața aceea? Și cât

de lung era părul ei când nu era împletit, pentru numele lui Dumnezeu? În ultima săptămână, descoperise că era extrem de drăguță și avea un corp zvelt și bine proporționat. Și în noaptea precedentă își pierduse mințile din pricina ei, timp de câteva minute, când descoperise că era neașteptat de caldă și de dornică, iar gura ei era tulburător de catifelată și de primitoare. Adevărul era că - ce recunoaștere îngrozitoare - existaseră câteva momente în care se gândise doar cum să o întindă pe podea și să o posede.

Dar asta se întâmplase doar în cel mai irațional moment al îmbrățișării, când uitase că ea era Daisy Morrison. Era un teribil păcat că un personaj atât de răutăcios și lipsit de feminitate se ascundea într-un trup atât de feminin și de delicios. Dar trupul nu avea să fie o consolare prea mare pentru el după căsătorie. Fiindcă, odată cu trupul, trebuia să ia și persoana dinăuntrul lui. Dumnezeu să-l ajute!

Lord Kincade încrucișă piciorul peste genunchi și frecă pata de pe gleznă. Ar fi trebuit să meargă la Julia după-amiază, să vadă cum se simțea. Ambrose era convins că sorocul era foarte aproape, deși doctorul spusese că mai erau două săptămâni. Și trebuia să vorbească cu Judith, să încerce s-o facă să-și bage mințile în cap, fără să mai trebuiască să o condamne la altă perioadă de reclusiune. Asta nu fusese o idee bună. Mai avea multe de învățat despre interacțiunile cu oamenii.

Așa că se ridică hotărât. Nu, oricât de urgentă ar fi fost vizita la Julia, nu putea folosi asta ca pe o scuză. Vizita la Hetty era și mai urgentă. Trebuia să meargă înainte de prânz, înainte de a face orice altceva. Oricum nu urma să mai aibă poftă de mâncare după aceea, se gândi trist Lord Kincade.

Daisy nu observă nimic diferit în atmosfera balului de la Riplinger după ce se întoarse acolo cu Lord Kincade. Era adevărat că avu doar trei parteneri de dans tot restul serii și că doi dintre ei nu dansau foarte bine, iar al treilea încercă să flirteze cu ea într-un mod care

i se păru prostesc. I-o spuse destul de direct la sfârșitul dansului și îl făcu să înghețe cu vestea că avea douăzeci și cinci de ani. Consideră că acesta era sfârșitul întregii povești.

Existau poate mai multe motive care o făcuseră să nu-și dea seama că doamnele se străduiseră să o evite. În primul rând, Daisy nu se așteptase să fie în centrul atenției la bal. Nici măcar nu sperase să fie luată în seamă. Chiar și cei trei parteneri pe care îi avusese erau mult mai mult decât se așteptase. Era destul de încântată.

În al doilea rând, după ce se întoarse, fu ocupată să îi urmărească pe Lady Judith și pe Lord Powers. Nu erau împreună când reveni ea în sala de bal, și rămaseră despărțiți tot restul serii. Lord Powers nu dansă, ci își petrecu timpul vorbind cu alți bărbați și râzând întruna. Judith dansă fiecare dans și nu păru posacă sau supărată. Daisy speră să fi gestionat bine situația. Avea încă multe lucruri de făcut pentru a o ajuta pe această tânără lady. Dacă o certa sau o făcea să se închidă în sine, nu rezolva nimic.

Și prima ei preocupare trebuia să fie totuși Rose. Fusesse mulțumită să o vadă pe sora ei dansând fiecare dans și să observe că mai mulți dintre partenerii ei erau tineri distinși. Cu siguranță că măcar unul dintre ei era eligibil și suspina deja după Rose. Era păcat însă că Rose părea să fi obosit devreme. Scânteile din ochii ei dispărură și zâmbetul îi pieri de pe buze după ce Daisy se întoarse de jos. Era foarte tânără, se gândi Daisy cu afecțiune. Avea să se obișnuiască să stea trează noaptea târziu și să danseze neîntrerupt.

Dar, în ciuda tuturor acestor griji cu care își umpluse mintea în mod deliberat, avea altă problemă care ar fi făcut-o probabil să nu își dea seama de scandalul care fierbea în jurul ei chiar și de nu ar fi avut alte griji.

Lord Kincade o sărutase!

Daisy mai fusese sărutată de câteva ori, când era mai tânără, pupici pe obraji și pe buze, iar odată i se pusese mâna pe piept, dar ea pocnise zdravăn mâna și apoi și fața deținătorului. Dar toate acestea se întâmplaseră cu

ani în urmă, când era tânără și nesăbuită, înainte de a se maturiza și de a atinge stadiul confortabil de fată bătrână.

Nu își amintea că sărutările puteau fi atât de tulburătoare și că te apropiiau atât de tare de un gentleman. Nu doar apropiere fizică – nu știuse că pieptul, coapsele și umerii unui gentleman puteau fi așa solide, splendide și musculoase –, dar și apropierea gurilor. Sărutul lui Lord Kincade nu fusese o simplă întâlnire a buzelor. Fusese mai degrabă o întâlnire și o amestecare, și o invadare, și o gustare a gurii celuiilalt.

Totul era într-adevăr foarte tulburător! Genunchii îi slăbiseră și inima îi palpita destul de incomod la sfârșit. Și apoi urmasse o dezamăgire nebunească – asta fusese totul? Nu mai continua? Ea nu terminase. Dar ce să termine? Ca să termini ceva, trebuie să începi. Și nu începuse nimic. Nu fusese o îmbrățișare. Lord Kincade o ferise doar de privirea celor două doamne care fuseseră gata să intre în cameră.

Deci era o nebunie – bineînțeles că era o nebunie – să-și simtă și după o oră genunchii nesiguri și respirația îngreunată. Și era o nebunie să privească în direcția lui de cinci ori pe minut, să vadă cât era de înalt, de chipeș și de elegant și să-și aducă aminte ce se întâmplase. Adevărul era că ar fi trebuit să lase în urmă prostiile astea, odată cu tinerețea.

În ultimul timp se gândise mereu la el ca la un posibil soț pentru Rose. Ar fi fost o pereche strălucită pentru ea. Era moștenitorul unui titlu de conte și un gentleman foarte distins și nobil. Dar Rose ar fi adus în căsătorie cel puțin la fel de multe ca el. Era încântătoare și dulce și, bineînțeles, foarte bogată.

Așa că Daisy fu luată complet prin surprindere când se urcă în trăsură care le ducea acasă și văzu că Lady Hetty era tăcută și avea buzele strânse, iar Rose stătea nemișcată și tristă.

- Păreți amândouă foarte obosite, spuse ea. Poate ar fi trebuit să ne întoarcem acasă mai devreme.

Rose izbucni în lacrimi.

- Rose! spuse Daisy îngrozită. Ce este, dragă? Nu te-ai simțit bine, până la urmă? A fost cineva nepoliticos cu tine?

- N... nu, se jelui Rose. E... e vorba despre tine, Daisy. Domnișoara Kershaw și sora ei au spus lucruri teribile despre tine și despre Lord Kincade, înainte de a-și da seama că eram și eu în grup. Despre faptul că ai fost jo... jos cu el.

- Oh, dragă, spuse Daisy, deci cele două m-au văzut până la urmă, nu-i așa?

- E adevărat, atunci? întrebă Rose nefericită.

- Sărmanul Lord Kincade, spuse Daisy. A fost foarte politicos. Vezi, a încercat să mă ascundă de privirea lor, fiindcă eram singuri în cameră. Eu coborâsem ca să îi însoțesc pe Lady Judith și pe Lord Powers, și apoi a venit el, dar nu puteam să-l las să-i vadă, așa că l-am tras într-o cameră goală pentru ca ei să aibă timp să se întoarcă sus. Dar cele două doamne au venit peste noi, și Lord Kincade, care stătea cu spatele la ușă, m-a tras mai aproape de el ca să nu fiu văzută și m-a sărutat ca să nu intre și să vadă cine era. Asta a fost tot, Rose. Nimic de care să te neliniștești sau să te superi prea tare, dragă.

- Oh, vai de mine, spuse Lady Hetty. Mă tem că nu înțelegi prea multe despre obiceiurile lumii bune din Londra, draga mea. Mă tem că povestea a fost mult înfrumusețată, până să ajungă să facă ocolul sălii de bal. Și mă tem că reputația ta a fost grav pătată.

- Ei bine, ce prostie! spuse Daisy cu vioiciune. Ce proști sunt oamenii! De parcă Lord Kincade ar fi interesat să sărute în mod serios o fată bătrână ca mine. Nu trebuie s-o luați așa nici una din voi. Oricum, eu nu voi lăsa bârfele să mă deranjeze. Și voi spune ce s-a întâmplat cu exactitate oricărei persoane care se va deranja să-mi vorbească despre acest lucru. Deși, bineînțeles, nu voi putea să aduc vorba despre Lady Judith și Lord Powers.

Și chiar dacă Lady Hetty continuă să-i vorbească serios, iar Rose continuă să suspine în batistă, Daisy refuză să admită că fusese vreo problemă. Reuși să adoarmă

liniștită după o singură oră în care se convinsese că era o prostie să-și amintească și să re trăiască fiecare minut și fiecare detaliu al îmbrățișării care nu fusese până la urmă o îmbrățișare – și pe care oricum nu ar fi dorit-o a fi o îmbrățișare.

Când Lord Kincade sosi în casa verișoarei lui după prânz, le găsi pe cele trei doamne adunate într-un salon. Daisy stătea cu un picior pe un taburet.

O privi bănuitor când celelalte două se ridicară, Hetty ca să îi primească sărutul pe obraz, iar Rose ca să facă o reverență.

- Te-ai lovit, domnișoară Morrison? întrebă el.

- Da. Privi în jos la picior și clătină din cap. Mă tem că l-am sucit azi-dimineață, când alergam pe Bond Street, și glezna e umflată. Dar nu există nici un motiv de îngrijorare. Cred că nu e nici un os rupt.

Alergase pe Bond Street? Și nu îi oferise și lui șansa de a participa la un asemenea spectacol?

- Îmi pare rău de lovitură, spuse el. Pot să te întreb unde alergai? Luase foc vreo prăvălie?

- Oh, nu, spuse ea. Doar că l-am văzut pe unul dintre atacatorii dumitale de la hanul Golden Eagle și am încercat să-l prind. A fost o prostie, nu? Ar fi trebuit să știu că era capabil să mă întreacă. Ar fi trebuit să acționez cu mai multă viclenie. Mă tem că adesea trec la fapte înainte de a gândi.

„Da, sunt perfect conștient de asta“, își zise Kincade.

- Unul dintre cei trei bătauși? întrebă el. Ești sigură?

- Nu văd cum ai putea fi sigură, Daisy, spuse Rose. Lai văzut doar în trecere în curtea hanului, și în dimineața asta aproape că trecuse înainte să-l vezi tu. Cred că a fost doar imaginația ta.

- Nu, chiar nu a fost, protestă Daisy. L-am văzut foarte bine în dimineața aceea, fiindcă el a fost cel care părea gata să mă atace, dar s-a răzgândit când l-am împuns cu umbrela în stomac. A fost bine că a luat-o la fugă, fiindcă l-aș fi putut pocni în altă parte pe urmă. Și l-am văzut bine și în dimineața aceasta. Rânjea la o

biată fetișcană care își răsturnase coșul în stradă, și l-am recunoscut după faptul că avea dinți doar într-o parte a gurii. Oricum, asta m-a făcut să fiu sigură. L-aș fi recunoscut și fără asta.

- Eram în trăsură în drum spre bibliotecă, îi explică Lady Hetty vicontelui. Treceam de prăvălia unui anticar, când Daisy i-a strigat dintr-odată vizitiului să oprească și a țâșnit pe ușă, înainte de a opri. E o minune că nu și-a rupt glezna atunci.

- A fost o mare nebunie, recunosc Daisy. Bineînțeles, prietenul nostru s-a uitat să vadă ce se întâmpla și, de cum m-a văzut, și-a luat călcâiele la spinare. Am alergat în urma lui, dar l-am pierdut rapid.

- Spune-mi, zise Lord Kincade așezându-se pe un scaun în fața ei, ce plănuiai să faci dacă îl prindeai?

- Aș fi aflat cu siguranță cine era și cine îl pusese să te atace, spuse Daisy.

- Și cum plănuiai să scoți asemenea informații de la el? Dacă îmi aduc bine aminte, trebuie să fie de cel puțin patru ori mai mare decât dumneata, domnișoară Morrison.

- Oh, nu mă tem pentru mine însămi, spuse ea. La urma urmei, nu am fost eu victima lui săptămâna trecută, și am avut prezența de spirit să iau și umbrela atunci când am sărit din trăsură.

Lord Kincade se zgâi la ea.

- Nu îți dai seama de pericolul în care te-ai aflat, domnișoară Morrison? spuse el, incapabil să își ascundă exasperarea din voce. Nu trebuie să faci din nou așa ceva. Sunt obligat să insist. Vreau să îmi promiți.

Ea îi zâmbi.

- Nu trebuie să îți faci griji pentru mine. Sunt perfect capabilă să îmi port singură de grijă. Întreab-o pe Rose dacă nu e așa.

Lord Kincade se ridică și se postă în fața taburetului pe care era așezat piciorul lui Daisy.

- Acum ești în Londra, spuse el, nu la țară. Și treaba din dimineața asta te-a costat o entorsă, chiar dacă nu l-ai ajuns pe omul pe care îl urmăreai. Te-ar fi putut rupe în

două fără să se forțeze vreun pic. Și e limpede că nu e un bătaș de prin acele locuri, angajat de hangiu, așa cum crezusem. Dacă îl vezi din nou, domnișoară Morrison, nu trebuie să încerci să pui mâna pe el. Și trebuie să îmi promiți asta. Acum!

Daisy ridică ochii și îi văzu privirea fermă.

- Ei bine, dacă îl văd și nu îl prind, cine o va face?

- Dacă nu ții lumea pe umerii dumitale, cine o va scăpa de la prăpăd? întrebă calm Lord Kincade.

- Asta e o prostie, spuse ea.

- Vreau să îmi promiți, domnișoară Morrison, insistă el.

- Oh, foarte bine, spuse ea fără tragere de inimă. Dar sper să nu-l mai văd niciodată pe omul acela, fiindcă știu că mi s-ar părea aproape imposibil să îmi țin promisiunea dacă l-aș vedea.

- O să ți-o ții, spuse Lord Kincade convins. Dacă nu o faci, o să dai socoteală în fața mea.

Daisy îl privi cu interes.

- Ești o adevărată binecuvântare, Giles, spuse ușurată Lady Hetty. În toată viața mea nu am fost mai speriată ca în momentul în care Daisy a început să urmărească matahala aceea. Și, cum sunt mama a trei băieți, sunt obișnuită cu situațiile înspăimântătoare. E bine că Lord Powers a apărut chiar atunci, altfel Daisy ar fi putut să cadă pe pavaj înainte ca eu sau Rose să îi putem veni în ajutor.

- A fost foarte politicos, încuviință Daisy, și m-a ajutat să urc înapoi în trăsură. A fost destul de amabil încât să se ofere să mă ducă în brațe, dar nu am vrut să atrag atenția asupra mea. Nu-mi place să ies în evidență.

- Chiar așa, spuse Lord Kincade așezându-se din nou și privind-o oarecum fascinat.

- Să sun să aducă ceaiul, Giles? întrebă Lady Hetty. Sau preferi ceva mai tare?

- Nici una, nici alta, mulțumesc, spuse el. Aș putea schimba câteva cuvinte în particular cu domnișoara Morrison, Hetty? L-aș cere să mă urmeze în altă cameră,

dar în împrejurările de față poate că aş putea îndrăzni să vă cer ție și domnișoarei Rose Morrison acest lucru?

- Desigur, spuse ea. Rose, dragă, voiai un sfat în legătură cu boneta pe care să o porți în parc după-amiază, la plimbarea la care te-a invitat sir Phillip Corbett?

- Da, spuse Rose. Vreți să mă ajutați?

- Știu ce vrei să îmi spui, zise Daisy de cum rămaseră singuri. Și nu e nevoie. Știi, adevărul este că ea nu a fost în pericol. Nu aş fi niciodată atât de nesăbuită încât să o pun pe ea în pericol.

Lord Kincade, care era în picioare, cu mâinile atârându-i la spate, se încruntă fără să înțeleagă.

- Cine nu a fost în pericol? întrebă el.

- Rose, spuse ea. Ea era în siguranță în trăsură, cu Hetty. Nu mă îndoiesc că vizitiul ar fi plecat în goană dacă bătașul acela ar fi încercat să pună mâna pe ea.

- Cerule mare, spuse Lord Kincade. Sunt sigur că Rose Morrison era în siguranță. Este sora dumitale de nouăsprezece ani... Cum să nu fi învățat nimic despre supraviețuire?

Daisy păru puțin nesigură.

- Credeam că știi scopul pentru care am dorit să vorbesc singur cu dumneata, spuse Lord Kincade. Credeam că te așteptai la asta. Am venit să îți cer să te căsătorești cu mine, bineînțeles.

capitolul 9

Reverendul Fairhaven și Judith ajunseră în Hanover Square imediat după ce Lady Hetty și Rose o lăsaseră singură pe Daisy cu Lord Kincade.

- Arthur a vrut să o vadă pe Julia, explică Judith. Dar ea e în toane foarte proaste astăzi, sărăcuța. Se plânge că nu poate sta nici în picioare, nici pe scaun, nici culcată, și nimeni nu a inventat încă altă poziție de ședere. Chiar și Ambrose a început să creadă că s-ar putea să aibă gemeni. Dar, la urma urmei, dacă te gândești cât de masiv este Ambrose, îți vine să crezi că poate fi un singur copil.

- O stânjenești pe Rose, spuse Lady Hetty cu vioiciune.

- Oh, nu, deloc, spuse Rose. Trăim la țară, știți, și avem o fermă mare foarte aproape de casă. Într-o asemenea situație, înveți multe despre viață.

Arthur zâmbi.

- Am stat cinci minute și am frecționat-o pe spate pe biata Julia, spuse el. Am auzit de la... de la anumite doamne pe care le cunosc că asta ajută adesea la relaxarea mușchilor îndurerați. Dar Judith voia să iasă la plimbare, și Julia m-a gonit, spunând că i-aș face o favoare mult mai mare dacă i-aș lua-o pe Judith de pe cap o oră. Sărmana Julia! Nu ar spune un asemenea lucru nici măcar în glumă dacă ar fi ea însăși.

- Așa că am venit să te luăm la plimbare în parc, Rose, zise Judith.

- Sir Phillip Corbett vine să mă ducă în parc mai târziu, spuse Rose. Oh, ce păcat! Mi-ar fi plăcut atât de mult să vin cu voi.

- Dar ai o grămadă de timp, comentă Judith. Ora mondenă la care se iese e cinci. Fugi și adu-ți boneta!

- Da, te rog, spuse Arthur, zâmbindu-i lui Rose cu căldură. Altfel, o să am un braț liber. Și mă simt destul de strâmb ducând de braț o singură doamnă, să știi.

Rose privi întrebător spre Lady Hetty, văzu încuviințarea ei și alergă în cameră să își aducă șalul și boneta.

Era o zi frumoasă pentru plimbare, și ea fusese în Hyde Park doar o singură dată, cu Daisy. Acum, deși era prea devreme ca să fie aglomerat, se simți mai în largul ei. Era la brațul unui gentleman foarte înalt și plăcut, iar sora lui, noua ei prietenă, era în partea cealaltă. Și văzu că recunoștea câțiva dintre oamenii pe care îi întâlnea, chiar dacă nu le-ar fi putut spune numele.

Începea să se simtă mai comod în Londra. Nu că ar fi așteptat de la viață mari emoții sau un soț bogat și ieșit din comun - acestea erau ideile lui Daisy. Ea s-ar fi simțit destul de mulțumită căsătorindu-se cu unul dintre domnii care locuiau în apropiere de casa lor, deși nu simțea nimic deosebit față de nici unul dintre ei. Ar fi fost destul de fericită să se întoarcă acasă la sfârșitul sezonului.

Dar acum se gândi că trebuia să se bucure cât stătea în Londra. Și speranțele ei în ceea ce o privea pe Daisy crescuseră. Rose fusese întotdeauna necăjită fiindcă Daisy nu se căsătorise și nu arăta nici un interes în privința aceasta. Și nu avea nici un rost să încerci s-o convingi că arăta - și chiar era - mult prea tânără și drăguță ca să își asume întru totul rolul de fată bătrână. Daisy era atât de sigură că trecuse de vârsta căsătoriei, încât nimeni nu s-ar fi gândit la ea în asemenea termeni.

Totuși, părea foarte posibil ca Lord Kincade să o ceară în căsătorie chiar în după-amiaza aceea. Daisy tratase cu multă lejeritate evenimentele din seara trecută, bineînțeles, dar Daisy, cu tot presupusul ei caracter practic, nu vedea niciodată lumea așa cum era cu adevărat. Fusese compromisă rău, chiar scandalos, cu o seară înainte, și se părea că viconte era obligat să facă singurul lucru onorabil posibil.

Acesta era singurul detaliu care o necăjea pe Rose. Îi plăcea viconte. Își iubea sora. Credea că erau o pereche

splendidă. Dar ar fi fost mult mai bine dacă ar fi făcut cererea de bunăvoie. Dar asta nu conta, se liniști Rose. Avea să ajungă să o iubească pe Daisy. Avea să-i ia timp, fiindcă biata Daisy îl pusese de mai multe ori în situații stânjenitoare, deși, din fericire, nu era conștientă de acest lucru. Dar până la urmă trebuia să-și dea seama că ea avea o inimă de aur și că merita puțină fericire.

Și Lord Kincade putea fi bărbatul potrivit pentru Daisy, se gândi Rose. Rămăsese cu gura căscată auzind cum vorbea cu Daisy înainte, amenințând-o cu urmări neplăcute dacă îndrăznea să încalce promisiunea pe care o fortase s-o facă. Rose nu-și amintea de nici o persoană – bărbat sau femeie – care să fi vorbit așa cu Daisy și să fi obținut o capitulare atât de blândă.

- Oh, spuse Judith cu o surprindere nepăsătoare, uitate-l pe Lord Powers!

Arthur privi spre ea cu reproș blând.

- Jude! exclamă el.

Ea avu eleganța de a roși și de a lăsa capul în jos.

- Ei bine, ești cu mine, Arthur, zise ea, așa că nu va fi nimic necuviincios.

- Și e foarte convenabil că suntem două cupluri, spuse liniștit Arthur. Asta înseamnă să te cam folosești de oameni, dragă.

- Oh, murmură ea, privind în sus cu lacrimi în ochi. Nu este corect, Arthur. Știi că te iubesc foarte mult și că vreau să fiu văzută cu tine, pentru că toată lumea te iubește. Și știi că îmi place de Rose și vreau să fim prietene.

Făcu o reverență în fața lui Lord Powers, care între timp ajunsese lângă ei și își exprima plăcuta surpriză de a-i întâlni în parc la o oră atât de nepopulară.

- Dar pot să mă alătur vouă? întrebă el pe un ton plăcut. Umblam singur pe aici, întrebându-mă cu ce să umplu o după-amiază pentru care nu am nici un plan.

Judith îl luă de braț fără să se mai uite la fratele ei, și amândoi pășiră în fața lui Arthur și a lui Rose.

Arthur privi în jos și îi zâmbi tovarăsei sale.

- E o mare obraznicie din partea ei, spuse el. E clar că această întâlnire a fost plănuită.

Rose îi întoarse zâmbetul.

- Dar, atâta timp cât ești aici, sir, spuse ea, nu se poate întâmpla nimic teribil.

- Și dumneata ești la fel de șireată când simți o atracție față de un anumit gentleman?

- Nu am simțit nici o atracție față de nimeni, spuse Rose, și nu mă aștept să simt. Dar, dacă aș simți așa ceva, nu știu cum aș acționa. Nu sunt dispusă să judec o persoană în locul căreia nu mă pot pune.

- Ești o tânără lady înțeleaptă, spuse Arthur.

- O să îți ocupi postul de preot la toamnă? întrebă Rose.

- Da, spuse el. Mi se pare că timpul trece cu o încetare neală supărătoare.

- Înseamnă că e slujba pe care ți-o dorești, atunci? întrebă ea. Nu ai fost forțat să intri în rândul clerului doar pentru că ești al doilea fiu?

- Vai de mine, nu, zise el. Adevărul este că tata a făcut tot ce i-a stat în puteri ca să mă determine să mă răzgândesc, spunând că toată lumea avea să-l considere un sărăntoc, care nu poate întreține decât un singur fiu. Dar nu-mi pot imagina altă viață. Sunt fericit doar atunci când îi slujesc pe alții. După cum vezi, sunt complet egoist.

- Probabil că viața din Londra ți se pare tare plictisitoare.

- Oh, nu chiar, admise el. Sunt foarte legat de familia mea și sunt deosebit de bucuros să fiu aici acum, când Julia trece printr-o perioadă atât de incomodă. Îmi place să vizitez, de asemenea, tot felul de organizații caritabile. Cred că nu e deloc mulțumitor să oferi bani diferitelor instituții și că nu la asta se referea Domnul nostru când a spus să ne ajutăm unul pe altul. Îmi place să mă întâlnesc cu oamenii nevoiași și să ajut cu ce pot. Cred că e mai bine să ajuți o singură persoană în mod direct decât să dai bani pentru douăzeci pe care nu le vei întâlni niciodată. Dar îți țin o predică. Trebuie să mă oprești când fac asta, domnișoară Morrison.

- Oh, nu, spuse ea privindul cu ochi strălucitori. Cred că seamănă cu ceea ce am simțit eu când i-am spus lui Daisy că îmi place să trăiesc la țară și nu tânjesc după viața de oraș. Nu are nimic de-a face cu instituțiile caritabile, bineînțeles, dar la țară poți să îi cunoști pe toți în mod individual și să comunici mai îndeaproape. Aici sunt numai mulțimi. Aseară erau atât de mulți oameni, și aproape nici unul pe care să-l știu pe nume și nici unul pe care să simt că îl cunosc.

Arthur o bătu încetișor pe mână.

- Dacă te saturezi de superficialitatea înaltei societăți, spuse el, trebuie să mă anunți și o să te iau cu mine să vezi una dintre școlile pentru băieții săraci sau un orfelinat, sau un azil de bătrâni. Dar trebuie să te bucuri de sezon, desigur! Ești tânără și drăguță, și există un timp pentru bucurie și altul pentru activități mai serioase. Acesta este sezonul bucuriei.

Dar se înșelase, se gândi Rose. Exista o persoană din Londra pe care simțea că o cunoștea. Și reverendul Arthur Fairhaven era un gentleman atât de plăcut, că se bucura într-adevăr că îl cunoscuse.

- Probabil că vrei să te întorci acasă, spuse el, dacă urmează să vii mai târziu la plimbare cu trăsura. Și Judith a avut la dispoziție destul timp. Șmechera de ea, adăugă el cu tandrețe.

- Ai venit să îmi ceri să mă căsătoresc cu dumneata? spuse Daisy uluită. De ce?

Lord Kincade o privi încruntat.

- Poți să mă întrebi așa ceva după seara trecută? spuse el. După felul în care ai fost tratată? Probabil a fost o suferință agonizantă să fii atât de umilită.

- Nu am observat, spuse ea, și nici nu am știut până când nu mi-au spus Lady Hetty și Rose, în trăsura, în drum spre casă. În opinia mea, totul a fost o prostie.

- Poate că ideea unor oameni care se comportă astfel e o prostie, doamnă, zise el, fiindu-i greu să creadă că putea exista o persoană atât de înduioșător de inocentă sau de insensibilă. Dar efectele nu sunt prostestii. Vei

suferi consecințele serii trecute. Anumiți membri ai înaltei societăți - în principal doamnele, și, din nefericire, cele care au cea mai mare influență - nu vor dori să te recunoască în public sau să îți îngăduie să te amesteci printre ele la anumite evenimente din lumea bună. Vei suferi, doamnă, și asta nu va fi o prostie.

- Totul e o prostie, insistă Daisy. Oamenii pot să spună ce vor despre mine, nu-mi pasă. Și, dacă îmi spun ceva mie, atunci le voi asigura că vorbesc prostii.

- Domnișoară Morrison, îți amintești cum ai fost văzută aseară? Eu și dumneata eram singuri, prinși într-o îmbrățișare foarte strânsă și sărutându-ne.

Daisy roși și de abia se stăpâni să nu-și ferească privirea din calea lui, iar el văzu.

- Și asta este o prostie, spuse ea. Nu mă sărutai cu adevărat.

- Îți țineam trupul lipit de al meu și îți acoperisem gura cu gura mea, spuse el fără menajamente. În concepția multor persoane, asta reprezintă un sărut, ba chiar ceva mai mult decât un sărut. Iar doamnele acelea au exagerat ceea ce au văzut.

- Nu au văzut nimic, spuse ea. Eram ascunsă de dumneata.

- Exista o oglindă în spatele dumitale. Din nefericire, am văzut-o abia după aceea. Altfel, situația aceasta stânjenitoare ar fi fost evitată în mare parte. Ne-am fi făcut vinovați doar de faptul că eram singuri într-o cameră.

- Cum au exagerat? întrebă bănuitoare Daisy.

- Nu vrei să știi, spuse Lord Kincade.

- Oh, ba da, vreau, replică ea. Spune-mi!

Lord Kincade o privi exasperat.

- Te-aș întreba dacă ai săruri pentru leșin la îndemână, spuse el sec. Dar îmi imaginez că ai tăria de a rezista șocului. Se pare că eram cu mâinile pe sânii dumitale goi, ca să nu mai menționez alte părți ale corpului, domnișoară Morrison. Acum înțelegi? Trebuie să te căsătorești cu mine.

- Nimeni nu ar crede așa ceva, spuse Daisy cu dispreț. Păi, eu am douăzeci și cinci de ani. Cine ar crede că ai simți o asemenea dorință pentru o fată bătrână?

- Pe scurt, aproape toată lumea, spuse Lord Kincade. E destul de ciudat, dar nu toată lumea consideră că la douăzeci și cinci de ani începe senilitatea. Și nu îți arăți vârsta, domnișoară Morrison. Și, în plus, ești remarcabil de drăguță.

- Oh, spuse ea și râse după o clipă. Ce prostie!

- Conversația asta devine supărătoare, spuse el, înțelegând cu oarecare surprindere că ea credea pe deplin tot ce spunea. Nu se prefăcea, de dragul modestiei. Hai-de, răspunde-mi! Te căsătorești cu mine?

- Sigur că nu, spuse Daisy.

Lord Kincade se aplecă spre scaunul ei și îi privi gâtul cu o oarecare dorință, răsucindu-și mâinile la spate.

- O să împrumut o replică a dumitale, spuse el, și o să te întreb de ce nu. Și te rog să nu mai vorbești despre vârsta dumitale și despre statutul confirmat de fată bătrână.

- Nu sunt în căutarea unui soț, spuse ea. Nu vreau un soț. Laș controla din primul moment și apoi laș disprețui pentru tot restul vieții. În plus, trebuie să am grijă de mama, de Rose și de toți servitorii de acasă. Nimeni nu știe ce să facă atunci când nu sunt acolo.

- Ești cea mai încrezută persoană pe care am cunoscut-o vreodată, spuse Lord Kincade, îndreptându-se din nou și înfuriindu-se tot mai tare cu fiecare clipă.

- Încrezută? Eu? spuse ea. Când fac tot ce pot pentru a avea grijă de nevoile altora?

- Crezi că soarele nu va mai răsări dimineață dacă nu te trezești ca să îl urmărești înălțându-se? întrebă el.

Daisy îl fixă cu privirea.

- Crezi că mama și servitorii dumitale sunt într-un haos complet, acum că ai plecat la Londra? întrebă el.

- Bineînțeles că nu, spuse ea. Le-am lăsat instrucțiuni precise înainte de a pleca.

- Pe care le ignoră probabil cu mare bucurie, spuse el. Nu ești indispensabilă, Daisy. Nimeni nu e. Acest lucru

îți rănește orgoliul, nu? Și o să-ți mai spun un lucru: dacă te căsătorești cu mine, nu o să mă controlezi din primul moment, nu o să mă controlezi nici într-o sută de ani - sau într-o mie. Acesta este un lucru pe care ți-l pot promite cu toată încrederea. Și o să cam ai de suferit dacă nu te grăbești să înveți acest fapt. Acum ce mai ai de spus?

Daisy închise gura, care rămăsese deschisă în timpul discursului lui furios.

- Acum, spuse Lord Kincade, dându-și seama că se bucurase destul de mult de conversație și având grijă să nu lase să-i scape acest avantaj pierzându-și firea cu totul, ai face mai bine să accepți, și putem să anunțăm logodna mâine, așa cum se cuvine.

- Dacă ai încerca vreodată să mă lovești, spuse Daisy, te-aș lovi la rândul meu să știi. Sunt foarte conștientă că nu te pot învinge, fiindcă ești mai mare decât mine și știu că ești foarte puternic. Dar ți-aș face destul rău încât să înțelegi că nu renunț în fața unei ființe atât de lașe și de vrednice de dispreț ca un bărbat care își bate soția.

Lord Kincade nu se opri să analizeze de ce îi venea să râdă.

- O să-ți distrug umbrela neagră în ziua nunții noastre, spuse el. Răspunsul tău, Daisy.

- Nu, spuse ea. Nu vreau un soț, și tu nu vrei o soție. În orice caz, nu mă vrei pe mine. Și singurul factor care m-ar determina să mă gândesc la căsătorie ar fi atașamentul reciproc. Dar asta nu se va întâmpla niciodată. Nu sunt făcută pentru dragoste. Nu pentru dragoste romantică, vreau să zic.

Tot ce însemna rațiune în mintea lui Lord Kincade îi striga să plece imediat. Făcuse cererea și fusese refuzat. Trebuia să fugă fără întârziere și să nu se oprească până nu ajungea la capătul pământului. Însă încăpățânarea lui era hotărâtă să nu o lase pe mica diavoliță să îl învingă și de data asta.

- Dar sora ta? întrebă el. Nu vrei să te căsătorești de dragul ei?

Daisy se încruntă.

- Dacă tu vei fi ostracizată, spuse el, sezonul surorii tale se va termina dintr-odată. S-ar putea să constăți că, deși tu nu ai ceea ce se cheamă sentimente, vei fi silită să te întorci la țară ca să salvezi sentimentele surorii tale.

- Oh, nu, spuse ea. Asta nu trebuie să se întâmple. Mi-am pus tot sufletul în planurile pentru Rose.

- Da, știu, spuse el, fixând-o cu o privire severă. Te căsătorești cu mine, Daisy?

- Nu există altă cale? întrebă ea. Se răsuci nerăbdătoare pe scaun. La naiba cu piciorul acesta! Aș vrea să pot umbla. Gândesc mai bine când umblu.

- Și probabil că m-ai călca de fiecare dată când ai trece pe lângă mine, comentă Lord Kincade.

- Haide, spuse Daisy cu vioiciune, recunoaște că nu vrei să te căsătorești cu mine mai mult decât vreau eu să mă căsătoresc cu tine.

El privi în jos spre ea, ridicând din sprâncene.

- Sincer, spuse el, nu mă gândeam deloc la căsătorie, domnișoară Morrison. Sunt foarte mulțumit așa cum sunt. Dar asta iese acum din discuție, nu?

Daisy se bătea cu un deget pe buze.

- Și dacă ne-am preface logodiți? spuse ea. Asta ar merge, nu? Rose și-ar avea sezonul și ar întâlni un gentleman eligibil. Și la sfârșit tu te-ai putea întoarce la viața care îți place, iar eu m-aș întoarce acasă la mine, să am grijă de oamenii mei. Toată lumea ar fi fericită.

- Și ai fi considerată o fată abandonată până la sfârșitul veacului, spuse el.

Daisy schiță un gest nepăsător.

- Ce prostie, spuse ea. Crezi că îmi pasă de asta?

- Nu, spuse el. Nici un moment.

- Foarte bine, atunci, zise ea. Ești de acord cu sugestia mea?

Lord Kincade o privi încruntându-se și se lăsă pe călcâie. Nu trebuia să se căsătorească cu ea? Numai să o suporte încă șase săptămâni? Încă o veșnicie?

- Pare un aranjament satisfăcător, admise el, deși sunt sigur că voi ajunge să-l regret, având în vedere că ești implicată în el, Daisy Morrison.

Ea îi zâmbi și întinse mâna dreaptă.

- Trebuie să ne dăm mâna pentru a pecetlui aranjamentul, spuse ea.

Lord Kincade luă mâna mică și privi în jos, de parcă s-ar fi așteptat să explodeze.

- Aștept să te porți cum trebuie să se poarte logodnica mea, spuse el. Nu mă aștept să îmi aperi onoarea cu umbrele negre, umbrele de soare sau alte arme, inclusiv unghiile. Și nu mă aștept să preiei poverile familiei mele, al cărei conducător sunt în absența tatălui meu. Înțelegi ce îți spun, Daisy?

- Te temi pentru siguranța mea, spuse ea cu un zâmbet cald. Nu trebuie, dar ești amabil că te îngrijorezi.

- Nu, spuse el, ridicându-i mâna la buze și sărutând-o - și privind-o mai degrabă răzbunător. Nu cred că înțelegi.

- Pot să te întreb ceva? spuse ea grăbită. Dacă te logodești cu mine, nu poți să mai arăți nici un interes față de Rose. Aseară ai spus că e încântătoare, și mi se pare că e exact tipul de lady care te-ar atrage.

- Dumnezeule mare! Lord Kincade îi lăsă mâna de parcă ar fi fost un cartof fierbinte. Dintr-odată, mă simt foarte bucuros că sunt în siguranță, în logodna aceasta simulată. Văd că așa am scăpat din ghearele unei pețitoare. Chiar mă aleseseși pentru sora ta?

Daisy se făcu stacojie de data asta.

- Am crezut că ar fi o uniune splendidă, recunosc eu.

El se aplecă din nou peste scaunul ei.

- Poți să stai liniștită, spuse el. Nu sufăr de o dragoste deznădăjduită și nepieritoare pentru sora ta sau pentru altă tânără lady. Gusturile mele nu includ tinerele fete care au ieșit de numai câțiva ani din camera copiilor.

- Atunci îți plac femeile mai experimentate? întrebă ea.

- Daisy, spuse el, aplecându-se puțin mai aproape de ea, doamnele nu abordează asemenea lucruri într-o conversație politicoasă. Dar, dacă te interesează, îți voi spune între patru ochi, și doar de data asta, că Bessie a fost excepția, nu regula vieții mele. Și dacă tot vorbim despre asta, să știi că regret din tot sufletul. Și, în timpul

logodnei noastre, pretinse sau reale, o să-ți fac serviciul de a sta departe de alte femei experimentate. Nu aş îndrăzni să fac altfel. S-ar putea să te aduc la sapă de lemn dacă te tot las să le plăteşti.

- Mă îndoiesc, spuse ea. Sunt foarte bogată.

Lord Kincade se îndreptă şi zâmbi.

- Un tur al Bedlamului nu ar fi mai interesant decât o conversaţie cu tine, Daisy, spuse el. Rămâi aici! Mă duc să le caut pe Hetty şi pe sora ta. E timpul să aduc puţină raţiune şi puţină cuviinţă în camera asta.

Lady Hetty fu încântată de veste. Deşi nu se gândise nici o clipă ca, din cauza evenimentelor din seara trecută, să renunţe la misiunea pe care şi-o asumase, cunoştea destul de bine înalta societate londoneză ca să îşi dea seama că sarcina ei avea să fie foarte dificilă în următoarele zile şi săptămâni. Domnişoara Daisy Morrison nu avea să fie uitată uşor, fiindcă se purtase atât de scandalos la prima ei apariţie publică în lumea bună.

Dar o logodnă şi o căsătorie în perspectivă ştergeau toate păcatele, bineînţeles. Şi Lady Hetty ajunsese să îşi iubească foarte repede protejatele, deşi nu trecuse mai mult de o zi de când stăteau cu ea. Amândouă erau deschise şi nu umblau cu nasul pe sus. Fu fericită să afle că Daisy se căsătorea cu al doilea verişor favorit al ei. Primul favorit al tuturor era, bineînţeles, Arthur.

Exclamaţiile de încântare pe care le tot scotea Lady Hetty începeau să se rărească în cele din urmă, iar zâmbetul lui Daisy era deja obosit şi forţat când Rose se întoarce acasă în compania lui Arthur şi a lui Judith. Lord Kincade repetă anunţul lor, şi Daisy zâmbi mai larg.

Simţea că era o impoştare îngrozitoare. Ispita de a spune adevărul era aproape copleşitoare. Daisy nu se simţise niciodată bine minţind, înşelând şi păstrând secrete, nici măcar pentru o cauză bună. Şi adevărul era că nu putea fi rău ca familiile lor să ştie cum stăteau lucrurile de fapt, nu? Dar nu se gândise să discute cu viconteles despre acest lucru, şi, fiindcă amândoi erau

implicați în pretinsa logodnă, nu putea acționa fără să-l consulte...

Restricția asta avea s-o omoare! Timp de șase săptămâni, trebuia să se gândească la ea însăși ca la o jumătate a unui cuplu, în locul unei persoane întregi și independente. Nu putea s-o facă. În ciuda cuvintelor curajoase rostite de Lord Kincade, avea să-l controleze înainte de sfârșitul primei săptămâni. Nu se putea abține. Asta era firea ei.

Dar de data asta Daisy strânse din dinți și zâmbi. Și percepse drept apăsătoare prezența „logodnicului” ei, care stătea pe brațul fotoliului, cu mâna pe umărul ei. Avea avantajul de a sta mai sus decât ea și, totodată, și de a fi mai înalt decât ea. O domina, și ea nu putea face nimic ca să echilibreze lucrurile. Era legată de scaunul ei, fiindcă avusese ghinionul de a-și suci glezna.

Așa că zâmbi în continuare.

Rose se aplecă, o sărută și îi strânse mâna lui Lord Kincade, părând atât de fericită și de încântătoare, că Daisy deplânse din nou faptul că nu mai putea spera ca sora ei să fie curtată de cel mai chipeș bărbat din Londra. „Dar nu are rost să plângi după lapte după ce l-ai vărsat”, se gândi ea cu mult simț practic. Trebuiau să îl caute pe următorul domn chipeș. Sir Phillip Corbett era o posibilitate evidentă, și Rose urma să iasă cu trăsura lui după-amiază.

Reverendul Fairhaven îi luă mâna între mâinile lui și îi zâmbi amabil.

– Sunt atât de legat de surorile mele, domnișoară Morrison, spuse el, că nu pot concepe o încântare mai mare decât aceea de a mai adăuga una la numărul lor. Și sunt mai mult decât mulțumit că Giles te-a ales pe dumneata. Îți admir foarte mult curajul și spiritul.

Îi duse mâna la buze.

– Îți mulțumesc, sir, spuse ea, simțind cum i se înroșeau obrajii din pricina farsei pe care o juca. Mi-am dorit întotdeauna un frate, știi, și nu pot să mă gândesc la vreunul mai bun decât dumneata.

Arthur își îndreptă atenția spre fratele său și în curând îi strângea mâna în fața lui Daisy.

Apoi fu rândul lui Judith. Și după aceea fu adus ceaiul, și toată lumea era veselă și se gândea unde și când urma să aibă loc nunta, și dacă Arthur trebuia sau nu să ajute la oficierea cununiei, și unde aveau să plece tinerii căsătoriți în luna de miere și la ce distracții trebuiau să ia parte în următoarele zile ca să își sărbătorească logodna, și așa mai departe, până când Daisy simți că îi venea să ridice brațele în sus și să țipe: „Stop!”

De obicei, ea era cea care se afla în centrul unor asemenea discuții. Ea făcea planuri, fiindcă, dacă nu le făcea ea, ceilalți oameni șovăiau atât de mult și se zăpăceau atât de tare, că nu se mai făcea nimic. Dar acum, în timp ce se plănuia o ieșire la teatru și o seară la Vauxhall, și un dineu, și o petrecere de seară la Lady Hetty, Daisy rămase tăcută.

Și zâmbi.

În cele din urmă, Lord Kincade se aplecă spre ea.

-Nu te simți bine, Daisy? întrebă el. Credeam că trebuia să fii moartă ca să taci atâta timp.

-Parcă îmi trec ace înroșite prin gleznă, spuse ea, cedând în fața unei neobișnuite autocompătimiri, dându-și seama că vorbele pe care le rostise erau de fapt adevărate.

-Chiar așa? Vrei să mergi în camera ta și să te odihnești puțin? întrebă el.

Daisy avea nevoie de ceva timp ca să-și vină în fire.

-Da, spuse ea.

Fu o acțiune nefericită, și avea s-o afle în curând.

-Daisy trebuie să se odihnească, anunță Lord Kincade către restul încăperii. Vrei să trimiți slujnica și niște laudanium în camera ei, Hetty? Eu o s-o ajut să ajungă acolo.

Dar, în loc să o ia de braț și să o ajute să schiopăteze pe scări până în camera ei, îngăduindu-i să mai salveze ceva din stima ei de sine, el se aplecă, o luă în brațe și o scoase din cameră.

Iar Daisy, care nu trebuise să se sprijine niciodată pe nimeni, care nu avusese nici o indispoziție și nu simțise nicio dată nevoia de medicamente, se trezi purtată pe lângă lachei, pe scări și în camera ei și așezată ușurel pe pat. Și când vru să se ridice ca să își scoată papucii și să își desfacă părul răsucit la spate, i se spuse în termeni limpezi să se așeze înapoi până sosea slujnica. Iar când Penny intră în cameră, și Daisy îi spuse că nu avea nevoie de laudanum, Lord Kincade se întoarse înapoi de la ușa pe care era gata să iasă și îi spuse destul de politicoasă că avea să-l ia.

Și așa făcu.

Apoi se întinse cuminte în pat și își permise să adoarmă, chiar dacă era convinsă că erau o mie de lucruri importante de făcut, inclusiv să se asigure că Rose se pregătea din timp pentru plimbarea cu Sir Phillip Corbett.

„Mai lasă-l o zi“, se gândi ea în timp ce luneca în uitare. A doua zi avea să-l comande, și apoi viața avea să se întoarcă la normal, până la sfârșitul sezonului, când lucrurile aveau să revină cu adevărat la locul lor.

Imaginează-ți un gentleman destul de puternic încât să o care pe scări și să-și păstreze totuși suflul ca să o tiranizeze!

capitolul 10

Lord Kincade se așează înapoi pe scaun după ce lăasă grijuliu penița lângă sugativă. Își privi rândușul-șef, care stătea liniștit în fața biroului.

- Ei bine, Chandler, ce ai aflat?

- Nu am aflat chiar eu, Excelență, spuse rândușul. Aș fi fost prea ușor de recunoscut. L-am trimis pe Baker. Baker e un om capabil și are anumite legături cu... hmm... afacerile necurate.

- Presupun că Baker e cel pe care l-a salvat reverendul Arthur de la o viață de crimă și probabil de la spânzurătoare, nu? întrebă Lord Kincade pe un ton sec. O alegere admirabilă, Chandler. Ce a descoperit?

- Individul pe care l-ai descris nu face parte dintre servitorii lui Lord Powers, spuse Chandler.

- Hmm, zise viconte. Deci trebuie să renunțăm la pista asta.

- Cu toate acestea, Excelență...

Lord Kincade observă, pentru a nu știu câta oară în cei opt ani de asociere, că rândușul lui avea talent dramatic. Ar fi trebuit să fie pe scenă, nu să-și piardă timpul în grajdurile altuia.

- Da? răspunse prompt viconte, așa cum știa că trebuia să facă.

- S-a aflat că omul îi transmite mesaje lui Lord Powers, spuse rândușul. Tovarășul de băutură al lui Baker crede că ar putea fi un servitor al marchizului de Chalcott.

Lord Kincade ridică din sprâncene și își privi țintă rândușul preț de un moment.

- Marchizul singuratic, spuse el. Tatăl lui Powers. Interesant, Chandler. Foarte interesant. Baker e sigur că e vorba despre același om?

- I l-a descris cu multă atenție tovarășului său de pahar, spuse Chandler, chiar și dințele galben dintr-o singură parte a gurii, Excelență.

Lord Kincade încuviință încet.
- Îți mulțumesc, Chandler. Și transmite-i complimentele mele lui Baker. Crezi că ar fi dispus să mai facă ceva pentru mine, chiar dacă ar trebui să plece de la grajduri?

- Dacă mă întrebați pe mine, Excelență, spuse confidențial Chandler, cred că e dispus să facă orice numai să nu lucreze la grajduri. Nu vreau să spun că e un lucrător prost, adăugă el grăbit. Dar inima lui e pe străzi, dacă mă înțelegeți ce vreau să spun, Excelență.

- Știu că Lord Powers e un gentleman fără bani, spuse viconte. Are gusturi scumpe. Mi-ar plăcea să știu mai multe despre situația marchizului. Ar putea fi greu de aflat. Nici unul dintre cunoscuții mei nu l-a văzut vreodată. Crezi că Baker o poate face?

- Nu am cum să știu, Excelență, spuse Chandler. Dar îndrăznesc să spun că, dacă o poate face cineva, acela e Baker.

- Bun, spuse Lord Kincade și îi făcu semn să se retragă.

Deci nu fusese o coincidență faptul că Powers și omul care încercase să-i rearanjeze fața se aflaseră pe aceeași stradă aproape în același timp. Și se părea că atacul asupra lui ascundea mai mult decât dorința de răzbunare a unui hangiu grosolan. Oare Powers era atât de disperat, încât voia să se asigure că nimic nu stătea între el și planurile lui de a-și găsi o soție bogată?

Era o întrebare curioasă, se gândi Lord Kincade, așezându-se cu coatele pe brațele fotoliului și sprijinindu-și bărbia pe degete. Și care merita să capete un răspuns.

Între timp, se gândi el trăgând un exemplar din *Morning Post* de pe birou și privind din nou spre anunț, sperând că de data asta nu mai era acolo și că avea să-și dea seama că totul fusese un vis urât, trebuia să-și asume obligațiile unei logodne. O falsă logodnă, slava

Domnului, dar una care, atâta timp cât dura, îl obliga să se implice totuși în mod real.

Trebuia să o scoată pe Daisy în parc în după-amiaza aceasta, dacă i-o permitea vremea și dacă nu o durea prea tare glezna. Dar, dacă ghicea bine, ea prefera să moară decât să-și recunoască slăbiciunea, așa cum făcuse cu o după-amiază înainte. Și fără îndoială că își venise în fire și pregătise un arsenal întreg de planuri prin care să-l facă de râs. Nu că ar fi fost o femeie uneltitoare. Departe de asta. Domnișoara Daisy Morrison, bănuia el, acționa aproape exclusiv din instinct. Era păcat că instinctul acesta părea să se trezească întotdeauna în cele mai publice și mai stânjenitoare momente.

Trebuia să fie recunoscător măcar pentru micile binecuvântări. Nu fusese alături de ea pe Bond Street, cu o zi în urmă. În curând, un negustor întreprinzător avea să pună o taxă la intrare pe Bond Street și să facă avere. Toți oamenii din jur aveau să vină cu grămada, ca să vadă ultima imprudență a domnișoarei Daisy Morrison, viitoarea mireasă a vicontelui Kincade!

Însă, oricât de mult l-ar fi îngrozit purtarea ei din dimineața precedentă, Lord Kincade se simțea totuși foarte ușurat să știe că ea scăpase doar cu o gleznă sucită. Ar fi strâns-o bucuros de gât și cu o după-amiază înainte fusese foarte satisfăcut imaginându-și posibilitatea - pe care, vai, știa că nu avea să o pună niciodată în practică - de a-i palmui posteriorul până când se îmblânzea și revenea cu picioarele pe pământ. Dar nu voia să o vadă victima unui bătaș plătit. Simțise pe pielea lui durerea pe care ți-o putea produce acest bătaș.

Necazul cu Daisy era că rareori părea să gândească. Cu cât se gândea mai mult la felul în care îi venise în ajutor la hanul Golden Eagle, cu atât se speria mai tare imaginându-și ce i s-ar fi putut întâmpla. Era un lucru bun - un lucru foarte bun - că nu era condamnat să se căsătorească cu ea, până la urmă. Și-ar fi petrecut jumătate din timp salvând-o de felurite pericole și cealaltă jumătate ascunzându-se din pricina rușinii pe care i-ar fi produs-o cea mai recentă ștrengărie a ei.

Ce satisfacție avusese cu o zi în urmă văzând-o neajutorată și obligată să stea într-un loc, se gândi el, dându-și foarte bine seama că era un gând lipsit de bunătate. Aproape că se putuse relaxa. Și ce plăcut fusese să o ducă în pat și să îi ordone să rămână acolo, știind că nu avea posibilitatea sau puterea de a nu-l asculta. Fusese aproape o nedreptate, o lașitate să se bucure atât de mult de triumful său.

Oricum, trebuia să se bucure cât mai putea de amintirea momentului său de glorie, se gândi mâhnit Lord Kincade. Fără îndoială că astăzi nu avea s-o mai poată ține în pat nici dacă îi puneă o tonă de cărămizi în cap. De mulți ani nu mai avusese o viață atât de provocatoare. Sau atât de tulburătoare. Sau atât de al naibii de stânjenitoare.

- Oh, Arthur dragule, ești un înger, spuse Lady Julia. Puțin mai jos, te rog. Sunt sigură că te-ai putea gândi la zeci de lucruri pe care le-ai putea face în loc să stai aici și să mă masezi pe spate.

- Nu mă gândesc la nici unul, o asigură Arthur. E mai bine? Dacă îți pot aduce o oarecare alinare, draga mea, atunci nu prefer să fac nimic altceva.

- O să fii un soț minunat, Arthur, dacă vei putea găsi vreodată o soție demnă de tine, spuse Julia. Sărmanul Ambrose! A fost atât de atent la început, știi, și chiar acum câteva săptămâni mai era încă foarte atent. Dar cred că s-a speriat și e măcinat de sentimente de vinovăție. A abandonat chiar și patul nostru ca să îmi ofere mai mult spațiu, după vorbele lui. Se alarmează când mă aude gemând, și mormăind, și pufnind, și bufnind de fiecare dată când îmi schimb poziția, știind că și el e răspunzător, cel puțin în parte. Îmi pare rău, Arthur dragă, te stânjenesc?

- Deloc, spuse el.

- Tare mă tem că doctorul are dreptate, spuse Julia, și micul meu monstru nu va apărea nici în următoarele două săptămâni. Vezi, e încă sus, sub piept, Arthur, așa că sunt forțată să stau perfect dreaptă, fie că vreau, fie că nu.

Dar ce îngrozitor de egoiste suntem noi, viitoarele mame. Să schimbăm subiectul. Spune-mi ceva despre operele tale de caritate.

- Tânăra Lizzie și bebelușul ei au plecat la țară, ca să locuiască la fratele ei, zise Arthur. Și Tommy a fost luat de domnul Menteith, ca băiat la grajduri. O să se descurce bine, deși e atât de mic pentru vârsta lui. E foarte dornic să facă pe plac. Anii în care a curățat hornurile nu l-au abrutizat.

- Toți îți vor duce dorul când îți vei ocupa postul de preot paroh, spuse Julia.

- Nu, nu, spuse Arthur. E lucrarea Domnului, Julia. Domnul se va îngriji de ei. Eu sunt destul de lipsit de importanță.

Julia se întoarse și îl privi cu afecțiune, fără să fie convinsă de vorbele lui.

- Odihnește-ți mâinile, Arthur, spuse ea. Probabil ai obosit. Dar cu logodna lui Giles ce e? O să-i fie bine? Să fie domnișoara Morrison mireasa potrivită pentru el?

Arthur ezită.

- Da, cred că este, zise el. E extraordinar de curajoasă, știi, și foarte inteligentă. Și cred că în ultimii ani a luat asupra ei niște responsabilități tare împovărătoare. Ea e cea care și-a adus sora mai mică în oraș pentru sezon, deși e și ea foarte tânără, iar mama lor trăiește încă.

- Atunci de ce ai ezitat? întrebă ea.

- Lui Giles nu îi place de ea, spuse Arthur. E păcat că generozitatea și curajul de care a dat dovadă salvându-l din situația în care se afla în drumul spre Bath l-au făcut pe Giles să se simtă prost. Și apoi, bineînțeles, în noaptea în care a încercat să o protejeze, a implicat-o într-un mare scandal. Nu e un început promițător pentru o logodnă. Dar sunt sigur că lucrurile se vor schimba în bine.

- Presupun că nici nu o s-o văd până nu se naște monstrul de aici, spuse Julia oftând. Ambrose a spus aseară că nu vom mai avea alți copii. Și sunt atât de recunoscătoare, deși am spus întotdeauna că mi-ar plăcea să am patru - doi băieți și două fete, ca mama.

Crezi că o să mă răzgândesc, Arthur? O să mă alătur femeilor care sunt destul de nebune cât să treacă prin asta de mai multe ori?

Dar Arthur nu avu ocazia de a-i răspunde. Pe scări se auziră niște voci, ușa se deschise și în cameră intră Judith, care luase cu ea o slujnică și plecase de dimineață să-și viziteze noua prietenă, pe Rose Morrison; acum era urmată de Rose și de Daisy, care se sprijinea pe umărul ei și mergea șchiopătând.

- Iată-mă, sunt din nou acasă, spuse Judith, desfăcând panglicile bonetei și aruncând-o spre cel mai apropiat scaun. Și am adus-o și pe Rose cu mine. Și domnișoara Morrison a insistat să vină și ea, ca să te cunoască, Julia, deși nu ar fi trebuit să se ridice din cauza piciorului. Oh, bună, Arthur.

Arthur se ridicase și se înclina în fața doamnelor, zâmbind. Își sărută sora mai mică pe obraz.

- Domnișoară Morrison, spuse el. Ar fi trebuit să trimiți vorbă din trăsură. Aș fi venit și te-aș fi purtat în brațe pe scări.

- Știu, spuse ea. Dar nu poți să știi cât de stânjenitor e să îi obligi pe oameni să te ducă dintr-un loc în altul. L-am avut cu noi pe vizitiul nostru. El m-a adus sus; m-ar fi adus până aici, dar m-am gândit că ar fi un mod tare umilitor de a-ți cunoaște viitoarea cumnată. Ce faci, Lady Julia? Șchiopătă spre ea, iar Julia se strădui și ea să se ridice în picioare. Te rog să te așezi din nou. Te superi dacă stau aici lângă dumneata?

- Ce frumos din partea ta să vii, spuse Julia, luând-o de ambele mâini pe Daisy, în timp ce aceasta se lăsa să cadă pe scaun. Nu credeam că vei veni și mă întrebam dacă aș fi putut să-i cer lui Giles să te aducă. Majoritatea oamenilor preferă să pretindă că doamnele însărcinate nu există, știi, mai ales când ajung să arate așa cum arăt eu acum.

- Ce prostie, spuse Daisy. Arăți ca o femeie perfect sănătoasă. Totuși, mai ai puțin de așteptat, nu? Copilul e încă sus.

Julia o privi puțin nedumerită, înainte de a râde și de a se lăsa din nou pe scaun.

- Exact asta i-am spus și eu adineauri lui Arthur, zise ea.

- Știi, spuse Daisy, cel mai bun lucru pe care ai putea să-l faci ar fi mișcarea. Faci o plimbare lungă în fiecare zi?

- Dumnezeu mare, nu! spuse Julia. Lumea bună ar fi lovită de apoplexie. Se presupune că nu exist, până nu pot să apar din nou cu silueta dinainte, după ce instalez copilul în camera copiilor.

Daisy clătină din cap.

- Lumea bună e o treabă foarte prostească, spuse ea. Cu fiecare zi care trece, sunt tot mai bucuroasă că locuiesc la țară.

Julia zâmbi.

- O să te obișnuiești cu ea, spuse ea. Lui Giles îi place să locuiască în oraș cea mai mare parte a anului. Sunt atât de bucuroasă că te-am cunoscut, Daisy. Pot să-ți spun așa? Giles mi-a spus că ești drăguță. Dar nu a menționat că ești și zveltă, și grațioasă. Cât sunt de invidioasă!

Arthur aduse un scaun scund pe care să-și sprijine Daisy glezna vătămată.

- E mai bine astăzi? întrebă el. Trebuie să te faci bine, știi, ca să poți dansa săptămâna viitoare la Vauxhall.

- Vauxhall, gemu Julia. Giles organizează o petrecere acolo, Arthur? Și eu nu pot să merg. Ce supărător!

- Luxația asta nu înseamnă nimic, spuse Daisy cu vioiciune. Îndrăznesc să spun că aș putea merge și acum, dar toată lumea se isterizează când sugerez să fac asta. E o prostie. Nu am intenția să mă transform într-o invalidă, sir.

Între timp, Judith și Rose se așezaseră într-un colț al camerei și șușoteau împreună, cu frunțile aproape atingându-li-se.

- Îți place de el? întrebă Judith. Mie nu-mi plac bărbații cu părul castaniu-roșcat, dar trebuie să recunosc că e un bărbat chipeș, și Annabella Bailey - ți-o amintești, cea cu părul atât de blond că e aproape alb? - aproape

că leșină de fiecare dată când intră el în cameră. E și bogat, și moștenitorul unei proprietăți minunate în Northumberland.

- Da, îmi place, spuse Rose. E fermecător. M-a plimbat prin parc o oră, dar am petrecut mai mult timp oprindu-ne și conversând cu alte persoane decât mișcându-ne.

- Așa e de obicei în parc la ora asta, spuse Judith. Te-ai supărat mai devreme, când ne-am întâlnit cu Lord Powers? M-am simțit rănită atunci când Arthur mi-a reproșat că m-am folosit de el și de tine și rușinată fiindcă era ceva adevăr în spusele lui. Îl iubesc pe Arthur, Rose, și tu îmi placi foarte mult. Dar, vezi tu, trebuia să profit de orice ocazie de a mă întâlni cu Lord Powers, fiindcă Giles e atât de tiranic în privința întregii chestiuni.

- Îl iubești? întrebă Rose.

Judith se gândi un moment.

- Ei bine, nu aș putea spune că îl iubesc, zise ea. Dar e extrem de chipeș, și mă iubește cu atâta disperare, și născoceste cele mai romantice planuri, Rose. Cum aș putea să-i rezist? E atât de emoționant să ai o intrigă în viața ta.

- Dar dacă unul dintre planurile lui e să fugiți împreună, spuse Rose, nu înseamnă că mergi cam prea departe? Ți-ar plăcea să fii căsătorită cu el tot restul vieții?

- Dar el mă iubește atât de mult, spuse Judith. Nu aș putea să-l abandonez și să văd în ochii lui cât e de rănit și să știu că s-ar pierde și ar muri probabil din cauza cruzimii mele.

Rose încuviință.

- Crezi că o să te căsătorești cu Sir Phillip? întrebă Judith. O să faci tot ce-ți stă în puteri ca să-i obții afecțiunea?

- Vai de mine, nu, spuse Rose. Nu mă grăbesc să fac alegerea.

- Dar e atât de bogat și de splendid, spuse Judith. În afară de părul acela castaniu-roșcat. Ce crezi despre colonelul Appleby? Cred că și el mă iubește, dar nu e foarte romantic. Nu îmi spune întruna cât sunt de frumoasă

și că nu poate dormi noaptea fiindcă se gândește la mine, și că o privire nepăsătoare de-a mea l-ar ucide. Dacă ar face-o, cred că mi-ar plăcea foarte mult de el.

- E un gentleman inteligent, spuse Rose. Îi admir ținuta militară. E atât de masculin.

- Da, nu-i așa? spuse Judith, încântată. O să-i spun lui Lord Powers că mergem la Vauxhall. E un loc atât de romantic, Rose. Așteaptă doar să-l vezi. Cel mai bun loc în care să te pierzi timp de câteva minute cu un gentleman care îți place, spuse ea chicotind.

- Trebuie să plecăm, spuse Daisy, ridicând vocea. E aproape ora prânzului. Nu e deloc vremea de vizite, dar am vrut să te cunosc, Lady Julia, și începusem s-o iau razna după ce petrecusem o dimineată întreagă așezată pe același scaun. Îmi pare foarte rău că lumea bună nu îți permite să ieși din casă. Nu poți să te deghizezi într-o spălătoreasă grasă și să ieși pe ușa de la bucătărie?

Julia se prăpădi de râs.

- Asta l-ar face pe Ambrose să urle înnebunit, spuse ea. Ți-l imaginezi, Arthur? L-ai putea auzi limpede din cealaltă parte a orașului. Nu, Daisy, va trebui să mă mulțumesc să stau aici câteva săptămâni în plus și să aștept vizitele zilnice ale lui Arthur, ca să mă maseze pe spate, și vizitele lui Giles, care mă muștră din pricină că bietul Ambrose mă neglijează.

- O să te vizitez și eu, dacă vrei, spuse Daisy. Pot să improvizez destul de bine deghizarea pentru o lăptăreașă, să știi, dacă vrei să ieși la plimbare.

Julia râse din nou.

- Nu-mi mai amintesc de când nu m-am distrat atât de bine, Daisy, spuse ea. O să fii atât de potrivită pentru Giles. E un băiat perfect, să știi, și îl iubesc. Dar e atât de preocupat de demnitatea lui. Pentru el, cea mai rea soartă e să fie făcut de râs. Văd că tu o să-l faci să fie mai bine dispus. O să-mi placă să te am drept soră.

- Și mie, spuse Arthur cu un zâmbet. Pot să te duc până la trăsură, domnișoară Morrison? Poate că nu par foarte puternic fiindcă sunt atât de înalt, și mi se spune

că mă cocoșez și am o postură foarte proastă. Dar te asigur că nu o să te scap.

- În nici un caz! spuse Daisy, sărind în picioare și făcând-o pe Rose să țipe. Brațul dumatăle e singurul sprijin pe care îl voi accepta, sir. Deși, dacă mă gândesc mai bine, poate că ar trebui să-l chemăm pe Gerry. Nimic nu îi place mai mult decât să-și arate puterea. Era miner în mina de cărbune, știți, și l-am văzut tușind atât de rău când am vizitat mina împreună cu tăticul, că m-am gândit că nu avea să supraviețuiască nici până la ieșirea din schimb. L-am convins pe tăticul să îi dea altă slujbă, dar cred că nu i se pare destul de bărbătesc să conducă o trăsură.

- Și Gerry o să bombănească o lună întreagă dacă află că ai coborât scările într-un picior, Daisy, spuse Rose.

- Atunci îl voi chema pe acest balaur din mina de cărbune, spuse Arthur, trăgând de clopoțel.

Deși se simți puțin plictisită să își petreacă singură după-amiaza, cu piciorul în sus și cu o carte deschisă pe genunchi, Daisy era totuși încântată de modul în care își petrecuse ziua și de șederea ei în Londra în general. Asta când nu se gândea la situația ei personală.

Rose își făcuse o intrare splendidă în înalta societate. Luase parte la primul ei bal, cu doar două seri înainte și atrăsese deja atenția unui gentleman foarte eligibil. Lady Hetty îi spusese lui Daisy că Sir Phillip Corbett nu era doar un tânăr chipeș, cu înfățișare elegantă și cu maniere plăcute, ci și un bărbat cu avere, moștenitorul unui titlu de conte și al unei proprietăți deloc de neglijat în Northumberland.

Și era topit după Rose. Cu o zi înainte, o dusesse la plimbare în parc, iar în după-amiaza asta o invitase la un picnic pe care îl dădea mama lui. Totul părea prea frumos ca să fie adevărat. Daisy se așteptase să trebuiască să o însoțească pe Rose la multe evenimente sociale înainte de a se putea hotărî. Dar cine știa ce putea ieși din asta? Poate că aveau să se îndrăgostească unul de

celălalt și să se căsătorească înainte de sfârșitul verii. Se întâmplaseră și lucruri mai ciudate.

Lady Hetty plecase în vizite. Se oferise să stea acasă cu Daisy, dar aceasta insistase că nu avea nevoie de o dădăcă și că avea să-i facă plăcere să petreacă după-amiaza singură cu o carte. Și era într-adevăr o plăcere să citești, se gândi Daisy, privind veselă prima pagină a cărții pe care o deschisese de o jumătate de oră. Acasă viața era de obicei atât de aglomerată. Întotdeauna era ceva de organizat, cineva de ajutat. Poate că avea să se întoarcă acolo mai repede decât se aștepta.

Și gândul acesta îi îndreptă mintea pe un făgaș pe care nu voia să-l urmeze. De ce naiba fusese de acord cu logodna asta stupidă? În primul rând, era stânjenitoare. Daisy nu voia să se dea în spectacol, dar se temea că făcuse exact asta. Cum aveau să râdă toți aflând că bietul Lord Kincade fusese forțat să se logodească cu o fată bătrână ca ea, care venise la Londra doar ca să-și însoțească sora mai mică. Simți că moare de rușine.

Lord Kincade era atât de chipeș, atât de elegant. Era ridicol să te gândești că ea era logodnica lui. Își dori cu disperare să poată șopti câtorva persoane că nu erau cu adevărat logodiți. Și sigur că nu avea să se întâmple nimic rău dacă le-o spunea lui Rose și fratelui și surorilor lui. Ei chiar ar fi trebuit să știe adevărul.

Se simțise groaznic dimineată, în salon lângă Lady Julia, înconjurată de familia lui și a ei, gândindu-se că toți considerau logodna reală. Și problema era că îi plăcea pe toți foarte mult. Reverendul Fairhaven era un scump. Și-ar fi dat o mână și un picior ca să aibă un asemenea frate. Își vizita sora în fiecare zi, ca să-i maseze spatele! Și ieri îi spusese că își iubea surorile atât de mult, că nu se putea gândi la o bucurie mai mare ca aceea de a mai adăuga una la numărul lor. Ar fi putut să-i dea lacrimile auzind cuvinte atât de amabile – dacă ar fi fost genul de fată căreia îi dau lacrimile.

Și îi plăcea și Lady Julia, care era probabil cu trei sau patru ani mai mică decât ea. Avea simțul umorului, și Daisy apreciasse întotdeauna acest lucru. Și ar fi putut

ajunge să o iubească și pe Lady Judith ca pe o soră. De fapt, i-ar fi plăcut să o ia pe această tânără lady sub aripa ei. Bănuia că Judith fusese răsfățată fiindcă era cea mai mică într-o familie unită și afectuoasă, așa că era foarte imatură pentru cei nouăsprezece ani ai ei. Era mult mai copilăroasă decât Rose. Dar avea mult farmec și dragoste de viață, așa că Daisy își imagina că s-ar putea maturiza dacă era tratată așa cum trebuia.

Și trebuise să se prefacă toată dimineața, în fața celor trei, că se pregătea să devină sora lor, mireasa iubitului lor Giles. Când nu era de fapt așa. Și nici nu voia să fie. Era prea bătrână și prea obișnuită cu tabieturile ei ca să se mai gândească la căsătorie. Nu ar fi fost în stare să trăiască sub nici un fel de constrângere. Ca să nu mai vorbim despre absurditatea acestei logodne.

Plăcuta după-amiază de lectură a lui Daisy - era încă la prima pagină - fu întreruptă de sosirea lui Lord Kincade, care intră în salon după ce bătuse rapid la ușă.

- Ai rămas singură, Daisy? întrebă el. Te-au abandonat toți sau i-ai gonit?

Daisy îl privi suspicioasă.

- Să știi că piciorul meu e aproape refăcut, spuse ea, deși am promis să nu-l pun jos astăzi. Nu trebuie să fii dusă din nou în camera mea, dacă de asta ai venit. Și sunt absolut sigură că nu mai am nevoie de laudanum. O singură dată în viață e tocmai de ajuns. M-am trezit aseară târziu, cu o mare durere de cap și simțind că aveam gura plină de mușchi de copac. Dacă vrei să-mi dai altă doză, o să trebuiască să mă ții cu forța și să mi-l torni pe gât.

- Sunt încântat că te bucuri atât de mult să mă vezi, spuse Lord Kincade înclinându-se. Dar nu trebuie să mă primești cu atâta cordialitate, să știi. Am venit să te iau la o plimbare cu trăsura.

- Chiar așa? spuse ea, înviorându-se. Trebuie să spun că nu îmi place *Robinson Crusoe* foarte mult. Auzisem că e o carte interesantă.

- Probabil devine mai interesantă de la pagina a doua, spuse el, aruncând o privire spre cartea din poala ei.

Oricum, mi se pare că îmi amintesc că acolo s-a trezit interesul meu.

- Nu trebuie să mă iei la plimbare dacă nu vrei, spuse Daisy. Știu că e supărător pentru tine să fii văzut cu mine și să trebuiască să te prefaci că ții la mine. Acum îmi pare rău că am fost de acord cu această logodnă. E o prostie.

- Mi-am adus faetonul, spuse el. M-am gândit că, dacă te așezi destul de sus, o să fii îndeajuns de departe de privitori, și nu-ți vor observa ridurile și părul cărunt.

- Oh! spuse Daisy izbucnind în râs. Ce prostie! Știi foarte bine la ce m-am referit.

- Singura mea teamă, spuse Lord Kincade, e că vei vedea un câțel sau un individ suspect ori o insectă pe cale de a fi călcată și vei țipa la mine să opresc când ajungem pe Rotten Row.

- Ce absurd, spuse Daisy zâmbindu-i. Asta te-ar stânjeni, și nu vreau să atrag atenția asupra ta. Sau asupra mea, dacă tot veni vorba.

- Crezi că mi-ai putea da asta în scris? întrebă Lord Kincade. Acum, Daisy, dacă sun după camerista ta, crezi că o să știe ce bonetă și ce pantofi să-ți aducă? Rochia asta e foarte drăguță. Nu cred că vei avea nevoie de un șal sau de o manta îmblănită.

Problema îmbrăcăminții fu rezolvată fără multă te-vatură. Problema transportului ei până la faeton, nu. Daisy declară, cu o privire de catâr, că ieșea la plimbare doar dacă putea pași sau sări alături de el. Lord Kincade anunță, oarecum plictisit, că plecau numai dacă o ducea în brațe din scaun la faeton.

Urmă o ceartă prelungită, în care Daisy vorbi mai mult singură. După zece minute, timp în care Lord Kincade stătuse pe un scaun și își lustruise lornionul cu o grijă minuțioasă, o duse pe Daisy pe scări, ieși pe ușa din față și o ridică pe scaunul înalt al faetonului.

- Oh, spuse ea, uitând imediat că cedase, protestând în modul cel mai sever, și că avea de gând să parcurgă tot drumul într-o muțenie demnă. Ce vehicul splendid! Mă simt de parcă aș fi la un kilometru distanță de pământ.

Și ce animale frumoase. Crezi că pot să iau eu hățurile? Sunt un vizitiu excelent.

- Nu mă îndoiesc că ești, spuse rece Lord Kincade, urcându-se pe scaunul de lângă ea și luând hățurile în propriile mâini. Probabil că gonești cu cincizeci de kilometri la oră pe drumurile de acasă, atunci când nu te grăbești. Aici suntem în Londra, Daisy, animalele acestea sunt nervoase, și răspunsul este nu.

Ea își strânse mâinile în poală, își reluă tăcerea demnă și simți un fior de euforie când caii porniră.

- Oh, dar ar fi splendid să mergi cu cincizeci de kilometri pe oră în vehiculul acesta, nu? spuse ea, întorcându-și fața strălucitoare spre el.

- Doamnele care au douăzeci și cinci de ani și au trecut de prima tinerețe trebuie să se mulțumească să meargă la pas, cu cinci kilometri pe oră, replică Lord Kincade.

Daisy râse.

capitolul 11

Trebui să treacă o săptămână înainte ca Lord Kincade să-și dea seama că nu avea motive de a fi nemulțumit de viața lui. E adevărat că trăia într-un mod pe care nu îl alesese el, dar învățase în cei douăzeci și opt de ani ai săi că viața tindea să fie așa. Numai cei foarte tineri sau cei care nu se maturizaseră puteau să creadă cu naivitate că în viață faci numai ce vrei.

Într-un anume fel, asocierea cu domnișoarele Morrison nu era un lucru rău. Hetty era fericită ca o ciocârlie și nu se mai neliniștea din pricina vieții pe care o duceau cei trei fii ai ei. Avea două tinere doamne pentru care să se agite, pe care să le conducă la o grămadă de distracții și cu care să se laude în fața prietenelor ei. Era mândră că Daisy se logodise cu vărul ei și că Rose era atât de drăguță și de dulce, că atrăgea partea ei de atenție.

Și atât Julia, cât și Judith beneficiaseră de pe urma acestui fapt. Sărmana Julia aștepta încă să i se termine perioada de izolare, deși dimineață îi mărturisise oarecum triumfătoare că bebelușul coborâse atât de tare, că sigur nu mai avea mult de așteptat până să nască. Și Daisy o vizita în fiecare zi, amuzând-o pe Julia cu neconținuta ei sporovăială. De fapt, se gândi Lord Kincade oarecum stânjenit, sora lui urma să fie foarte dezamăgită când avea să descopere că logodna nu fusese reală. O iubea pe Daisy de parcă ar fi fost rude de sânge, după cum declarase în dimineața aceea.

Și Judith părea mult mai fericită și cumva mai așezată de când se împrietenise cu Rose Morrison. Cele două se întâlneau în fiecare zi și își petreceau timpul vorbind una cu cealaltă și chicotind întruna. Se părea că sora lui renunțase la atitudinea ei posacă și la obsesia față de Powers. Din câte știa, Judith îl văzuse o singură dată pe Powers, cu o săptămână în urmă. Se plimbase

cu el în Kensington Gardens, într-o după-amiază. Dar, de vreme ce Rose și Arthur fuseseră cu ei, Lord Kincade nu se îngrijorase prea mult. Poate că urma să aibă mai multe motive de îngrijorare mai târziu, dacă se dovedea că nu exista nici o comunicare între ea și pairul care plănuise să fugă cu ea cu doar două săptămâni în urmă.

Cât despre el, se gândi Lord Kincade, situația ar fi putut sta mult mai rău. Se așteptase să fie așa. Era logodit cu Daisy de aproape o săptămână, și nu avuseseră loc nici o nenorocire și nici un scandal. Începu să creadă că fusese poate o coincidență nefericită că ea îl implicase în scene atât de stânjenitoare și de compromițătoare, în decursul unei singure săptămâni. Poate că viața avea să se scurgă oarecum liniștită în restul sezonului și cât timp avea să mai dureze logodna lor.

Nu, nu liniștită. Cuvântul nu putea fi asociat sub nici o formă cu Daisy Morrison. Nu era nimic liniștit la o tânără doamnă care îl bătuse la cap atât de mult în timpul plimbării în parc, încât trebuise să o reducă la tăcere ducând-o pe drumul spre Dover în următoarea după-amiază, punându-i hăturile în mâini, înălțând o rugă fierbinte, dar tăcută și permițându-i să conducă faetonul, în timp ce țipa încântată și folosea toate superlativale pe care le cunoștea el și altele în plus ca să descrie caii și vehiculul.

Și nu fusese nimic liniștit în următoarele trei zile de după logodnă, când el insistase de fiecare dată să o ducă în brațe dintr-un loc în altul, iar ea se simțise obligată să rostească de fiecare dată un monolog de protest de zece minute. Te-ai fi gândit că, după acea primă ocazie – sau după a doua, dacă învăța mai greu –, avea să își dea seama că el putea fi de zece ori mai încăpățânat decât ea, când era necesar.

Și cu siguranță că nu era nimic liniștit în conversația cu ea. Era foarte bine că îi descrisese lui, cu toate detaliile sordide, vizita pe care o făcuse într-o mină de cărbuni cu tatăl ei, cu câțiva ani în urmă, când nu-și dăduse seama, întrucât nu se obișnuise cu întunericul din

subteran, că sărmănele animale murdare care trăiau sub pământ și erau înhămate la cărucioare de cărbune mult prea grele pentru puterile lor erau de fapt niște copii. Și era foarte bine că îi descrisese lui durerea și frustrarea pe care le simțise la moartea tatălui ei, aflând că acesta vânduse toate acțiunile de la mina de cărbune, pentru ca ea să nu poată transforma minele lui într-un loc mai uman, dar mai puțin prosper. Dar Lord Kincade trăia cu groaza că ea putea aborda subiectul într-o conversație mondenă dintr-un salon, făcându-le pe toate doamnele să leșine.

Nici nu se putuse simți confortabil găsind-o singură cu Julia într-o dimineată, descriindu-i cu detaliile cele mai grăitoare una dintre cele trei experiențe pe care le avusese pe când o asista pe moașa locală. Și era o lady necăsătorită, de familie bună! Dacă s-ar fi oprit în momentul în care el deschisese ușa, ar fi putut să spere că n-ar îndrăzni să abordeze un asemenea subiect într-o companie rafinată. Dar după ce îl salutase cu un zâmbet și un gest care i se păruse destul de absent, își continuase povestirea complet necenzurată. Fusesse cât pe ce să leșine el însuși!

Nu, era clar că nu se putea aștepta să fie liniștit în următoarele săptămâni, hotărî Lord Kincade. „Fără evenimente” ar fi fost poate o expresie mai potrivită. Ar fi putut spera ca perioada care mai rămăsese din logodna lui să treacă fără evenimente.

Așa că își invită logodnica, pe sora ei, pe Hetty, pe Arthur, pe Judith, pe Sir Phillip Corbett și pe colonelul Appleby la teatru după șase zile de la anunțarea logodnei, într-o dispoziție mai bună decât s-ar fi așteptat cu o săptămână în urmă, și îi instală pe toți în loja lui particulară. Urmau să-l vadă pe Edmund Kean în *Neguțătorul din Veneția*.

Și Daisy se simțea mulțumită de viața ei. În mult mai puțin timp și cu mult mai puține eforturi decât se așteptă, viitorul lui Rose părea aranjat. Rose întâlnise și alți domni în timpul săptămânii, iar șase dintre ei erau gata

să o viziteze și să o invite la dans la cel mai mic semn de încurajare, ceea ce însemna că erau îndrăgostiți, după părerea lui Daisy; însă Sir Phillip Corbett părea să își arate intențiile fără nici o ezitare. O văzuse pe Rose în fiecare zi de după primul bal la care luaseră parte, chiar dacă fusese vorba doar despre o conversație de cinci minute pe Bond Street. Părea perfect pentru Rose, în toate privințele. Dincolo de titlu și de avere, era chipeș, fermecător și avea legături foarte bune.

-Nu aș fi surprinsă dacă Sir Phillip și-ar declara intențiile înainte de a trece mai multe săptămâni, îi spusese ea lui Rose chiar în acea după-amiază.

Rose - draga de Rose - păruse uluită. Era mult prea modestă pentru a-și da seama de efectul pe care îl avea asupra domnilor.

-Dar ne-am întâlnit pentru prima dată săptămâna trecută, zisese ea. De abia ne cunoaștem, Daisy.

-Dar ce uniune splendidă ar fi, spusese Daisy. Toate eforturile noastre ar fi răsplătite, Rose, dacă ai putea încheia o căsătorie atât de avantajoasă. Toată munca din ultimii ani, toată opoziția pe care a trebuit să o înfrâng ca să te aduc aici, toate problemele pe care le-am cauzat lăsând-o pe mama să conducă singură Primrose Park, obstacolul peste care am dat când am sosit și am aflat că mătușa Pickering plecase, situația ridicolă care m-a forțat să mă logodesc cu Excelența Sa - totul ar merita, Rose, dacă aș vedea că ai un beneficiu din asta. Te iubesc atât de mult. Mai mult decât orice pe lume, vreau să știu că ai încheiat o căsătorie bună.

Rose o privise amuțită, iar Daisy o îmbrățișase, îi zâmbise și aproape că plânsese, de fericită ce era.

Și acum erau aici la teatru, și Rose arăta ca dintr-un tablou desăvârșit, îmbrăcată în verde, iar Sir Phillip era evident fascinat de înfățișarea ei. Și ce norocoase erau, se gândi Daisy, fiindcă îl întâlniseră pe Lord Kincade în mod atât de oportun pe drumul spre Londra și reușiseră să intre în familia lui. Îi plăcea pe toți atât de mult! Lady Hetty era o scumpă, și nu făcuse mare tevatură și nici

nu arătase vreun regret că le luase în casa ei, nici măcar în dimineața care urmase dezastrului de la primul bal.

Îi plăcea și Lady Julia foarte mult. Era adevărat că o vizita în fiecare zi din pricină că știa că se plictisea teribil și că se simțea incomod din punct de vedere fizic, deși încă susținea ideea ridicolă că nu se cuvenea să iasă afară, ca să ia puțin aer și să facă mișcare. Dar mergea și pentru că îi plăcea. Putea să vorbească cu Lady Julia și putea să o asculte. Daisy nu mai avusese nici o prietenă apropiată în ultimii cinci ani, după ce Prissy Hanover se căsătorise și se mutase de acasă. Bănuia că ea și Lady Julia ar fi putut deveni prietene apropiate.

Și Judith o interesa. Era mulțumită, desigur, fiindcă ea și Rose erau prietene. Și Arthur Fairhaven era, bineînțeles, un înger. Cu toții, se gândi ea aproape simțind un fior de regret în timp ce îi zâmbea logodnicului ei și se așeza în loja lui, aranjându-și cu grijă rochia aurie în jurul ei, cu toții ar fi fost o familie încântătoare pentru ea.

Mai era și Excelența Sa, bineînțeles. Și nu prea i-ar fi plăcut să fie căsătorită cu el, chiar dacă s-ar fi răzgândit la o vârstă atât de înaintată și s-ar fi gândit la căsătorie. Își imaginase întotdeauna că nu ar fi putut suporta să se căsătorească cu un bărbat pe care să-l poată domina cu ușurință – și asta însemna orice bărbat pe care îl întâlnește în viața ei, inclusiv tatăl. Dar nu credea că ar putea îndura nici unul atât de încăpățânat și care făcea mereu doar ce voia.

Toată tevatura aceea ridicolă de a o duce în brațe atunci când își luxase glezna, chiar când era deja în stare să pună piciorul pe pământ fără să țipe. Îi explicase de fiecare dată, folosind argumente perfect logice, că nu avea nevoie să fie purtată ca un sac de făină, iar el se mulțumise să stea îmbufnat în timp ce ea vorbea, refuzând să se lase atras în discuție, refuzând să accepte argumentele ei, până când trebuia să cedeze în fața lui, doar pentru că acționa ca un copil mare și răsfățat și nu merita să faci atâta zarvă pentru ceva atât de lipsit de importanță.

Nu se putea gândi la nimic mai stânjenitor ca faptul de a fi purtată pe brațe oriunde ar fi mers. Mai ales când era purtată de un gentleman atât de înalt și de chipeș, care o sărutase și o ținuse lipită de el încercând să îi protejeze onoarea și a cărui apropiere fizică îi trezea acum amintiri și senzații incomode și cu totul nedorite.

- Oare nu le-a spus nimeni domnilor de acolo că e nepoliticos să te holbezi prin lornion? îl întreabă Daisy pe Lord Kincade.

- Fără îndoială că mamele sau doicile lor le-au spus-o, pe când erau încă prunci, spuse el. Dar poate că de atunci nu le-a mai repetat-o nimeni. Și nu trebuie să faci nici tu, Daisy, adăugă el în grabă, având dintr-odată o viziune de coșmar cu Daisy ridicându-se în loja lui și fluturând din deget spre toți marțafoii de jos, instruind-i să lase deoparte lornioanele și să-și supravegheze manierele. Nu ar fi o purtare demnă de o lady. Încearcă să te simți onorată că sunt destul de interesați ca să se uite la tine.

- Oh, nu se uită la mine, spuse ea, zâmbindu-i. De ce s-ar deranja să se uite la mine? Se uită la Lady Judith și la Rose.

- Atunci poate că ar trebui să mă ridic și să îi ocărăsc pentru lipsa lor de gust, spuse el. Arăți remarcabil de drăguță în seara asta.

Daisy râse veselă.

- Cred, spuse ea, coborând vocea și aplecându-se confidențial spre el, că sora ta începe să îl privească pe colonel cu mai multă bunăvoință. Și Sir Phillip e foarte atras de Rose. E limpede ca lumina zilei. Nu-i așa că totul merge splendid?

- Chiar așa, spuse el, și, dacă facem un mic efort, sunt sigur că ne putem convinge singuri că numai noi suntem responsabili de întorsătura atât de fericită a evenimentelor. Nu contează deloc, desigur, că Lord Corbett și sora ta se cunosc de numai o săptămână și că Appleby e cu doisprezece ani mai mare decât Judith.

- Ei bine, sigur că nu, încuviință Daisy. Mă bucur că vezi lucrurile în felul acesta. L-ai mai văzut pe domnul

Kean jucând? Sunt foarte nerăbdătoare să îl văd. Nu cunosc piesa asta. Merită urmărită?

După puțin timp, Daisy își răspunse singură la întrebări. După ce scoase exclamații pline de încântare când marele actor apăru pentru prima dată pe scenă, se așeză cu brațele pe rezemătoarea de catifea din fața ei și păru să intre în transă. Lord Kincade o privi oarecum amuzat. Era nevoie de cineva de calibrul lui Edmund Kean, bineînțeles, ca să o reducă la tăcere pe Daisy Morrison.

Și era adevărat că arăta remarcabil de drăguță, cu obraji îmbujorați de plăcere, cu ochii strălucitori, cu buzele ușor întredeschise. Se întrebă din nou, așa cum făcuse de multe ori în momentele în care nu se controla, cum ar arăta părul ei dacă l-ar avea desfăcut. Își imaginează cum ar cădea în valuri peste sânii ei mici și rotunzi, peste trupul zvelt, peste brațele subțiri pe care își sprijinea greutatea. Își imaginează cum l-ar răsfirea pe pernă, îngropându-și mâinile în el și inspirând mirosul lui. Ochii lui coborâra pe trupul ei, și în imaginație îi mângâie pielea și simți curbele ei zvelte cu tot trupul, apăsând-o pe saltea cu greutatea lui. Și...

Și lăsa ca interpretarea aceasta deosebită a lui Shakespeare să treacă pe lângă el. Și avea niște gânduri înfierbântate de adolescent privind-o pe femeia de lângă el. În imaginația lui, îi făcuse de toate, în afară de actul sexual propriu-zis. Daisy Morrison. Dumnezeu mare! Aveau să ajungă la Bedlam înainte de venirea primăverii, dacă nu avea grijă.

- Oh! Daisy îl privi dintr-odată, cu o expresie indignată, astfel că Lord Kincade, năucit, se gândi un moment că observase cum o dezbrăca din priviri și îi citise gândurile, știind că și-o imaginea sub el în pat. Ce insuportabili sunt Antonio, Bassanio și prietenii lor! De abia aștept să îl văd pe Shylock reabilitat la sfârșitul piesei.

- Aăă, Shylock e personajul negativ în piesă, șopti el în timp ce ea se întorcea din nou cu fața spre scenă.

- Oh, ce prostie, spuse ea, întorcându-se din nou spre el, cu ochii mari. Dacă cineva m-ar face câine și m-ar scuipa în barbă - nu că aș avea barbă, bineînțeles, fiindcă

nu sunt bărbat -, m-aş gândi de două ori înainte să-i mai acord chiar şi un împrumut. Se vor căi înainte de sfârşitul piesei, ţine minte vorbele mele!

Lord Kincade zâmbi liniştit în sinea lui în timp ce Daisy era absorbită din nou de acţiune. Numai logodnica lui putea avea nişte gânduri atât de năstruşnice.

Judith şi Rose stătură cu capetele apropiate în timpul pauzei, în timp ce Sir Phillip şi Arthur plecară să-şi pâlăvrăgea cu Lady Hetty şi Lord Kincade. În mod cu totul neobişnuit, Daisy privea încă scena goală, aparent neatentă la conversaţie.

- Mi-a scris din nou astăzi, spuse Judith, şi mă iubeşte la fel de mult ca întotdeauna. Spune că nu mai poate îndura să stea departe de mine.

- Nu ar trebui să îl abordeze pe fratele tău în mod direct dacă simte aşa? întrebă Rose cu îndoială. Sau, mai bine, pe tatăl tău, în Bath? Nu pot înţelege de ce atâtea secrete.

- Dar ştie că Giles şi tata i-ar respinge cererea, spuse Judith. E un bărbat schimbat, ştii, dar recunoaşte că a avut o tinereţe sălbatică. Cel mai rău e că şi-a risipit toţi banii, chiar dacă acum ar şti cum să-i folosească în mod înţelept. Pentru el asta nu contează, fiindcă spune că poate trăi cu foarte puţin, dar bineînţeles că ştie că Giles şi tata nu ar vrea să mă vadă legată de el. Şi îl doare să ştie că nu ar putea să mă întreţină aşa cum am fost obişnuită.

- Eşti sigură că nu ar risipi şi averea ta? întrebă Rose. Cred că ţi-ar fi mult mai bine alături de colonel, Judith. E un bărbat cu adevărat afectuos.

- Îmi place de el, recunosc Judith. Şi doisprezece ani nu înseamnă o diferenţă chiar exagerată, nu-i aşa? Tata e cu zece ani mai mare decât mama, dar de abia îţi dai seama. Țin foarte mult unul la celălalt. Dar e îngrozitor să ai pe conştiinţă inima frântă a unui bărbat. Şi asta i-aş face eu lui Lord Powers dacă l-aş părăsi acum.

Rose îşi privi ţintă prietena preţ de un moment.

- Dar nu poți avea o relație durabilă cu el dacă îți inspiră doar milă, spuse ea.

- E un personaj atât de trist, spuse Judith cu un oftat. Tatăl lui, marchizul, nu vrea să-l ajute, deși e fabulos de bogat, conform spuselor lui Lord Powers. Nu că Lord Powers ar dori ajutorul tatălui său. Spune că nu îl merită. Oh, Rose, e atât de nobil! Vrea să facă toate aranjamentele și să mă întâlnească în seara în care mergem la Vauxhall. Spune că, dacă voi părea compromisă, tata va fi forțat să mă lase să mă căsătoresc cu el, și nu va mai trebui să fugim. Cum aș putea refuza?

- Cum ai putea accepta? întrebă Rose, strângând mâna prietenei ei.

În momentul acela, fură întrerupte de întoarcerea lui Arthur în lojă. El le zâmbi amândurora.

- Pare o conversație foarte personală, spuse el. Pot să o întrerup?

Se așază și vorbi câteva minute cu Rose, până să înceapă din nou spectacolul, în timp ce Judith fu atrasă în conversația grupului principal.

- Îți place piesa? o întrebă el zâmbind.

- Da, chiar îmi place, recunosc Rose. Aduce la viață textul pe care l-am învățat în anii de școală.

- Acasă? întrebă el. Sau ai fost chiar la școală?

Rose clătină din cap.

- Tăticul nu ne-a trimis niciodată, spuse ea. Dar eu m-am bucurat. Nu am dorit niciodată să plec de acasă.

- Nu? întrebă el. M-am gândit adesea că băieții și fetele sunt smulși uneori de lângă părinții lor la o vârstă mult prea fragedă. Și acum, îți place să fii departe de casă?

- Da, spuse Rose. Daisy a muncit din greu ca să mă poată aduce aici. E un privilegiu să te bucuri de un sezon. Să vezi toate aceste lucruri și să faci parte din ele. Și trebuie să găsec un soț bogat și distins, de dragul lui Daisy.

El ridică din sprâncene și o privi cu blândețe. Rose avea două pete roșii pe obraji.

- De dragul surorii tale? întrebă el. Nu de dragul tău?

Rose, privindu-l în ochi, păru că se înăbușă un moment.
- Nu mă gândisem niciodată la asta, recunosc eu.
Vreau să mă căsătoresc. Vreau un soț și o familie. Vreau o casă a mea. Dar m-am gândit întotdeauna să accept un bărbat care să mi se pară afectuos. Cineva cu care să mă simt comod. Știam că am fost adusă aici ca să cunosc domni. Dar nu am știut până astăzi că am o obligație.

Rose se întrebă de ce îi spunea lui toate astea. Poate fiindcă era cleric, și ai încredere instinctiv într-un om care aparține bisericii? Dar ea nu avusese niciodată încredere în preotul paroh de acasă.

- Nu pot să cred că ai o obligație, spuse el blând, așezându-și o clipă mâna peste mâinile ei. Draga mea, sora ta e cea mai bună dintre doamne, și trăiește doar pentru fericirea ta. Sunt sigur că nu mă înșel.

- Nu, nu te înșeli, spuse ea. Daisy e cea mai bună dintre surori. O iubesc mai mult decât pe oricine din lume. S-a sacrificat mult și a muncit din greu pentru mine. Acum trebuie să o fac fericită.

- Da, spuse el cu un zâmbet, ai perfectă dreptate. Trebuie să-ți faci sora fericită. Dar eu cred - și iartă-mă că te critic - că nu știi ce ar face-o fericită. Fericirea ta ar face-o fericită, draga mea. Ea crede că vei fi fericită cu un gentleman distins și elegant. Și poate că are dreptate. Dar trebuie să îți alegi singură bărbatul. Dacă te căsătorești cu cineva doar ca să îi faci pe plac, atunci vei sfârși făcând din ea cea mai nefericită dintre doamne. Fiindcă va trăi să te vadă nefericită. Haide, zâmbește-mi, Rose!

Ea se uita la el, cu ochii suspect de strălucitori, când deveni evident că spectacolul urma să înceapă din nou. Rose îi zâmbi lui Sir Phillip, care se așeză din nou alături de ea.

Între timp, Daisy, care fusese atât de absorbită de prima parte a piesei, încât nu se putuse concentra și nici participa la conversațiile din timpul pauzei, pierdu primele cinci minute ale actului al doilea fiindcă mintea îi fusese atrasă involuntar de ceva și mai interesant. Trebuia să înfrunte o nouă problemă. Cum s-o salveze

pe Lady Judith din ghearele viclene ale lui Lord Powers la Vauxhall?

Colonelul Appleby se despărți de Judith și de Arthur imediat după terminarea spectacolului. Sir Phillip Corbett le însoți pe Lady Hetty și pe Rose până la trăsură lui Lord Kincade. Viconte și Daisy erau și ei pe punctul de a părăsi teatrul, când Lord Doncaster intră în lojă ca să îi salute și să se scuze că nu o făcuse mai devreme.

- A trebuit să îmi vizitez bunica și mătușa în pauză, spuse el. Amândouă sunt niște dragoni veritabili. Nu aș fi scăpat teafăr dacă nu m-aș fi prezentat în loja lor. Nici eu și nici mama.

Daisy era încă deranjată de sfârșitul nedrept al piesei și îl amuză destul de mult pe Lord Doncaster ocărându-l indignată pe William Shakespeare fiindcă scrisese o piesă atât de stupidă.

- Te aștepti ca personajele negative să sufere la sfârșit, spuse ea, iar asupriții să fie răzbunați. Nu spun că Shylock avea dreptate să își ceară livra de carne, după ce Portia i-a cerut îndurarea cu atâta elocvență. Dar pot înțelege nevoia lui de răzbunare, și chiar nu cred că celelalte personaje ar fi trebuit să propășească într-un asemenea mod.

- Ce punct de vedere interesant, spuse Lord Doncaster zâmbindu-i lui Daisy și făcându-i cu ochiul prietenului său. Nu cred că mai există în Anglia vreo persoană care să îndrăznească să îl critice pe marele bard, domnișoară Morrison. Cred că e un delict capital, să știi.

- Ce prostie! exclamă Daisy, râzând totuși când își dădu seama că era tachinată. Trebuie să mărturisesc că nu mi-a plăcut piesa, deși cred că domnul Kean a jucat splendid.

Teatrul era aproape gol când cei trei ieșiră și găsiră trăsura lui Lord Kincade așteptându-i. Daisy, care îl ținea pe viconte de braț, privi în jurul ei în timp ce el își lua rămas-bun de la prietenul său.

Și apoi începu să pășească hotărâtă spre dreapta, conștientizând prea târziu că nu avea nici umbrelă, nici umbreluță de soare și nici măcar o poșetă la îndemână. Dar asta nu o făcu să încetinească pasul.

Lord Kincade, prea năucit ca să reacționeze în primele momente, privi în urma ei, văzu ținta spre care se îndrepta, înțelese totul prea limpede și o luă la fugă în urma ei. Lord Doncaster, spectator interesat, îl auzi mormăind „O să-i rup gâtul!” în timp ce îl privea îndepărtându-se.

Daisy alerga pe stradă în jos, în urma unei prostituate care fusese prinsă nemilos de braț de un gentleman elegant și care se certa cu el.

capitolul 12

-Nu voia să plătească atât cât îi ceruse ea, îi explica Daisy în trăsură, în timp ce Lady Hetty o privea fascinată, iar Rose foarte interesată, în drum spre casă. Și încerca să o târască după el cu forța. A fost foarte lipsit de politețe din partea lui, mai ales că era limpede că își permitea să plătească prețul.

-Draga mea, spuse Lady Hetty cu voce slabă, e bine să ignori asemenea chestiuni sordide, să pretinzi că nu vezi nimic. Asemenea ființe trebuie disprețuite și merită tot ce li se întâmplă.

-Oh, nu, spuse Rose, întorcându-și privirea îngrijorată spre gazda lor. Aproape toate sunt niște ființe nenorocite și sărmane, știți, care au fost silite să adopte acest mod de viață pentru a supraviețui.

Lady Hetty o bătu pe genunchi.

-Vorbești exact ca Arthur, draga mea Rose, spuse ea. Și sunt sigură că ai dreptate. Cuvintele mele au fost lipsite de suflet, nu-i așa? Dar vezi tu, nu putem face nimic. Poate că Arthur poate face ceva fiindcă e bărbat, și cleric pe deasupra. Dar doamnele trebuie să se țină departe de asemenea probleme.

-Ei bine, spuse Daisy, eu i-am zis câteva acestui gentleman. S-a enervat foarte tare, dar fata a scăpat de el.

-Favoare pentru care îți va fi veșnic recunoscătoare, nu mă îndoiesc. Lord Kincade vorbea din spatele mâinii pe care o ținea pe față, apăsându-și pe tâmplă degetul mare și cel arătător, de parcă ar fi avut o teribilă durere de cap. A pierdut un client profitabil.

-A fost un lucru bun că îl cunoșteai pe gentleman, spuse Daisy, privind spre el, și că mai erau și alți oameni care treceau pe cealaltă parte a străzii. Am avut sentimentul că voia să reacționeze urât.

Lord Kincade nu își schimbă poziția.

- Sunt sigur că umbrela neagră l-ar fi făcut să-și ia călăiele la spinare fără să mai zăbovească, dacă ai fi avut-o la tine, spuse el.

- Da, încuviință Daisy. Dar nu m-am gândit să o iau cu mine la teatru, adăugă ea, încruntându-se, în timp ce Lord Kincade o privi în cele din urmă, fără să-i vină să creadă. În plus, ar fi fost în trăsură, și nu aș fi avut timp și nici nu m-aș fi gândit să o iau.

Lord Kincade își reluă meditația personală, în timp ce Daisy continua să le onoreze pe cele două doamne din fața ei cu părerea sa despre domnii care credeau că pot trata femeile așa cum le plăcea, doar fiindcă fuseseră creați cu o putere fizică superioară.

- Hetty, spuse Lord Kincade când ajunseră la casa din Hanover Square și un lacheu o ajuta deja pe Rose să coboare, vreau să vorbesc câteva minute cu Daisy. Singur.

- Bineînțeles, Giles, spuse Lady Hetty, părând aproape ușurată. Aici? Nu v-ați simți mai confortabil în casă? O să pun să se aprindă lumânările în salon, iar eu mă voi retrage cu Rose în camera mea de zi, ca să bem o ceașcă de ciocolată.

El încuviință și sări din trăsură după ea, apoi se întoarse și îi întinse mâna logodnicei lui.

Daisy se întoarse spre el în timp ce intrau în salon, zâmbindu-i călduros.

- Ce amabil din partea ta să vii după mine, spuse ea. Îți mulțumesc, deși aș fi putut gestiona perfect situația și singură.

- Nu te-am urmat din amabilitate, Daisy, spuse el. Am făcut-o din disperare. Și, dacă ai ști cât de aproape ai fost să fii strânsă de gât, nu ai sta aici zâmbindu-mi de parcă am fi cei mai buni prieteni din lume.

Zâmbetul ei nu păli.

- Nu cred că ar fi devenit violent, spuse ea. La urma urmei, era un gentleman, presupun.

- Nu vorbeam despre Fotheringham, spuse Lord Kincade.

- Oh!

Pentru o clipă, Daisy păru să fi rămas fără cuvinte.

- Daisy, spuse el, pășind mai aproape, trebuie să pui capăt acestor cruciade zeloase. Poate, doar poate, or fi acceptabile la țară. Aici nu sunt. Mă ia cu călduri când mă gândesc cum o să reacționeze lumea bună la încântătoarea veste că domnișoara Daisy Morrison s-a repezit să salveze o târfă care își făcea meseria în fața teatrului. Și pariez că până mâine la amiază nu va exista nici un om care să n-o știe. Ca să nu mai vorbim despre servitorii din fiecare casă.

- Dar de ce ar trebui să mă supere asta? întrebă Daisy. Nu vreau să ies în evidență sau să intru în gura lumii, dar, dacă sunt silită s-o fac, mă bucur că am făcut-o apărând un om oropsit.

- De fapt, Daisy, ai lăsat-o pe biata fată fără nici un câștig în seara asta, spuse Lord Kincade, privind încruntat spre ea și simțind cum se înfierbânta, în ciuda hotărârii sale de a rămâne detașat. Probabil se îmbată cu gin într-o cârciumă chiar în momentul acesta, blestemându-te.

- Nu am făcut-o ca să primesc mulțumiri, spuse Daisy. Era înșelată. Și abuzată. Dacă ar fi fost o lady, fiecare bărbat de pe stradă s-ar fi repezit s-o apere cu mult înainte ca eu să observ.

Lord Kincade trase adânc aer în piept și expiră încet.

- Există și adevăr în vorbele tale, spuse el. Nu mă îndoiesc că Arthur îți va aplauda acțiunile, când va auzi despre ele. Poate că e bine că nu aparține bisericii romano-catolice. Ar fi scris la Roma, ca să fii canonizată. Dar toate acestea nu sunt importante, Daisy. Lucrul cel mai important este acela că ceea ce ai făcut a fost periculos. Foarte periculos.

- Eu nu cred, spuse Daisy. Din experiența mea, pot să spun că am văzut că bătăușii se dau întotdeauna înapoi dacă îi înfrunți cu îndrăzneală.

- Există excepții de la fiecare regulă, spuse Lord Kincade. Și dacă bătăușii care mă atacaseră la Golden Eagle s-ar fi întors spre tine, hotărând să te dezarmeze și să te pedepsească? Probabil ai fi fost ucisă, Daisy. Și domnii se pot purta cu foarte puțină politețe atunci când sunt

lipsiți de sportul lor de noapte, dacă îmi ierți vorbirea directă. Și prostituatele de stradă lucrează foarte rar singure. Cei care le protejează și încasează cea mai mare parte din câștigul lor și au grijă ca ele să nu se retragă din profesie atâta timp cât mai pot ademeni un bărbat care să le plătească serviciile nu s-ar fi bucurat văzându-și profitul amenințat de o doamnă băgăreață, greșit îndrumată, hotărâtă să pornească într-o cruciadă.

Își dădu seama că ridicase vocea și că o privea încrunțat. Închise gura și se forță să își recapete controlul.

- Poate că ai fi fost ucis dacă nu aș fi sărit în ajutorul tău, spuse Daisy. Cumva, vocea ei părea mai puțin sigură decât de obicei. Sau măcar grav rănit. Poate că fata din seara asta ar fi fost bătută sau folosită și plătită prost dacă nu aș fi sărit în ajutorul ei. Cum să stau și să mă uit cum oamenii îi rănesc pe alții după bunul lor plac și să trec pe alături de parcă nu aș ști că suferă cineva în apropierea mea?

Lord Kincade oftă.

- Daisy, ce mă fac cu tine? Trec peste toate argumentele pe care voiam să ți le spun, despre faptul că te-ai dat în spectacol și că i-ai stânjenit și pe alții prin purtările tale publice și deloc adecvate. În schimb, tu ai inversat rolurile și mi-ai dat o lecție de compasiune. Dar nu trebuie s-o faci. Nu trebuie să te mai implici în situații care pot deveni periculoase. Lasă-le în seama mea, vrei? Cheamă-mă atunci când vezi pe cineva care are nevoie de ajutor. Îmi promiți?

- Cum aș putea? spuse ea după un moment de gândire. Cum ți-aș putea cere să faci un lucru pe care eu nu am curajul să-l fac? În plus, nu ești întotdeauna cu mine.

- Nu este vorba despre curaj, spuse el, ci despre putere. Nici un om normal nu ți-ar nega curajul, Daisy. Trebuie să îmi promiți. Sunt logodnicul tău. Sunt dator să te protejez.

- Nu, nu ești, spuse ea. Nu cu adevărat.

Lord Kincade o privi liniștit în ochi.

- Ba da, sunt, spuse el. Poate că am încheiat o logodnă temporară, Daisy, dar e una adevărată. Până nu îmi spui că s-a terminat, sunt logodnicul tău. Și nu vreau să trebuiască să te leg de încheietura mea ca să fiu avertizat la fiecare ocazie în care pleci în una dintre misiunile tale salvatoare. Promite-mi acum!

- Bine, spuse Daisy, promit să te chem în ajutor ori de câte ori pot. Ești mulțumit?

- Presupun că trebuie să mă mulțumesc cu asta, spuse el, deși am sentimentul că nu mi-ai promis de fapt nimic.

- Nu trebuie să-ți faci griji din pricina mea, spuse Daisy cu blândețe, de parcă ar fi consolat un copil. Am douăzeci și cinci de ani și sunt perfect capabilă să îmi port de grijă. Nu mi s-a întâmplat încă nimic rău.

- Da, dar eu sunt îngrijorat din pricina ta, spuse Lord Kincade încruntându-se. Într-una dintre zilele astea, o să ajungi prea departe. Sper doar să fiu destul de aproape ca să te salvez.

- Ce bun ești, spuse Daisy, zâmbind din nou.

- Bun! exclamă el, exasperat. Ridică mâinile și i le așază pe umeri. Apoi le mută până îi cuprinse ușor gâtul. Într-una dintre zilele astea aș putea ceda ispitei, Daisy, și să te strâng de gât. Așa vom scăpa și eu, și lumea de necesitatea de a ne întreba care va fi următoarea ta ispravă.

Daisy afișă un zâmbet strălucitor.

- Atunci e foarte bine, spuse ea, că trebuie să mă mai suportți doar câteva săptămâni.

- Da, nu-i așa? încuviință el înflăcărat, apoi coborî ușor capul și o sărută. Și după aceea îl ridică și o privi înversunat în ochi, mormăind: Dar ai putea fi moartă cu mult înainte de asta, Daisy Morrison.

Apoi o cuprinse în brațe și o sărută din nou.

Și da, se gândi el înainte ca rațiunea să se retragă și să lase locul impulsurilor iraționale, soarta fusese destul de crudă cu el atunci când hotărâse să o adăpostească pe Daisy într-un trup atât de mic și de drăguț și când o adusesese în fugă, în cămașă de noapte, cu fața uleioasă și

cu umbrela în curtea unui anumit han, într-o dimineață plină de ghinioane. De fapt, fusese chiar foarte crudă.

Dar era atât de plăcut și de potrivit să o simtă lipită de trupul lui, caldă și darnică, mică, feminină și cadavre coapsele lui. Sâni ei erau fermi și îi umpleau foarte bine palmele, care îi dezmiardau prin mătasea subțire a rochiei. Gura ei era caldă și primitoare cu limba lui. Măinile ei îl linișteau și îl excitau când treceau peste fața și urechile lui și se pierdeau în părul lui.

Iar ajunsese la asta, își dădu el seama, gând care se întorcea prea curând și în același timp prea târziu, iar făcea dragoste ca un nebun cu Daisy Morrison, chiar dacă erau amândoi în picioare și complet îmbrăcați. Situația era cu mult mai fierbinte decât partida imaginară de sex din loja teatrului, din urmă cu câteva ore. Și ce mai putea face acum, se gândi el, depărtându-și mâinile de sâni ei și cuprinzând-o într-o îmbrățișare mai castă și retrăgându-și apoi limba în propria gură, unde îi era locul. Ce urma să-i spună după ce își făcea curaj și își îndepărta buzele de buzele ei?

- Înainte, oamenii acuzați de vrăjitorie erau arși pe rug, spuse el. Nu e drept. Acum trebuie să îmi pun sufletul în pericol ca să scap de tine.

Daisy păru să-și dea seama că mâinile ei erau încă afundate în părul lui. Le îndepărta și le așeză pe umerii lui, fiindcă nu avea alt loc în care să le pună, lipită cum era de el. Înghiți zgomotos un nod și nu spuse nimic. Căpătă doar o interesantă nuanță stacojie.

- Ce? spuse el. Am găsit cheia misterului? Pot să te aduc la tăcere și să te paraliziez cu un sărut? Poate că ar trebui s-o fac mai des.

- Ce prostie! spuse Daisy încet. Nu-mi pot imagina ce ai în minte, doar dacă nu cumva vrei să mă consolezi după presupusul pericol prin care am trecut.

- Oh, da, spuse el. A fost o îmbrățișare foarte pârîntească și consolatoare, Daisy Morrison, nu-i așa? Aș face mai bine să plec înainte să intre Hetty ca o furtună și să îmi ceară să mă căsătoresc fără întârziere cu tine.

Am fi încătușați pe viață. Nu ar fi un coșmar șocant pentru amândoi?

- Ba da, spuse curajoasă Daisy, apăsându-și mâinile pe umerii lui și smulgându-se din cercul protector al brațelor lui. Nu aș putea suporta să fiu căsătorită și să am un soț care să-mi poarte întruna de grijă, și să mă cocoșască și să mă silească să fac promisiuni pe care nu doresc și nu intenționez să le respect. Și nu aș putea suporta să fiu îmbrățișată oricând își dorește el. Îmi place să fiu stăpână pe mine, și nu poți fi stăpân pe tine când te săruți. Nu-mi place asta.

- Bun, spuse el. Trebuie să spun totuși că ți-ai ascuns destul de bine dezgustul, acum câteva momente. Și acum chiar trebuie să ne despărțim, după ce am găsit în sfârșit un subiect asupra căruia suntem de acord. Îți voi spune noapte bună înainte de a strica atmosfera aceasta amicală printr-o nouă ceartă. Noapte bună, Daisy.

- Noapte bună, milord, răspunse ea.

- Giles, spuse el. Spune-mi Giles, de vreme ce suntem logodiți.

- Nu, nu suntem, comentă ea.

- Ba da, suntem.

- Nu, nu suntem, Giles, insistă ea, cu fermitate.

Și Lord Kincade, care nu dorea neapărat să aibă ultimul cuvânt, zâmbi îndârjit, se întoarse și ieși din cameră.

- Sunt foarte mulțumit că am refuzat onoarea de a fi partenerul tău de box în dimineața asta, Giles, spuse vesel Lord Doncaster, tolănindu-se în voie în timp ce își privea prietenul care își schimba cămașa și se pregătea să plece de la salonul de box al lui Jackson, îndreptându-se spre White's. Nu știu dacă m-aș fi putut lipsi de atât de mult sânge, așa cum a făcut sârmanul Brown.

- Un nas care sângerează pare întotdeauna mai grav decât este în realitate, spuse Lord Kincade.

- Din punctul meu de vedere, zise prietenul lui, sângele e tot sânge, nu contează din ce parte a corpului provine. Bătrânul Brown se poate consola gândindu-se

că, dacă va dori să facă o plimbare nocturnă săptămână viitoare, nu va trebui să angajeze pe cineva care să meargă înaintea lui cu o torță. O să aibă propriul lui far pe față.

- Poate că acum se va învăța minte și se va păzi, în loc să lase pumnii jos și să pășească mărunț, cu stilul acela ridicol de dans al lui, spuse Lord Kincade.

- Măi, măi, ești în toane proaste în dimineața asta, remarcă Lord Doncaster. Te-a supărat mica domnișoară Morrison, nu-i așa, Giles? spuse el rânjind. Sper că nu ai făcut-o bucăți după ce ai dus-o acasă. A fost magnifică, să știi.

- Magnifică! Lord Kincade îi aruncă o privire dezgustată. Mi-aș fi dorit să se deschidă pământul de sub picioarele mele și un diavol prietenos să-mi facă semn cu furca. Aș fi sărit bucuros în ea.

Lord Doncaster râse.

- E neprețuită, Giles, spuse el. Te invidiez mai mult decât îți pot spune. Principalul motiv pentru care nu mă gândesc încă în mod serios la căsătorie e faptul că nu pot suporta plictiseala. Cu domnișoara Morrison nu o să cunoști nici un moment de plictiseală.

- Exact lucrul de care mă tem, mărturisi Lord Kincade, trăgându-și haina de parcă s-ar fi războit cu ea și punându-și răzbunător pălăria.

- Credeam - Lord Doncaster râse din nou, urmându-și prietenul pe stradă -, credeam cu adevărat că voia să îl salveze pe bietul Fotheringham din ghearele unei târfe. Dar ar fi trebuit să știu mai bine. Stă în firea micuței domnișoare Morrison să lupte pentru târfă. Chiar l-a întrebat pe Foth unde îi sunt manierele și de ce se poartă astfel cu o lady? Sau m-a înșelat auzul din pricina distanței?

- Dacă nu te superi, Peter, spuse Lord Kincade, prefer să uit episodul - cel puțin până ajungem la White's. Fiindcă a fost subiectul conversațiilor de la Jackson's din dimineața asta, presupun că e prea mult să sper că nu va fi și principalul subiect de conversație de la White's.

- Privește problema și din alt unghi, spuse vesel Lord Doncaster. Dacă tu ești stânjenit, Giles, imaginează-ți cum trebuie să se simtă Foth.

- Nu poți să te gândești, nu-i așa? spuse Lord Kincade, părând oarecum mai vesel. Crezi că mă pot aștepta la o provocare la duel, Peter? Ar putea fi salvatorul meu - mi-ar putea trage un glonț între ochi și nu m-ar lăsa să mai trec vreodată prin așa ceva. Naiba s-o ia de femeie! Sunt sigur că o s-o strâng de gât într-una dintre zilele astea.

"Ce bine ar fi fost dacă n-aș fi sărutat-o", își zise el. Și apoi se gândi oarecum ușurat, enorm de ușurat de fapt, că măcar nu știa nimeni despre asta, cu excepția lui Daisy. Ar fi fost ultima și cea mai mare umilință. Logodnica lui făcuse ceva nespus de vulgar și de nedemn de o doamnă. O dusesse acasă ca să o mustre. Foarte puține persoane l-ar fi condamnat dacă ar fi bătut-o, chiar dacă nu era încă soția lui - și nu avea să fie niciodată, slavă bunului Dumnezeu! Și ce făcuse el în schimb? O sărutase.

Probabil că acesta fusese faptul care influențase dispoziția lui din dimineața asta. Și se purtase nedrept cu Brown. La urma urmei, fusese o partidă de antrenament, nu o luptă serioasă. Și sărmanul om ar fi putut să strige: „Vino și lovește-mă!“, fiindcă nu se apăraseră deloc în momentul în care pumnul lui Lord Kincade se ciocnise de nasul său. Ar fi putut să aștepte ca Brown să-și termine dansul și să ridice din nou pumnii.

Era rușinos și umilitor să recunoască, chiar și față de el însuși, că Daisy Morrison i se părea aproape irezistibil de atrăgătoare. Fără doar și poate, și-ar fi dorit să îi desfacă părul, să o dezbrace, să o așeze pe un pat și să facă dragoste cu ea așa cum se cuvenea - exact în ordinea asta. Fusese silit s-o recunoască noaptea trecută, după o nesatisfăcătoare beție de unul singur acasă, când își aruncase paharul gol în șemineu și petrecuse câteva minute adunând fiecare ciob, pentru ca servitorii să nu știe că avusese o criză de nervi.

Cum să fii atras fizic de o asemenea femeie? Era un coșmar adus la viață, care pășea în urma lui oriunde ar fi

mers. Noaptea trecută, în ceața beției, ajunsese chiar să se gândească să intre în Ministerul Afacerilor Externe și să plece în India pentru tot restul vieții, dacă nu găsea alt loc mai îndepărtat și altă perioadă mai îndelungată.

Și apoi, zâmbetul ei larg și călduros străpunsese ceața... și trupul ei zvelt și suplu... și mirosul părului ei... și își aminti senzația sânilor ei în mâinile lui și o mie de alte detalii neînsemnate și chinuitoare, și toate îl făcură să tânjească să o țină din nou în brațe, și apoi se urî din nou pe sine și fu cuprins din nou de disperare și alergă din nou la sticla goală de coniac.

Și naiba s-o ia de femeie, nici măcar nu avusese decența sau bunul-simț să-și împingă departe după ce își pusese prima dată buzele pe buzele ei și de a-l pocni destul de tare ca să îi scuture toate celulele din creier și să-l facă să-și bage mințile în cap. Se lipise de el cu o șocantă lipsă de modestie – dar de ce să te aștepti la o calitate atât de feminină ca modestia de la Daisy Morrison, oricum? – și îi permisesese să-și pună mâinile unde voia. Și deschisese gura de la prima tentativă a limbii lui și, după ce acceptase invitația, făcuse lucruri minunat de erotice, pe care le-ai fi așteptat doar de la o curtezană experimentată.

Da, Daisy Morrison îl dorise la fel de mult pe cât o dorește și el pe ea. Orice ar fi spus despre vârsta ei și despre statutul de fată bătrână, dorea – și fusese destul de dispusă să primească – mult mai mult decât primise noaptea trecută. Obrăznicătură desfrânată! Femeiușcă ușuratică!

– Știai că marchizul de Chalcott e atât de dator, că e gata să piardă totul, chiar și libertatea? își întreabă dintr-odată Lord Kincade prietenul.

– Cum? Lord Doncaster era pierdut în contemplarea a două tinere doamne care mergeau pe stradă în fața lor. Chalcott? Nici nu-l cunosc, Giles. Nimeni nu-l cunoaște, din câte știu.

– Tatăl lui Powers, spuse Lord Kincade.

– Ah! Lord Doncaster păru interesat. Așa deci. Trebuie să te intereseze. De unde ai auzit un asemenea lucru! Omul e atât de izolat, că ajungi să uiți că există.

-Am un servitor care a fost hoț, găinar și fără în-
doială a făcut o duzină de alte lucruri pe care nu aș
vrea să le știu, spuse Lord Kincade. Unul din proteja-
ții lui Arthur. Un om foarte folositor, deși nu cred că
grajdurile mele au suferit prea mult fiindcă a lipsit săp-
tămâna trecută.

-Ah, spuse Lord Doncaster. Și informația asta apa-
rent nefolositoare, dar fără îndoială interesantă are
vreun rost, Giles?

-Cel puțin unul dintre bărbații care au încercat să
mă snopească în bătaie pe drumul spre Bath e servitorul
marchizului și face diverse comisioane între tată și fiu,
spuse Lord Kincade.

-Știi, Giles, spuse prietenul lui, privindu-l cu o oa-
recare admirație, ești un povestitor talentat. Dacă ai fi
carte, ai fi citit pe nerăsuflăte. Dar, cum nu ești, îmi
vine să te prind de guler și să te scutur ca să îmi spui
mai repede povestea.

-Nevoia lui Powers de a găsi o soție bogată devine
mai evidentă, nu? spuse Lord Kincade. Și cu mult mai
disperată. Și mai sinistră.

Lord Doncaster ridică din sprâncene.

-Înseamnă că nu vor ca tatăl tău, contele, să se în-
toarcă de la Bath, spuse el, pentru ca sora ta să nu devi-
nă mai puțin accesibilă fugii sau seducției? Powers este
un client obraznic, după cum se pare - nu doar lipsit de
principii, cum credeam noi.

-Și poate că nu Powers sau nu doar Powers, spuse
Lord Kincade. Se pare că marchizului îi place să mear-
gă în străinătate ca să își satisfacă obsesia pentru jocul
de cărți. Călătorește incognito, conform neprețuitului
Bakers. I-am acordat omului altă zi liberă de la grajduri,
ca să afle cum arată singuraticul nostru marchiz și ce fel
de femei îi plac.

-Care era numele omului cu care ai jucat cărți? între-
bă Lord Doncaster.

-Martin sau așa ceva, răspunse viconte. Și femeia
avea părul roșu, așa cum arăta fața lui Brown acum o
jumătate de oră.

- Interesant, spuse Lord Doncaster. Ți-ai greșit menirea, băiete. Ar fi trebuit să fii cu „băieții” din Bow Street¹. În timp ce intrau la White's, se ciocniră de Arthur.

Acesta ieșea.

- Mergi în direcția greșită, Arthur, spuse Lord Doncaster. Vino înapoi și ia prânzul cu noi!

- Așa o să fac, fu de acord Arthur, fiindcă nu am unde să mai caut și nu are rost să hoinăresc fără scop prin toată Londra. Îl căutam pe Ambrose.

- Julia? spuse tăios Lord Kincade.

- Se simte destul de bine, răspunse Arthur zâmbind. A avut contracții de dimineață și se autocompătimește puțin. I-am promis să-l găsesc pe Ambrose, dacă pot.

- Ce a avut?

Lord Kincade îi înmână portarului pălăria și bastonul și se uită încruntat la fratele său.

- Contracții false, spuse Arthur. Nu din cele reale. Daisy a asigurat-o pe Julia că despre asta a fost vorba, și e sigur că nu a mai avut alte asemenea dureri la ora în care am fost acolo.

- Daisy a asigurat-o pe Julia? întrebă Lord Kincade cu glas slab.

- Oh, te superi dacă îi spun așa, Giles? întrebă fratele lui. Ea ne-a cerut să-i spunem așa.

- A înnebunit lumea? întrebă Lord Kincade, fără să se adreseze cuiva anume. Doctorul nu a fost chemat? Presupun că Daisy avea de gând să o și moșească, dacă acele false contracții duceau la o falsă naștere?

Arthur zâmbi din nou.

- Uneori cred că ești la fel de agitat ca bietul Ambrose, Giles, spuse el. Nu ai de ce să-ți faci griji! Sunt aproape sigur că Daisy știe despre ce vorbește. Și ea spune că Julia nu trebuie să se aștepte să nască în următoarele zile.

Lord Kincade nu se putu gândi la alt răspuns mai elocvent, așa că se mulțumi să pufnească.

Lord Doncaster tuși.

- Ăăă, dacă îmi permiteți, putem schimba subiectul, având în vedere locul unde suntem? întrebă el. Ce crezi

¹ Poreclă dată polițiștilor (n.red.)

despre isprava de aseară a stimabilei domnișoare Morrison, Arthur?

-Ce splendidă e, spuse Arthur, cu fața strălucind de plăcere. Nu am cunoscut niciodată o lady mai curajoasă. Trebuie să fii foarte mândru de ea, Giles!

-Poate că e bine că ai rostit-o ca pe o declarație, nu ca pe o întrebare, Arthur, spuse fratele lui, punându-i mâna pe umăr. Să mergem să căutăm ceva de mâncare. Mi se pare că am plecat de acasă fără să iau micul dejun, dacă nu mă înșel.

capitolul 13

- M-a sărutat! o anunță Judith într-o șoaptă șuierătoare pe cea mai bună prietenă a ei în timp ce se îngheșuiau într-un raft din biblioteca Hookham, pretinzând că își căutau niște cărți. Daisy era în celălalt capăt al încăperii, citind un ziar. Viața ei era prea plină de preocupări practice ca să își permită să citească prea des romane. Nu trecuse nici acum de prima pagină din *Robinson Crusoe*.

Rose își privi prietena cu ochii cât cepele.

- Chiar? spuse ea într-o șoaptă inutilă.

- Ne întorceam de la teatru, anunță Judith, și Arthur a intrat în casă, lăsând ușa deschisă, iar lacheul era ocupat să îi ia mantaua și pălăria, și colonelul m-a luat de ambele mâini și m-a sărutat. *Pe buze!*

- Chiar? întrebă Rose din nou. Și te-a deranjat, Judith?

- A fost divin! Judith își duse ambele mâini la piept. De abia și-a atins buzele de ale mele, știi, și m-a strâns de mâini, dar mi-a plăcut aproape la fel de mult ca atunci când Lord Powers m-a luat direct în brațe și m-a sărutat apăsător. Atât de apăsător, că mi-am rănit buza de dinți.

- Pe mine nu m-a sărutat nimeni, spuse Rose, oarecum nostalgică. Și acum îl iubești pe colonel, Judith? Și o să-i spui lui Lord Powers că nu vrei să mai vorbești cu el?

Judith, care avea ochii puțin înrouați, păru dintr-odată zdruncinată.

- Nu știu cum aș putea, spuse ea. Mă iubește atât de mult. Cum aș putea să-l rănesc atât de tare spunându-i că iubesc pe altcineva? În plus, nici nu sunt sigură că îl iubesc pe colonel. Cred doar că aș putea să-l iubesc, cu timpul.

- Dar, Judith, zise Rose, oare te iubește cu adevărat, dacă vrea să fugi cu el și îți scrie în fiecare zi, știind că Excelența Sa ți-a interzis cu strictețe să primești scrisori de la el, și dacă vrea să te compromită acum, pentru ca tatăl tău să fie forțat să accepte căsătoria? Nu cred că e dragoste, fiindcă dragostea nu e egoistă, iar o asemenea purtare e exact contrariul.

Judith oftă.

- Îmi place să te am drept prietenă, Rose, spuse ea. Ești capabilă să exprimi în cuvinte gândurile care îmi trec prin minte, dar nu se lasă formulate în idei clare. În același timp, mă tulburi fiindcă mă forțezi să iau decizii, și eu nu a trebuit să iau niciodată decizii. Totdeauna a existat cineva care să le ia în locul meu. Va trebui să decid înainte de seara de la Vauxhall, nu? Mai am doar patru zile!

Rose o strânse de braț și se uită cu inima strânsă la cărțile de pe raft.

- Tu îl iubești pe Sir Phillip? șopti Judith. Poate că te va săruta la Vauxhall. Este un loc splendid pentru a fi sărutată.

Chicoti, își puse mâna peste gură și aruncă o privire timidă.

- E foarte fermecător, spuse Rose. Îmi place.

Judith făcu o față lungă.

- Nu mi se pare o laudă prea entuziastă, spuse ea. Dar nu crezi că e foarte chipeș, Rose? Văzându-l atât de des, am ajuns să cred că părul castaniu-roșcat nu e chiar atât de neatractiv, la urma urmei.

- Da, e chipeș, spuse Rose. Daisy crede că o să mă ceară în căsătorie înainte de încheierea sezonului. Crezi că e posibil?

- Foarte, o asigură prietena ei. Cred că l-ai impresionat și că nu s-a mai uitat la altă lady de când a pus ochii pe tine. O să-l accepți? Lady Rose Corbett. Sună impresionant.

- Daisy speră din tot sufletul că o să închei o căsătorie strălucită, spuse Rose. Nu pot s-o dezamăgesc pe

Daisy. A muncit atât de mult ca să îmi poată oferi tot ce e mai bun.

Judith o privi țintă.

- Dar Daisy nu vrea să fii nefericită, spuse ea. Și ai fi nefericită cu Sir Phillip Corbett, nu? Ce fată ciudată ești! Ți-aș putea înșira o duzină de alte fete care ar uide ca să se bucure de norocul pe care îl ai tu.

Rose zâmbi.

- Îmi place de el, spuse ea. Poate că voi ajunge să-l iubesc, cum o să îl iubești tu pe colonel.

- Fă-l să te sărute la Vauxhall, spuse Judith cu înțelepciune, și atunci o să știi.

Daisy citise toată pagina întâi a ziarului. Oricum, ochii ei trecuseră peste fiecare cuvânt scris acolo, și se simțea satisfăcută fiindcă aflase ultimele noutăți. Spera că Julia reușise să adoarmă, așa cum plănuia să facă după plecarea lor. Sărmana de ea, nu mai putea suporta aceste ultime săptămâni de izolare. În dimineața în care copilul era sus, sub piept, se plânsese că nu se putea apleca. Însă acum copilul era jos, și aproape că nu se putea așeza.

Daisy credea că doamnele ar fi știut mult mai multe despre ele însele și nu ar fi fost atât de îngrozite la primul copil dacă societatea nu ar fi fost atât de ridicol de pudică atunci când venea vorba despre sarcină și naștere. Pentru că nu contau nici greutățile dinainte, nici durerile din timpul nașterii, și toate greutățile și durerile se transformau într-un ghemotoc cu fața roșie, mama se transforma într-o personificare a bucuriei. Și după un an, doi sau cel mult trei, o lua de la capăt, fie că soțul insista, fie că nu.

Daisy văzuse acest lucru de trei ori. Și acelea fuseseră singurele ocazii din ultimii cinci ani în care își regretase oarecum statutul de fată bătrână. Credea că i-ar fi plăcut să treacă prin toate greutățile acelea și să poarte înăuntrul ei copilul unui bărbat, timp de nouă luni. Dar Daisy nu ar fi fost mulțumită să se ascundă de toți de îndată

ce starea ei devenea evidentă pentru toată lumea. Ar fi dorit ca lumea să vadă că își purta povara cu mândrie.

Și i-ar fi plăcut să treacă prin durerile nașterii ca să poată fi mai conștientă de miracolul acesta, când se sfârșea totul. Ce culme a fericirii ar fi fost – se gândise ea în ocaziile acestea, ținând în brațe copilul nou-născut al unei alte femei – să țină în brațe propriul ei copil, să îl așeze la sânul ei, să încerce să se recunoască pe ea și pe bărbatul ei în trăsăturile copilului care suga.

Daisy nu era o sentimentală, dar toți suntem umani și avem dreptul la o slăbiciune omenească, se consolase ea în cele trei ocazii, văzând cum tânjește zile la rând după experiența maternității. Dar nu era pentru ea. Era mult prea ocupată să fie mama oamenilor din jurul ei, care fuseseră născuți cu ani în urmă de mamele lor biologice.

Dar pentru că în bibliotecă era liniște, și ea se simțea comod și puțin obosită după o noapte aproape albă, fiind și neobișnuit de izolată în spatele ziarului ei, gândurile lui Daisy se abătură de la situația Juliei, și ajunse să-și imagineze că era ea însăși în situația acesteia.

Peste câteva zile urma să nască primul ei copil. Copilul coborâse și era greu și uriaș în pântecul ei, iar ea era emoționată și nerăbdătoare să-l scoată de acolo, ca să-l vadă și să-l pună în brațele tatălui său. Dar Giles nu era ca evazivul Ambrose, pe care nu îl văzuse niciodată și care era atât de îngrozit de chinurile prin care trecea soția din vina lui, că fugea de acasă în fiecare zi.

Nu, Giles stătea lângă ea, cuprinzând-o liniștitor cu brațul, oferindu-i un umăr pe care să-și sprijine capul. O săruta pe frunte, pe nas, pe obraji și pe buze, iar atunci când buzele lui nu erau atât de ocupate, o asigura că nu conta dacă aveau o fiică. Conta doar că era copilul lor și că fusese conceput din dragoste. Și era important să nu se chinuiască prea mult aducându-l pe lume.

Iar mâna lui se mișca blând și mângâietor peste abdomenul ei umflat, astfel încât copilul se răsuci înăuntrul ei, iar ea râse. Și îi spuse, întorcându-și fața spre gâtul lui, că nu conta cât de mare era durerea, și că ar suferi

o durere de zece ori mai mare ca să poată fi mama copiilor lui, și că ar mai face-o de șase ori, dacă nu îl deranja foarte tare că mama copiilor săi mai mici era trecută de treizeci de ani.

Durerile începeau atunci când afară urla viscolul, așa că Giles trebuia să o moșească în timp ce ea găfâia instrucțiuni calme și lucide între valurile de dureri.

- Daisy? După cum văd, ar fi timpul ca Anglia să intre în alt război, ca să nu mai adormi citind știrile.

Deși nu era chiar atât de tândră și de preocupată ca vocea bărbatului care îi aducea fiul pe lume, era totuși vocea lui Lord Kincade. Daisy sări în picioare, scăpă un fel de sforăit și lăsă ziarul, care căzu foșnind pe dușumea în timp ce ea se repezea după el, fără să reușească să-l prindă.

- Oh, spuse ea, trebuia să apari așa de după ziar? Mai speriat. Eram foarte concentrată.

Lord Kincade își trecu mâna peste ochi, în timp ce două glasuri îi strigau „șșștt”.

- Ce prostie din partea mea, mormăi el, să mă aștept să deschizi ochii, să zâmbești dulce și să șoptești un salut drăgăstos. Presupun că te visai atacând dragoni sau salvând o armată asediată de la anihilare?

- Nu, șopti ea, netezind paginile ziarului și încercând să le așeze în ordine în timp ce Lord Kincade închise din nou ochii și se strâmbă. Ce prostie din partea mea să visez așa cu ochii deschiși! Nu dormeam, să știi.

- Nu sunt sigur că știi, murmură el. Dar acesta nu este un loc potrivit pentru a începe o ceartă, și nu am energia de a participa la o discuție în contradictoriu. Hai cu noi să mănânci o înghețată! Văd că Arthur și Peter le-au invitat deja pe Judith și pe sora ta.

Daisy ridică privirea și le zâmbi celor doi domni, care stăteau lângă ușă cu Rose și cu Judith. Lord Kincade luă grămada de hârtii nearanjate din mâinile ei și o împătură cu pricepere, eficient și aproape fără nici un sunet.

Conversația din afara bibliotecii ajunse inevitabil la isprăvile lui Daisy din seara precedentă. Lord Doncaster o felicită făcând cu ochiul spre ea și apoi spre Arthur.

Arthur, bineînțeles, își exprimase deja admirația dimineată, în casa surorii lui.

- Nu l-am văzut niciodată pe Fotheringham dându-se înapoi din fața unui oponent, spuse Lord Doncaster. Dar jur că i s-au ciocnit genunchii unul de altul când te-a văzut venind, domnișoară Morrison, și că dinții îi clănțăneau ca niște castaniete spaniole, până să termini cu el.

Daisy râse veselă.

- Cred că exagerezi, sir, spuse ea. Eu aș spune mai degrabă că scrâșnea din dinți de furie.

- A fost foarte curajos din partea ta să faci un asemenea lucru, Daisy, spuse Arthur, zâmbindu-i cu blândețe. Aș fi vrut să fiu și eu acolo, ca să mă asigur că biata fată nu a fost rănită și că nu avea nevoie de mai mult ajutor.

- Fără îndoială că avea, spuse Lord Doncaster, dar nu de ajutorul pe care i l-ai fi oferit tu, Arthur.

Remarca asta îi aduse o privire încruntată din partea lui Lord Kincade, și avu eleganța de a părea rușinat.

Daisy, care pășea alături de Lord Kincade, cu brațul sub brațul lui, se simți chiar mai rușinată. El părea și arăta alarmant de real: solid și înalt, cu brațe ferme și musculoase, îmbrăcat foarte elegant și bineînțeles incredibil de chipeș cu părul lui blond care strălucea mai tare chiar decât părul lui Rose. Era jenant să își amintească imaginile pe care și le făurise despre el - și despre ea - cu câteva minute în urmă: copilul său uriaș înăuntrul ei, mâinile lui pregătite să primească pruncul pe care ea îl năștea.

Doamne, Dumnezeu! Și nu era sigură că el nu pândise pe deasupra ziarului și nu văzuse totul. Avea sentimentul incomod că el știa foarte bine ce visase ea și că aceasta era cauza pentru care își întărise mușchii brațului, nu voia să vorbească cu ea și era atât de prost dispus.

După ce hotărâse să îndepărteze visul acela și se convinsese că el nu avea de unde să știe ce visase ea, se trezi amintindu-și experiența foarte reală a îmbrățișării din seara trecută. Dacă nu s-ar fi întâmplat, ar fi dormit

bine noaptea și nu ar fi căzut atât de ușor în transa aceea stupidă la bibliotecă.

Dumnezeule mare, se gândi ea, privindu-l cu coada ochiului, știa exact ce simțeați atingând fiecare părticică din trupul acela splendid – prin haine, bineînțeles. Fiecare părticică! Simți cum se roșește și speră că nici el, nici ceilalți nu aveau să se uite spre ea până nu scăpa de amintirile acelea și nu redevenea femeia normală și rațională. Și știa cât de mătăsos era părul acela blond. Și știa ce gust avea el.

Nu erau deloc gânduri potrivite pentru o fată bătrână de douăzeci și cinci de ani, se gândi ea, îndreptându-și umerii și zâmbind strălucitor fără să se adreseze nimănui în mod special.

– Bănuiesc că ești o actriță care își adună curajul înainte de a ieși pe scenă, sau un boxer gata să pășească în ring, sau o regină care se îndreaptă spre eșafod ca să își așeze gâtul pe butuc, spuse Lord Kincade fără să se uite la ea. Îmi spui și mie cine ești, Daisy?

– Pari să fii în toane proaste, remarcă ea, și nu am vrut să te deranjez cu pălăvrăgeala mea. Așa că mă gândeam.

– Ce? spuse el. Eu, în toane proaste? Ce idee ridicolă! De ce să fii în toane proaste? Doar astăzi sunt ținta tuturor glumelor fiindcă logodnica mea a devenit aseară salvatorul public al prostituatelor din Drury Lane. Și Fotheringham s-a baricadat în camerele lui și a declarat că nu va mai ieși niciodată. Prin urmare, caracterul meu pașnic nu are nici un motiv de tulburare, Daisy.

– Mă bucur că domnului Fotheringham îi e rușine de el însuși, spuse Daisy. Sper să învețe o lecție din asta. Cât despre tine, Giles, nu văd de ce ai fi ținta glumelor, fiindcă eu am apărat o biată fată de atacurile unei brute. Și, în plus, de ce să râdă de tine? Eu sunt cea care a făcut-o. De mine ar trebui să râdă oamenii. Și, dacă o fac, ar trebui să nu-mi pese nici cât negru sub unghie.

Din fericire pentru temperamentul lui Lord Kincade, care atârna de un fir foarte subțire, în momentul acela

ajunseră la cofetărie, și conversația deveni generală, fiindcă se așezară cu toții la aceeași masă.

Rose și Arthur continuau să vorbească despre întâmplările din seara precedentă.

-Și eu o admir pe Daisy, spuse ea. Și știu că ceea ce a făcut a fost foarte curajos. Dar a fost și foarte nesăbuit. Întotdeauna mă tem foarte tare pentru siguranța ei. Face asemenea lucruri și nu se gândește deloc la propria ei siguranță.

El îi zâmbi și o bătu pe mână.

-Cred că nu trebuie să te temi, spuse el. Daisy are un simțământ puternic al binelui și al răului și e o persoană care trebuie să acționeze de îndată ce vede ceva. Cred că oamenii de felul acesta sunt protejați. De Dumnezeu, vreau să spun. Și Giles va fi soțul ei. O să aibă grijă de ea. Obişnuia să se bată în locul meu în copilărie, până când și-a dat seama că eu nu mă băteam pentru că nu credeam în bătaie, nu pentru că eram subțire și firav. Mă tem că a trebuit să-l pocnesc o dată - l-am luat prin surprindere, altfel n-aș fi reușit - ca să îmi fac înțeles punctul de vedere.

Râse.

Rose râse și ea, privindu-i fața, care era foarte sus.

-Ai vorbit serios când ai spus că ai fi ajutat-o pe fata aceea aseară? Chiar dacă ești cleric?

El ridică din sprâncene.

-Bineînțeles, spuse el, tocmai pentru că sunt cleric, sau cel puțin pentru că sunt tipul de persoană care se îndreaptă spre preoție. Misiunea mea e să fiu alături de asemenea oameni. Cei mai săraci dintre cei mai săraci. Săracii nu sunt doar cei fără bani, să știi. Sunt și cei care nu au avut șansa de a obține măcar una dintre bogățiile vieții - case bune, părinți iubitori, un mod de trai fericit în mijlocul naturii, cunoașterea frumuseților vieții. Aș putea continua la nesfârșit. Aceste prosti... aceste fete sunt intradevăr foarte sărace. Ele, mai mult decât oricine, au nevoie de dragostea lui Dumnezeu.

- Oh, spuse Rose, atunci aş vrea să fi fost cu noi aseară. Ai fi putut vorbi cu ea, şi şi-ar fi schimbat modul de viaţă.

Arthur zâmbi cu blândeţe.

- Din nefericire, nu e atât de simplu, spuse el. Nici pe departe. Cunoscut mulţi oameni ca mine, care au ajuns la disperare încercând să schimbe ceva în modul de viaţă al celor săraci material, sufleteşte şi spiritual. Dar trebuie să-ţi aminteşti mereu ce mici şi lipsiţi de importanţă suntem noi şi ce mare e Dumnezeu. Trebuie să ai credinţă şi să continui să lucrezi şi să iubeşti. Ştii, pilda seminţei de muştar e preferata mea.

- Ce fericiţi vor fi enoriaşii dumitale, spuse Rose admirativ, să aibă un adevărat om al lui Dumnezeu trăind printre ei.

Arthur râse.

- Sunt un om obișnuit şi un creştin obișnuit, şi un preot obișnuit, spuse el. Apoi adăugă cu tristeţe: Singurul lucru neobișnuit e înălţimea mea. Şi, fiindcă tot vorbim despre asta, mă bucur că ai spus în dimineaţa aceasta că aveţi de gând să mergeţi la bibliotecă după prânz. Un bărbat se simte ridicol dacă iese la o îngheţată fără a fi însoţit de o lady.

În aceeaşi după-amiază - de fapt, chiar în timp ce Lord Kincade îşi privea logodnica savurându-şi îngheţata şi gândindu-se cât de enervant de drăguţă arăta râzând la o remarcă ironică a lui Lord Doncaster şi întrebându-se dacă aveau să fie în stare să stea acolo o jumătate de oră fără ca ea să găsească ceva de făcut prin care să atragă atenţia întregii Londre - un gentleman care îşi spusese cândva domnul Martin puse alături cărţile fără a se scurza faţă de tovarăşa lui roşcată de joc şi se întoarse să îşi întâmpine fiul.

- Ah, Basil, zise el, începând să bată încetişor cu degetele în marginea mesei, nu ai mai venit de mult pe aici. Cum merge asediul?

-Sa cam răcit, spuse Lord Powers. Dar cred că e momentul potrivit. Suspiciunile fratelui au fost adormite, și apetitul fetei e tot mai mare.

Marchizul de Chalcott își uni degetele pufoase.

-Da, momentul este potrivit, spuse el. Și nu trebuie amănat. Aseară am pierdut iar o grămadă de bani. Când te prinde ghinionul, se pare că nu mai poți scăpa de el. Dar în felul acesta vom ieși la liman.

-Intrarea în scenă a domnișoarei Morrison a fost un noroc, spuse Lord Powers cu un zâmbet înghețat. Îi distrage atenția lui Lord Kincade. Aseară și-a arătat din nou întreaga vulgaritate, atacându-l pe Fotheringham atunci când solicita serviciile unei prostituate de pe stradă. Kincade a trebuit să intre în scenă ca să aplineze conflictul.

Umerii marchizului se scuturară de un râs tăcut.

-Tot nu pot să înțeleg de ce nu te-ai orientat spre una din fetele Morrison. Îndrăznesc să spun că fiecare din ele e de zece ori mai bogată decât puștoaica Fairhaven.

-Dar cea mai mică e aspră, zise Lord Powers. Mi-a ghicit jocul de cum am abordat-o. Mi-am dat seama. În plus, e și prea apropiată de mica mea Judith. Nu-mi permit să descopere că umblu după amândouă. Iar de cealaltă soră prefer să mă țin cât mai departe. Oricum ar fi, nu cred că există avere destul de mare ca să compenseze o viață alături de ea.

-Ești lipsit de curaj, Basil, spuse marchizul. Dacă aș fi fost mai tânăr și mai sănătos, mi-ar fi plăcut să o îmblânzesc pe femeiușca aceea. Privi într-o parte, la femeia cu părul roșu, și umerii lui se zguduiră din nou. Dar să revenim la oile noastre. Ai aranjat totul?

-Îmi mănâncă din palmă, spuse Lord Powers. Se va întâlni cu mine la Vauxhall, nu te teme! Apoi va trebui doar să o iau cu mine, să o plimb cu trăsura o oră sau două înainte de a ne întoarce acolo sau acasă la ea, să mă asigur că absența ei e observată de un număr destul de mare de persoane, și gata, treaba e aranjată. Nici Kincade, nici însuși contele nu vor fi în stare să-i salveze reputația dacă nu se căsătorește cu mine.

- Mult prea riscant, spuse marchizul. Orice frate cu o minte cât de cât activă ar putea găsi un motiv pentru o absență de o oră sau două. Trebuie să lipsească toată noaptea. Și reputația ei nu trebuie să fie doar pătată. Trebuie să fie ruinată. O s-o aduci aici. Eu voi avea grijă să lipsesc, desigur. Și trebuie să o seduci, Basil. Cu forța, dacă e necesar. Râse din nou încetișor. Te invidiez. Mi-ai spus că e drăguță? Ce noroc pe tine că în treaba asta frumusețea și bogăția merg mână în mână.

Lord Powers încuviință.

- Da, spuse el. Îmi place ideea. Fără îndoială, vor fi lacrimi și rugăminți, dar ce motive are puștoaica să se plângă, la urma urmei? Își imaginează că e îndrăgostită de mine. Și se căsătorește cu un bărbat cu titlu și care va avea un titlu și mai ilustru atunci când o să te hotărăști să dai colțul.

Marchizul râse din toată inima și se uită la amanta lui, până se adăugă și ea veseliei.

- Intenționez să te fac să mai aștepți puțin, băiete, spuse el. Încă puțin, Basil.

Lord Kincade și Daisy se îndreptau pe jos spre casă, după ce îl priviseră pe Lord Doncaster luându-și rămas-bun și îndreptându-se spre altă întâlnire, iar pe Arthur urcându-se în trăsură cu Judith și cu Rose. Îi promiseseră să o lase pe Rose în Hanover Square.

- Ei bine, Daisy, spuse el, sora ta pare să se fi adaptat destul de bine vieții londoneze. Mă bucur că s-a împrietenit cu Judith. Judith are nevoie de o persoană care s-o liniștească, și acesta este un lucru dificil pentru un frate sau o soră mai mare. Orice sfat din partea noastră e privit ca un amestec nejustificat.

- Da, spuse Daisy fericită, și eu mă bucur pentru Rose. Și sper că Sir Phillip își va declara în curând intențiile. Va fi o căsătorie splendidă pentru Rose. Sunt atât de fericită pentru ea! Și, de îndată ce își anunță logodna, putem să punem capăt logodnei noastre.

- Nu te grăbi prea tare, spuse el. Trebuie să îți interzic să pui capăt logodnei noastre înainte de a pleca

din Londra, Daisy. Și treaba aceasta nu suportă discuții. Sora ta ar suferi dacă ai fi încă în oraș, înconjurată de scandalul unei logodne întrerupte. Și sora mea ar suferi. Mă refer la Julia. E foarte legată de tine, și acum se află într-o stare foarte delicată – psihic și fizic. Nu, îmi pare rău, dar va trebui să ne mai suportăm o vreme destul de îndelungată.

- Ei bine, spuse Daisy, îndrăznesc să spun că Sir Philip nu va face declarația decât peste o săptămână sau două, și până atunci se va termina și izolarea Juliei. Și, odată terminată, își va putea vindeca orice nemulțumire intrând în camera copilului. În plus, după ce se va naște copilul, soțul ei se va ierta fără îndoială și se va întoarce acasă.

Lord Kincade râse și privi în jos spre ea, oarecum surprins.

- Nu l-ai întâlnit încă pe Ambrose, nu? spuse el. Însă l-ai analizat perfect. Sărmanul Ambrose!

- Mă întreb, spuse Daisy... Oare așa a fost botezat, „Sărmanul Ambrose”? Aș spune că „sărmana Julia” e mai indicat. Dar bărbații tind să aibă multe slăbiciuni. Femeile trebuie să învețe să plătească pentru ei, fiindcă sunt mult mai puternice.

Lord Kincade o privi lung.

- Refuz să mă las provocat, Daisy, spuse el. Refuz categoric să mă las provocat. Dumnezeu mare, crezi că femeile sunt sexul mai tare doar pentru că suferă durerile nașterii?

- Nu, spuse Daisy. Nu doar din cauza aceasta. Mai este și rușinea pe care o simt unii bărbați atunci când sunt implicați într-un scandal public, de exemplu, mai ales atunci când li se pare că au ajuns acolo din cauza unei doamne.

Lord Kincade nu își întoarse capul, dar ochii lui o priviră cu asprime.

- Vrăjitoareo! spuse el. M-am lăsat provocat, nu? Fii foarte, foarte recunoscătoare, Daisy Morrison, că nu trebuie să-ți petreci restul vieții cu mine. Te asigur că s-ar putea dovedi o viață foarte scurtă.

Ea îi zâmbi orbitor și își ridică privirea spre el.

- Poate că m-aș bucura să mor tânără dacă alternativa ar fi să îmi petrec restul vieții cu tine, Giles, spuse ea. Te-ai gândit la asta?

Lord Kincade o privi printre gene. Și fiindcă ajunseră la scara de la casa din Hanover Square, și fiindcă nu intenționa să intre împreună cu ea, deoarece îi spusese lui Judith să îi transmită Juliei că urma s-o viziteze, și fiindcă nu gândea încă rațional, o luă de umeri, își plecă ușor capul, o sărută apăsător pe buze și îi ură o zi bună.

capitolul 14

A doua zi, Daisy își concepse planul. Era adevărat că nu se gândise mult înainte. Meditația și logica nu erau punctele ei forte. Dar, până la sfârșitul zilei, instinctul, șansa și inteligența pură contribuiseră toate și îi oferiseră un plan definit sau aproape definit.

Totul începuse cu două seri înainte, când auzise, aproape accidental, o parte din conversația dintre Judith și Rose de la teatru. Judith, fata aceea prostuță, ținea încă legătura cu Lord Powers. Și Daisy înțelegea foarte bine că el încerca să o prindă în capcana căsătoriei. Îi era la fel de limpede că Judith se simțea flatată de aparentul lui devotament, dar că sentimentele ei nu erau profunde.

Lord Powers plănuia să facă ceva în seara în care ieșeau la Vauxhall. Plănuia să o compromită pe Judith, pentru ca tatăl ei să fie forțat să îi permită să se căsătorească cu el. Și se părea că Judith era prea orbită de romantismul și de intriga situației ca să poată rezista.

Pentru Daisy, problema care se punea era prevenirea unui asemenea dezastru. Respinse ideea de a o lua pe Judith deoparte și de a vorbi cu ea așa cum se cuvenea. Știa că tinerii pot deveni remarcabil de încăpățânați atunci când trateau cu cei mai în vârstă. Probabil că sfatul ei ar stârni-o pe Judith să facă un lucru pe care nu ar dori cu adevărat să-l facă înainte. Și respinse și ideea de a vorbi cu Giles. Nu credea că era înzestrat cu suficient tact. Fără îndoială că avea să o închidă din nou pe Judith și să ia alte măsuri drastice, care ar fi întărit hotărârea ei de a-l sfida.

Se gândi să-i vorbească Juliei despre această problemă, dar nu dorea să-și îngrijoreze și mai mult prietena, în împrejurările actuale. Însă subiectul acesta îi veni din nou în minte în timp ce stăteau singure de vorbă într-o

dimineață - Arthur le luase pe cele două fete să viziteze Turnul Londrei.

- Cred că între Judith și colonelul Appleby se desfășoară o serioasă poveste de dragoste, spuse Julia.

- A fost foarte atent cu ea, spuse Daisy. Categorie, e un gentleman cu înfățișare distinsă.

Julia oftă.

- L-am întâlnit numai o dată, spuse ea, și nu recent. M-aș fi uitat mai bine la el dacă aș fi știut că într-o zi avea să fie interesat de sora mea. Dar sunt mulțumită. Am auzit lucruri bune despre el. Giles spune că s-a distins anul trecut în bătălia de la Waterloo și în Spania, înainte. Într-adevăr, are un grad remarcabil de înalt pentru un bărbat atât de tânăr. Însă mulțumirea cea mai mare provine din faptul că nu trebuie să-mi mai fac griji din pricina lui Judith, care nu voia să se maturizeze și să se liniștească. Și bineînțeles că a mai existat și treaba aceea oribilă cu Lord Powers.

- S-a terminat? întrebă Daisy.

- Ei bine, ezită Julia, cred că încă își trimit scrisori, și întotdeauna se poate ivi o situație periculoasă. Dar cred că pasiunea lui Judith s-a răcit. Am sperat că situația avea să se stingă de la sine, dacă mă prefăceam a nu ști de scrisori, și Giles are destulă minte ca să lase treburile în voia lor. Și acum cred cu adevărat că începe să țină la colonel.

- Asta este bine, spuse Daisy zâmbind și schimbă subiectul.

Se gândi din nou la problema ei atunci când luă parte la o serată muzicală la doamna Sayer, alături de Lady Hetty, Rose și Sir Phillip Corbett. Lord Kincade avea alt angajament. În timp ce privea în jurul ei, iar o soprană cu o voce alarmant de pătrunzătoare cânta o arie plină de triluri sinuoase și de zboruri în crescendo, Daisy văzu că Lord Powers era și el prezent.

Și fiindcă nu îi plăcea în mod deosebit muzica și nu putea să se ridice și să plece pur și simplu, nu avu altă ocupație și continuă să-l privească până când el ridică privirea, o prinse asupra faptului și înclină ușor capul.

Daisy îi zâmbi strălucitor, și planul ei începu să prindă contur.

Poate că Lord Powers fu puțin cam surprins când se ridică să se dezmoștească, la sfârșitul ariei, în pauza care preceda intrarea baritonului, și uitându-se în jur ca să găsească o cunoștință cu care să mai schimbe o vorbă, o văzu pe Daisy lângă el, care făcea, după câte se părea, același lucru. Dar poate că nu observase nimic ciudat la întreaga situație.

- Bună seara, doamnă, spuse el înclinându-se ușor.

Daisy îi zâmbi din nou, orbitor.

- E deconcertant să fii într-o asemenea adunare și să afli că nu cunoști pe nimeni, nu-i așa? Bineînțeles că o asemenea atitudine nu explica de ce își părăsise propriul grup, în asemenea împrejurări.

Lord Powers, care îi privea absent fața, păru dintr-odată frapat de ceva ce văzu acolo. Zâmbi.

- Poate că ar trebui să ne unim forțele, domnișoară Morrison, spuse el. Pornim în căutarea unei limonade, iar dumneata îmi spui ce crezi despre ultima performanță.

Daisy acceptă brațul pe care i-l oferise și ridică privirea spre el, recunoscătoare.

- Mi-aș fi dorit să am la îndemână niște vată cu care să-mi astup urechile, spuse ea. Dar poate că dumneavoastră v-a plăcut interpretarea, sir?

Lord Powers râse și îi strânse ușor brațul un moment.

- Exact acestea au fost și sentimentele mele, doamnă.

Și descoperi în următoarele zece minute că domnișoara Daisy Morrison era o tânără doamnă excesiv de prietenoasă, care ușura foarte mult conversația vorbind despre ea însăși. Și se părea că subiectele ei favorite de conversație erau despre defunctul ei tătic și minele lui prospere de cărbune, și bijuteriile pe care le cumpăra cu plăcere pentru cele trei femei, în special pentru fiica cea mai mare, la care ținuse ca un nebun - nu că nu le-ar fi iubit și pe mama ei și pe sora ei mai mică, bineînțeles -, și toți banii pe care îi lăsase, deși era stânjenită să spună că ei îi revenise partea leului din toată averea.

- Nu am îndrăznit să aducem prea mult cu noi în oraș, bineînțeles, de frica tâlharilor, mărturisii Daisy, mângâindu-și perlele de la gât. Am luat un singur servitor cu noi. Și a fost într-adevăr foarte bine că ne-am asumat o asemenea precauție, fiindcă, în timp ce veneam încoace, am fost martoră la atacul mișelesc a cărui victimă a fost Lord Kincade, și cine știe dacă nu am fi fost și noi victime dacă trăsura noastră ar fi fost încărcată numai cu a zecea parte din bijuterii.

- Chiar așa, murmură Lord Powers, fascinat.

- Dar poate că vă plictisesc? spuse Daisy, privind în ochii lui cu ochi mari și inocenți. Își mușcă buzele. Lord Kincade spune că vorbesc prea mult despre mine, și bijuteriile mele, și averea mea. Dar vedeți, am ținut atât de mult la bietul nostru tătic, și asta e tot ce mi-a rămas de la el. Le-aș da pe toate ca să mă mai pot bucura de o oră cu tăticul. Dar Lord Kincade nu înțelege asta. Nu are prea multă sensibilitate. Daisy trebui să se declare mulțumită cu patosul cuvintelor ei. Descoperise că, oricât s-ar fi străduit, nu-și putea stoarce nici măcar o lacrimă.

Lord Powers îi acoperi mâna cu mâna lui.

- Mi-am pus întrebări referitoare la logodna dumneavoastră, spuse el, tandru și îngrijorat. Mi se pare că ați fost silită s-o acceptați, nu-i așa? Și mă tem că am fost parțial responsabil, fiindcă, dacă nu aș fi încercat să nu o dezamăgesc pe Lady Judith și să îi ofer câteva minute din timpul meu la balul Riplinger, dumneata nu ar fi trebuit să cobori și să te compromiți încercând să îl îndepărtezi pe Kincade din calea noastră.

- Dar am putut să împiedic cearta dintre dumneata și Excelența Sa, spuse Daisy, așa că sacrificiul a meritat, milord, oricât de dureros ar fi.

Zâmbi curajoasă.

Daisy consideră înțelept ca la sfârșitul celor zece minute să refuze invitația de a se așeza lângă Lord Powers pentru restul spectacolului. Era adevărat că nu-și putea stăpâni râsul care amenința s-o înece chiar și după ce se așezase lângă Lady Hetty, dar simți că talentele

ei actricești își atinseseră limita în acea seară. Oricum, reușise să strecoare în conversație detaliul nerelevant și destul de fals că îi plăcea să se plimbe prin parc dimineața devreme, însoțită de o singură servitoare. În singurătatea unor asemenea împrejurimi, și-l putea aminti mai clar pe scumpul ei tătic.

În noaptea aceea, în timp ce stătea trează, cu trei perne dedesubt și cu mâinile sub cap, tatăl ei obținuse două - treptat, redusese numărul de la cinci - mine de diamant în America de Sud și o mină de aur undeva în Africa. Daisy nu era tare la geografie - spera că existau asemenea mine în locurile respective. Deși minele fuseseră vândute cu un mare profit cu câțiva ani în urmă, ea, Rose și mama dețineau câte zece - era oare o cifră potrivită? - lingouri de aur.

Și, când împlinise douăzeci de ani, tăticul îi dăruise - cu un sentiment de vinovăție, Daisy se gândi la modestul colier de perle care zăcea într-un sertar, în partea cealaltă a camerei - un diamant atât de mare și de fără cusur, că toți negustorii de diamante pe care îi consultase nu reușiseră să stabilească un preț. Mai erau, bineînțeles, și alte diamante - niște fleacuri - integrate în coliere, broșe și inele, încastate probabil în aur din minele africane.

Daisy își schimbă poziția și aruncă o pernă pe dușumea, lângă pat. Motivul pentru care rămăsese nemăritată la douăzeci și cinci de ani era că se temuse întotdeauna că domnii care se arătau interesați de ea umblau de fapt după averea ei. Cum putea fi sigură de intențiile lor, când averea ei ar fi putut cumpăra probabil Anglia de două ori, și diamantul singur ar fi putut cumpăra Țara Galilor, Scoția și Irlanda de zece ori, ca să meargă mână în mână? Se încruntă. Oare exagera prea mult? În punctul acela, câteva lacrimi i-ar fi slujit foarte bine scopul. Daisy se concentrează foarte tare, contorsionându-și fața, strângând din ochi. Ei bine, trebuia să se mulțumească numai cu vorbele.

Și acum fusese forțată să încheie o logodnă cu un bărbat care îi era aproape străin. De unde să știe că,

în afară de faptul că era lipsit de simțul umorului și avea un temperament coleric, nu era și vânător de avere? Situația ei era cu adevărat tragică. Mătușa ei și scumpul ei unchi erau la Paris – și bineînțeles că scumpul ei tătic era mort –, și scumpa de Rose era atât de tânără și nu avea pe nimeni în a cărei opinie să se încreadă. Pe absolut nimeni... doar dacă... Oh, avea o nevoie disperată de lacrimile acelea.

Daisy căscă de-i pocniră fălcile. Să adauge oare un bunic, care să aibă o filatură de bumbac în nordul Angliei? Două? Cinci? Nu, mai bine să nu pună în pericol credibilitatea poveștii.

Giles o sărutase din nou dimineată pe obraz. Intrase în salonașul Juliei când era încă acolo, se aplecase să își sărute sora, ezitase și apoi traversase încăperea și o sărutase și pe ea. Începea să devină un obicei. Un obicei foarte prost, având în vedere că începeau să se calce pe nervi unul pe altul și având în vedere că oricum nu intenționau să continue logodna până în vară. La următoarea ocazie în care se apropia de ea cu intenția evidentă de a o îmbrățișa, trebuia să îi spună că era mai bine să n-o facă.

Daisy căscă din nou, tare, îndelung și satisfăcător. Deci unde ajunseseră? Ah, da. Era întinsă în pat, între cearșafuri ude de transpirație, cu buzele crăpate, forțându-se să nu strige tare și să nu-l alarmeze pe Giles, care trebuia să rămână calm. Îl trimisese să fiarbă apă, dar avea să se întoarcă în curând, să o țină de mână și să îi murmure cuvinte liniștitoare. Vântul șuiera afară și chiciura bătea în geamuri. Probabil că i se rupsese apa. Durerile erau din ce în ce mai mari și mai dese.

Daisy își scoase mâinile de sub cap și le așeză pe abdomenul ei plat. Zâmbi în timp ce Giles o sărută cu blândețe pe frunte și îi netezi părul. Cu câteva minute înainte de nașterea copilului, căzu într-un somn liniștit.

A doua zi dimineată, Rose porni spre Lady Julia, însoțită doar de o cameristă, însă fu dezamăgită, fiindcă prietena ei o părăsise, așa cum făcuse și sora ei mai

devreme. Se părea că Judith plecase la cumpărături cu Lord Kincade.

Arthur era cu Julia, frecționând-o pe spate, iar aceasta stătea cu ochii închiși; Rose nu ar fi știut să spună dacă stătea așa fiindcă era prea obosită sau fiindcă se simțea extaziată.

- Vă cer iertare, spuse ea. Nu vreau să vă deranjez. Dar, când am aflat că Judith a ieșit, m-am hotărât să vin să vă salut, doamnă.

Julia zâmbi și se îndepărtă de fratele ei.

- Vino și stai jos, spuse ea. Când se va naște în cele din urmă copilul, bietul Arthur se va bucura la fel de mult ca mine. Daisy nu a venit astăzi cu tine?

Rose se încruntă.

- A ieșit să se plimbe în parc, spuse ea, fiindcă e o dimineată încântătoare. Se uită cu îndoială la norii amenințatori care se zăreau pe fereastra salonului, și cei doi îi urmară privirea. Și nu m-a lăsat s-o însoțesc, spunând că e prea frig. Uneori, Daisy mi se pare greu de înțeles.

- Cu toții simțim câteodată nevoia de a fi singuri, spuse Arthur cu blândețe. Sunt sigur că și Daisy o simte. Poartă povara multor răspunderi, asta e sigur. Uneori simte probabil nevoia de a fi doar cu ea însăși.

- Da, spuse Rose cu îndoială înainte de a se întoarce spre Julia și de a o întreba politicos cum se simte, deși era clar că se simțea obosită și deprimată.

După un interval decent de câteva minute, Rose se ridică din nou și își luă rămas-bun.

- Te însoțesc, dacă vrei, zise Arthur. Vrei să îți trimiți înainte slujnica și trăsura, și să mergem pe jos acasă, de vreme ce e o dimineată încântătoare, chiar dacă e cam frig? întrebă el zâmbind.

- Da, te rog, spuse Rose, dacă nu trebuie să te abați prea mult din drumul dumitale, sir.

În curând porniră împreună, iar Rose își trecu brațul pe sub brațul lui Arthur; căzură de acord că nu era o zi încântătoare, dar nici nu era prea rece.

- Ți-a plăcut concertul de aseară? întrebă Arthur.

- Da, a fost plăcut, spuse Rose. Și apoi, într-un su-
flet: Oh, de fapt nu mi-a plăcut prea mult. Dar trebuie
să mărturisesc că prefer o serată muzicală acasă, când
vecinii cântă la pian și la vioară și uneori greșesc sau nu
se aude așa cum trebuie. Sunt foarte prostuță și nu i-am
spus-o lui Daisy, care era teribil de încântată când ne-am
întors acasă.

- Dar mie poți să-mi spui, zise Arthur, bătând-o pe
mână. Ești prea bună ca să-ți rănești sora spunând
adevărul, dar față de mine poți să-ți deschizi inima.

- Oh, spuse Rose, cred că e apăsător pentru dumneata,
sir. O să fie apăsător atunci când jumătate dintre oame-
nii din parohia dumitale vor veni să ți se spovedească.

- Nu, nu, spuse el. E un mare privilegiu să vezi că
oamenii au atâta încredere în tine încât îți mărturisesc
cele mai profunde gânduri. Și o mare onoare. Oamenii
simt nevoia de a spune adevărul măcar unei persoane.
Și uneori Dumnezeu nu e destul, fiindcă, atunci când
vorbești cu Dumnezeu, ți se pare că vorbești cu tine
însuși. E într-adevăr minunat să ocupi locul lui Dumne-
zeu, pentru o scurtă perioadă.

Rose îi zâmbi.

- Ce idee încântătoare, spuse ea. Și reverendul Fair-
haven cu cine vorbește?

El îi întoarse zâmbetul și un moment îndelungat nu
răspunse nimic.

- Nu știu, spuse el în cele din urmă.

- Ai zis că toată lumea simte nevoia, replică Rose.
Dumneata nu? Nu ai o persoană foarte apropiată și spe-
cială căreia să îi mărturisești gândurile și problemele?

- Nu m-am gândit la asta, recunosc el după o pauză.
Poate că nu toată lumea are nevoie de un duhovnic.

- Înseamnă că ești pe deplin fericit? întrebă Rose. Nu
te supără nimic? Nu ai nici o frustrare?

- Oh, ba da, spuse el. Sunt mai multe lucruri. De
când mă știu, am fost dulcele Arthur, favoritul tuturor.
E minunat să fii preferatul întregii familii, cel pe care
nu-l critică nimeni, care nu aude vorbe aspre și nu este
muștrat pe nedrept. Dar este și nespun de plictisitor. Toată

lumea are grijă să nu greșească și să nu scape vreo necuviință în prezența mea sau să vorbească despre vreun subiect nepotrivit pentru urechile mele inocente. Și toți au considerat că a fost foarte potrivit și tipic pentru mine să devin cleric și să refuz partea de moștenire pe care a vrut tata să mi-o dea. Cred că mă văd zâmbind cu beatitudine săracilor, mângâindu-i pe cap și convertindu-i pe loc.

Rose își ridicase privirea spre el, cu ochii mari de uimire.

-Nu cunosc, spuse el, mizeria, încăpățânarea, răul, ridicolul, expunerea la cele mai josnice și sordide lucruri, care fac parte din viața mea de zi cu zi. Nu știu că bucuria mea vine din plantarea seminței de muștar - făcând lucrarea Domnului în moduri foarte neînsemnate și uneori invizibile. Nu știu. Îl văd doar pe dulcele, inocentul Arthur. Și cum aș putea să le spun? Cum să le stric bucuria pe care le-o produce imaginea lor despre mine?

Rose înghiți în sec.

-Îmi pare rău, spuse ea. Și eu te-am văzut tot așa. Și mi-ai plăcut foarte mult. Acum te admir și mai mult. Și, da, ai dreptate. E un privilegiu, nu-i așa?

El o privi și roși.

-Iartă-mă, rosti el cu vocea plină de remușcare. Te rog să mă ierți, domnișoară Morrison. Nu am mai spus nimănui asta. De fapt, nici nu știam că simțeam așa ceva. Ce nerecunoscător sunt! Am cea mai bună și mai iubitoare familie.

-Și eu la fel, spuse Rose. Așa că putem să înțelegem de ce nu vrem să facem ceva care să-i rănească.

-Dar trebuie să fim consecvenți și cu noi înșine, draga mea, spuse el, punându-și un moment mâna peste mâna ei. Mi-am rănit tatăl respingându-i dorința de a se îngriji de mine. Știam că așa se va întâmpla, dar trebuia s-o fac, fiindcă nu aș fi putut trăi cu mine însumi dacă nu aș fi devenit ceea ce sunt. Trebuie să ai grijă, Rose, să nu te pierzi pe tine însăși în dorința de a-ți face sora fericită. Tata ar fi fost nefericit dacă m-ar

fi văzut consumându-mă și trăind viața unui gentleman leneș. Acum, după câțiva ani de certuri, se bucură văzând că am ajuns un cleric blând și inofensiv. Zâmbi. Peste câțiva ani, Daisy va fi fericită să te vadă mulțumită, orice ar trebui să faci pentru a ajunge astfel.

- Da, spuse Rose. Da. Numai că acum e atât de greu. Daisy visează de mult la fericirea mea.

- Am ajuns deja la Hetty, spuse Arthur oarecum surprins. Dumneata ne-ai condus aici, domnișoară Morrison? Eu nici nu am fost conștient de străzile pe care am trecut.

- Nici eu, spuse Rose.

- Ei bine, atunci, spuse el, înseamnă că am fost conduși. Nu mai vin înăuntru, fiindcă Hetty o să vrea să mă oprească la masă. Și eu am o după-amiază aglomerată. Îndrăznesc să spun că te voi vedea mâine, la Julia.

- Da, spuse Rose.

- Ziua bună, atunci, părinte duhovnic, spuse Arthur cu un zâmbet și se aplecă s-o sărute ușor pe obraz, așa cum obișnuia să facă cu Julia și cu Judith.

După ce o făcu, păru surprins.

Ar fi fost greu să spui cine roșise mai tare: Rose sau Arthur, însă Rose urcă scările spre ușa din față, iar Arthur se îndreptă spre poartă.

Lord Kincade o ajută pe Judith să aleagă un nou evantai și plăti pentru el, deși ea insistase, spunând că tatăl lor îi lăsase destui bani de buzunar. Apoi el sugerează să meargă la o înghețată la Gunter's.

- Ce? De două ori la rând în două zile, Giles? spuse ea, întorcând spre el o față pe care se citea încântarea.

- Trebuie să vorbesc cu tine, spuse el.

- Oh. Zâmbetul ei păli. O să joci din nou rolul tatălui, exact când mă gândeam că nu mai ești atât de sufocant. Aș vrea să vină tăticul acasă, și să fie el tatăl. Te prefer în rolul de frate, Giles. Te-am iubit foarte mult atunci când erai doar fratele meu.

- Da, bine, spuse el, am descoperit că a fi părinte nu e doar pură încântare, Jude. Îți mulțumesc, dar cred că

în următorii douăzeci de ani o să amân să fiu tatăl unei lady aproape mature. Oricum, nu aveam de gând să te cert, așa că poți să te gândești cum să te bucuri de înghețata ta.

Judith îi zâmbi și îl luă de braț, strângând în mână liberă pachetul cu noul evantai.

- Mi-a plăcut întotdeauna să mă plimb cu tine, Giles, spuse ea. Ești atât de înalt și de chipeș. Îmi place să văd cum mă invidiază doamnele care nu știu că ești fratele meu.

- Vrajitoare mică ce ești! spuse el. Nu mă îndoiesc că sunt foarte mulți bărbați care ar vrea să fie în locul meu chiar acum.

Judith râse.

- O să te căsătorești în curând cu Daisy? întrebă ea. Sper că da. E atât de amuzantă! O iubești teribil, Giles?

- Poți să iubești teribil? întrebă el. Dar poate că e cea mai bună descriere a sentimentelor mele față de Daisy. Dar tu ce ai de gând, Jude? Ai vreun sentiment față de colonelul Appleby?

În timpul acesta, ajunseseră la Gunter's și el o ajuta să se așeze. Judith ridică privirea spre el, oarecum surprinsă.

- Îmi place, spuse ea. Are un caracter foarte puternic.

- Nu e de mirare, pentru un om care s-a remarcat în atâtea bătălii, zise Lord Kincade. Probabil știi că te-a cerut în căsătorie.

Judith se făcu trandafirie.

- Nu, nu știu, spuse ea.

- A venit ieri la mine, spuse Lord Kincade, ca să mă întrebe dacă eu cred că ar fi nepotrivit să meargă la Bath ca să discute cu tata.

Judith rămase cu gura căscată.

- Și tu ce i-ai spus? întrebă ea și așteptă nerăbdătoare în timp ce fratele ei comanda înghețată pentru amândoi.

- Am spus că mi se pare potrivit, răspunse el, deși nu pot vorbi în numele tău. Dar el a hotărât să discute cu tata înainte de a vorbi cu tine. Cred că a plecat deja.

Judith îl privi țintă.

- Ce crezi despre asta? întrebă el.

- Vrea să se căsătorească cu mine? întrebă Judith. Dar e un erou!

- Presupun că și eroii se îndrăgostesc, oricât ar fi ei de eroi, spuse Lord Kincade zâmbind larg. Îl iubești, Jude? Sau simți puțină afecțiune față de el? Sau nu e potrivit să te întreb?

- Cred că simt, spuse ea. Cred că da, Giles. Totuși, încă nu sunt sigură. Eu...

- Powers? întrebă el de probă și o văzu roșind și mai tare.

- El crede că îl iubesc, spuse ea încetișor, și el mă iubește teribil, Giles. Și vrea să ne întâlnim la Vauxhall și să stăm atât de mult împreună, încât tata să fie forțat să mă lase să mă căsătoresc cu el.

Cuvintele îi ieșiră din gură ca un șuvoi.

Lord Kincade o privi fix, cu un aer funest.

- Nu poți să vezi, Jude, că umblă după averea ta? Iubi-re? Omul acesta nu cunoaște sensul cuvântului.

- Dar s-a schimbat, spuse Judith cu lacrimi în ochi. Și eu nu vreau să-l rănesc, Giles. Am fost atât de nesăbuită.

- Ascultă, Jude, lordul tău Powers și tatăl lui te iubesc atât de mult, că au avut grijă să nu ajung la Bath acum două săptămâni. Și, dacă nu intervenea Daisy, ar fi avut grijă să nu mai pot interveni nici în planurile pe care și le-au făcut în privința ta.

Judith păru copleșită.

- Nu e adevărat, spuse ea. Oh, nu e adevărat, Giles. Tatăl lui nici măcar nu ține la el. E bogat ca un Cressus, dar nu își ajută propriul fiu.

- Marchizul e atât de înglodat în datorii, spuse Lord Kincade, încât își va petrece probabil viitorii ani în temnița datornicilor, Jude, dacă nu refac cumva averea familiei. Căsătoria cu o moștenitoare e cel mai rapid și mai sigur mod de a realiza acest lucru.

Judith se uită țintă la el și apoi la înghețata pe care o mânca, fără a-și da măcar seama.

- Nu știu ce să cred sau ce să fac, zise ea.

- Lasă totul în seama mea, o îndemnă fratele ei. Îți cer doar să lași totul în seama mea, Jude, vrei?

- Nu o să-l rănești? întrebă ea.

Lord Kincade ezită.

- Nu, dacă nu sunt nevoit, promise el. Jude, spune-mi că nu vei mai avea nimic de-a face cu el. Nu vreau să te supraveghez ca un temnicer sau să nu am încredere în tine. Totuși, trebuie s-o fac dacă văd că un sentiment prost înțeles de obligație te face să cazi în ghearele acestui om pentru tot restul vieții. Poți să mă asiguri de acest lucru?

- O să-i scriu azi, spuse Judith privind înghețata, și o să-i spun că nu pot să-l iubesc și să mă căsătoresc cu el și că îl eliberez de orice obligație față de mine.

- Și dacă el răspunde, Jude?

- Atunci o să-i citesc scrisoarea, spuse ea. Dar după asta nu voi mai avea nimic de-a face cu el, Giles.

- Ești o fată bună, spuse el, întinzându-se peste masă ca să îi strângă mâna. Ai luat o hotărâre demnă de fata pe care am văzut-o transformându-se în femeie în ultimii câțiva ani.

- Lingușitorule! spuse ea, privindu-l printre gene, mulțumită.

capitolul 15

În dimineața de după concert, Daisy alege să iasă devreme la plimbare în parc, refuzând orice companie, cu excepția unei slujnice. A doua zi, ploaia o ținu în casă, dar a treia zi se duse iar să facă mișcare și să respire aer curat; era ziua stabilită pentru vizita la Vauxhall.

În prima dimineață se alege cu o mătușă bătrână și infirmă din Scoția, care era văduvă, nu avea copii, era incredibil de bogată și, firește, foarte legată de Daisy. Daisy nu era sigură că mătușa urma să-i lase tocmai ei averea, alegând-o dintre cele trei rude în viață: Daisy, Rose și mama lor. Dar mama era aproape convinsă că totul avea să-i revină lui Daisy. Nu că și-ar fi dorit ca mătușa să moară atât de repede, bineînțeles, și nu că ar fi dorit averea, având în vedere că propria ei avere era destul de mare ca să trăiască în lux pentru tot restul vieții. Dar era totuși plăcut să știi că te iubește cineva.

Daisy nu reușise încă să-și stoarcă măcar o lacrimă, dar învățase trucul aproape la fel de satisfăcător de a-și tampona nasul cu o batistă de dantelă și de a se smiorcăi delicat.

În cea de-a doua dimineață, cea ploioasă, Judith primi un răspuns la scrisoarea ei, în care Lord Powers își exprima adâncă durere provocată de decizia ei de a nu-l mai vedea, jurându-i iubire și devotament veșnice și renunța galant la toate pretențiile la afecțiunea ei, de vreme ce se părea că asta era dorința ei. Rămânea al ei etc. etc., adăugându-și semnătura înflorită.

În a treia dimineață, ziua vizitei la Vauxhall, Daisy ceru sfatul domnului cu care se întâlnise întâmplător în parc, de două ori într-o singură săptămână. Nu îi stătea în fire să ceară sfatul cuiva, fiindcă era o femeie cu un caracter independent. Dar uneori poverile vieții te apasă atât de

tare, încât te simți doborât la pământ. Însă mânușile de piele îi acoperiră buzele aproape înainte de a termina propoziția, și privi disperată spre Lord Powers.

- Oh, milord, șopti ea, vă rog să nu țineți seama de aceste cuvinte. Nu am dreptul să cer așa ceva unui bărbat care îmi este de fapt străin. Ați fost atât de bun cu mine, încât uit uneori că de fapt nu sunteți mai mult de atât.

Lord Powers se opri și se întoarse spre ea, privind-o cu profundă neliniște. Îi luă mâna care se afla mai aproape în mâna lui și o acoperi cu cealaltă.

- Într-adevăr, scumpa mea doamnă, spuse el, sunt mai onorat decât aș putea spune văzând că aveți atâta încredere în mine. Și vă implor să nu vă faceți griji din pricina poverii pe care ați pus-o asupra mea. E o povară dulce, fiindcă vine de la o lady pe a cărei stimă o cultiv ca pe o mare onoare.

Daisy își permise să îi privească o clipă bărbia, apoi se forță curajoasă să se uite din nou în ochii lui. Mâna ei apăsă foarte ușor mâna lui, care era dedesubt.

- Logodna dumneavoastră a fost o greșală? întrebă el cu blândețe. Mărturisesc că nu sunt prea surprins, doamnă. Cei din familia Fairhaven sunt niște aroganți cu nasul pe sus. Chiar dacă dorește cu lăcomie averea dumitale, pariez că pentru Kincade e o povară să știe că tatăl dumitale a făcut comerț. Adevărul este că nu am vrut să te rănesc, dar l-am auzit când a spus-o la White's, săptămâna trecută.

Daisy înghiți în sec.

- Oh, spuse ea, căutându-și batista de dantelă cu mâna liberă.

- Rupe logodna, o îndemnă Lord Powers cu înverșunare. Oh, doamnă, nu am spus nimic în ultimele zile, fiindcă nu mi s-a părut onorabil s-o fac. Dar mi-aș așeza tot devotamentul și toată dragostea la picioarele dumitale. Și acum pot să văd că ești nefericită. Permite-mi să-ți fac un serviciu. Pune capăt acestei logodne, care nu este decât o insultă față de dumneata, și îngăduie-mi să te

protejez de toate bârfele și scandalurile. Căsătorește-te cu mine, și te voi duce departe de aici.

- Oh, milord, spuse Daisy, sunt copleșită. Am rămas fără cuvinte. Nu aș putea să profit astfel de bunătatea dumitale.

- Bunătate! strigă el, luându-i și cealaltă mână și strângându-le lângă haina sa. Sunt al naibii de egoist, doamnă. Văd că am șansa de a câștiga un lucru la care am visat în ultimele zile, dar care mi se păruse dincolo de posibilitățile mele. Văd că am șansa de a câștiga stima dumitale și - să îndrăznesc să sper? - dragostea dumitale. Vor fi, bineînțeles, și multe persoane care vor spune că sunt interesat doar de averea dumitale, dar am încredere în judecata dumitale sănătoasă și sper că îți vei da seama de adevăr. Aș dori să nu ai nici un ban, ca să poți cunoaște puritatea devotamentului pe care mi-l inspiră persoana dumitale.

- Oh, milord, spuse Daisy. Dar nu, nu se poate. Scandalul ar fi prea mare. Pentru dumneata și pentru mine. Râse puțin cam nesigură. Mi-ai dăruit un crâmpei de rai, sir, dar suntem pe pământ. Este imposibil. Trebuie să-ți cer să-mi eliberezi mâinile.

Dar se înclină în față și își lăsă câteva momente fruntea pe mâinile ei și ale lui.

- Crezi că îmi pasă de ceea ce spune lumea despre mine? Întrebă el înverșunat. Aș schimba bucuros reputația mea și chiar onoarea, doamnă, pentru dragostea dumitale și - oh, fericire de neînchipuit - pentru căsătoria cu dumneata. Dar, bineînțeles, onoarea dumitale trebuie protejată de o pată permanentă. Lasă-mă să mă gândesc un moment!

Daisy îi acordă ascultătoare acest moment, plecându-și capul, și nu făcu nici o încercare de a-l forța să îi asculte cererea și să îi elibereze mâinile.

- Ai spus că mergi la Vauxhall în seara aceasta? întrebă în cele din urmă Lord Powers.

Daisy ridică privirea spre el, plină de speranță, și încuviință. Nu-și amintea să-i fi spus așa ceva.

- Foarte bine, atunci, zise el, apăsându-i mâinile în dreptul inimii lui. Trebuie să te întâlnești cu mine acolo. Trebuie să pară că te-ai rătăcit întâmplător, nu intenționat. Și eu te voi lua cu mine o oră sau două - nu atât de mult încât să-ți distrug complet onoarea, doamnă, dar destul pentru ca reputația dumitale să fie pusă la îndoială și Lord Kincade să fie bucuros să scape de dumneata. Toată vina va cădea asupra mea, bineînțeles. Dumneata vei fi privită cu multă simpatie, dar până și cei mai înverșunați cârcotași vor fi de acord că se cuvine să te căsătorești cu mine.

- Dar - Daisy privi serioasă în ochii lui și se apropie cu un pas - dumneata vei fi considerat un ticălos, milord. Poate că Excelența Sa te va provoca la duel. Nu pot să îți cer așa ceva.

El râse încet privind-o, apoi îi lăsă dintr-odată mâinile și făcu un pas înapoi, în timp ce o servitoare care plimba un câine aproape la fel de mare ca ea apăru la capătul cărării pe care se aflau.

- Oricum sunt considerat un ticălos, domnișoară Morrison, spuse el, așezându-i brațul pe brațul lui și continuându-și plimbarea. Mă tem că am dus o viață nebunească. Dar e uimitor cum te poate fulgera și transforma dragostea, pe neașteptate. Încă o nebunie, doamnă - în seara aceasta, te voi răpi pentru o oră, și apoi voi trăi o viață întreagă de dragoste în slujba doamnei visurilor mele.

Îi strânse brațul și zâmbi călduros, privind în ochii ei.

Daisy văzu că era imposibil să roșească, iar de lacrimi nici vorbă. Se mulțumi să îl privească adorator și să murmure:

- Oh, milord!

Slujnica lui Daisy, care fusese trimisă la cumpărături a doua dimineață la rând în săptămâna aceasta, apăru și ea după câteva minute, dar nu înainte ca ei să fi stabilit ceasul și locul întâlnirii din seara aceea. Una peste alta, hotărî Daisy în timp ce pășea cu vioiciune spre casă, cu câțiva pași înaintea lui Penny, viața prostuței de Judith era acum mult mai lipsită de pericole, deși era sigură

că habar nu avusese în ce mare pericol se aflaseră virtutea și fericirea ei.

Lord Kincade se îmbrăca pentru cină și se simțea remarcabil de vesel; prea vesel, se gândi el încruntându-se în timp ce valetul reușea în sfârșit să îi lege eșarfa spre satisfacția ambilor. În cea mai mare parte a săptămânii, viața trecuse relativ fără probleme. Și fără încurcături.

Judith se ținuse de cuvânt și îi scrisese lui Powers după conversația lor de la Gunter's. A doua zi primise și citise răspunsul acestuia și i-l arătase atunci când trecuse s-o vadă pe Julia. Zâmbise chiar, mai degrabă întristată, atunci când el sugerase că facila capitulare a lui Powers însemna probabil că avea în vedere altă biată fată bogată și inocentă. Și credea că afacerea – dacă putea fi numită astfel – se terminase într-adevăr.

De atunci, Judith fusese tăcută și ascultătoare, ieșind o singură dată cu Rose și Arthur și o dată cu el. Deși luase parte la un bal cu două seri în urmă și zâmbise și dansase toată noaptea, avusese parteneri diferiți și nu păruse să îl favorizeze pe nici unul dintre ei. Părea preocupată, și Lord Kincade spera ca expresia ei oarecum absentă, foarte neobișnuită pentru sora lui mai mică, să fie cauzată de colonelul Appleby.

Colonelul venea și el la cină, împreună cu Daisy, Hetty, Rose, Arthur, Judith și Peter. Cu o zi înainte, Daisy îi sugerase să nu îl invite pe Sir Phillip Corbett.

– Ce? spusese el. Nu ai reușit să îl prinzi în plasă, Daisy? Sunt uimit că ai renunțat la el fără luptă. Și totuși, nu văd nici o vânătaie vizibilă.

– Oh, spusese ea, îmbujorându-se într-un mod foarte drăguț, i-a cerut mâna, să știi. A venit să vorbească ieri cu mine și m-a întrebat dacă trebuia să discute cu mama sau să-i scrie. Dar eu i-am spus că nu era nevoie, că mama va fi încântată cu orice persoană pe care o aprobă Rose și pe care o aprob și eu. L-am trimis să discute cu Rose.

El ridicase din sprâncene și îi zâmbise strâmb înainte de a-și îndrepta din nou atenția asupra acrobaticei îndeltniciri de a-și conduce faetonul prin porțile parcului,

în timp ce o persoană aflată într-o cabrioletă încerca să intre în galop din direcția opusă.

- Să nu-mi spui că Rose a refuzat strălucitul pretendent pe care i l-ai pregătit, spusese el când putuse să vorbească.

- Ei bine, a făcut-o, recunoscuse Daisy. Și îți poți imagina o prostie mai mare? Am găsit-o înlăcrimată și aproape nemângâiată după zece minute. M-am gândit că Sir Phillip o insultase groaznic și eram pregătită să alerg după el cu umbrela. Dar prostuța plângea fiindcă se gândea că mă dezamăgise.

- Și nu a făcut-o? întrebuse el.

- Ei bine, ce pot să spun eu în privința asta? zisese Daisy. Nu eu trebuie să-mi petrec viața cu el. Se pare că Rose nu poate simți destulă afecțiune față de el încât să își dorească să se căsătorească. Dacă aș fi știut asta, nu i-aș fi împins unul spre celălalt atât de insistent. Dar copila asta prostuță a încercat cu disperare să își cultive afecțiunea față de el, fiindcă se gândea că refuzul ei m-ar îndurera.

- Deci, Daisy, spusese Lord Kincade, trebuie să o iei de la capăt. Poate că ar trebui să invităm orice duce sau marchiz rătăcit pe care îl găsim mâine la Vauxhall să ni se alăture în loja noastră. Trebuie să fie tineri, chipeși și bogați, știi. Este o cerință esențială pentru un rang atât de înalt.

- Oh, ce prostie! spusese ea râzând veselă. Dar ai dreptate. Trebuie să începem din nou. Însă Rose m-a surprins, spunându-mi că nu vrea pe cineva de rang înalt sau pe cineva care să dorească să locuiască mereu în Londra ori într-o stațiune balneară. A spus că ea vrea să trăiască la țară și să ducă o viață liniștită și confortabilă. Ce ciudat! Nu m-am gândit niciodată să o întreb, înainte de a veni la Londra. Nu că ar fi putut lua o decizie în cunoștință de cauză la vremea aceea, bineînțeles, pentru că nu fusese în oraș niciodată și nu știa dacă îi plăcea sau nu. Cred că ar fi mai înțelept din partea mea să o las pe Rose să aleagă pe cineva de care să fie interesată. Nu ești de acord?

- Categorie, spusese el, zâmbindu-i înainte de a fi alertat de privirea ei dintr-odată fixă și de schimbarea expresiei.

- Oprește! poruncise ea, și faetonul se legănase periculos în timp ce ea încercase să sară în picioare, iar el trebuise să calmeze caii cu o mână, iar cu cealaltă să o țină așezată.

- Nu, Daisy, nu am de gând să fac așa ceva, spusese el ferm. Sunt deja șase domni care se grăbesc să o salveze pe biata fată. Sunt sigur că rochia ei o să fie distrusă după ce s-a prins atât de strâns în roțile trăsurii, dar poate că vâlva pe care a creat-o va fi o compensație îndesulătoare. Sunt sigur că nu are nevoie de ajutorul tău, draga mea, când are șase - nu, șapte - bărbați dintre care să aleagă.

- Ai dreptate, spusese ea, relaxându-se din nou în scaun. Sărmana fată! Cred că nu se uita pe unde mergea și nu și-a dat seama de cât de aproape era de roțile trăsurilor. Acum va fi stânjenită, fiindcă a atras atenția asupra ei. Sărmana fată!

Lord Kincade rânjise, parțial de ușurare. Cu o singură săptămână în urmă, nu ar fi reacționat la timp și nu ar fi oprit-o pe Daisy să sară de pe scaunul foarte înalt al faetonului, oferindu-le fără îndoială celor câțiva oameni din preajmă spectacolul delicios de șocant al picioarelor, gleznelor și pantalonașilor ei, în timpul procesului.

- Ți dai seama că statutul de necăsătorită a lui Rose ne forțează să prelungim logodna? întrebese el, mirându-se că gândul îl amuza, în loc să-l exaspereze. Poate că se va decide să intre în mormânt la optzeci de ani, tot domnișoară. Te-ai gândit la asta? Ar fi cea mai lungă logodnă din istorie, Daisy.

- Oh, prostii, spusese ea. Îi vom pune capăt la sfârșitul sezonului, fie că Rose are un pretendent, fie că nu. De fapt, ar trebui s-o facem chiar acum. Sunt sigură că toți au uitat de sărutul acela prostesc din salonul Riplinger.

- Ah, dar eu nu am uitat, spusese Lord Kincade. Și m-ai rănit mai mult decât se poate spune, Daisy.

Am sărutat destule femei la vremea mea și am primit destule complimente referitoare la priceperea mea, dar și una sau două palme usturătoare din pricina îndrăzne-mele au fost protestești.

Ea ridicase privirea spre el, uluită, apoi izbucnise într-un asemenea râs, încât Lord Kincade își dorise să se fi gândit înainte și să nu-i fi spus așa ceva sau oricum să nu fi spus în mijlocul promenadei Rotten Row, la cinci după-amiaza.

Și astfel, se gândi Lord Kincade, permițându-i valetului să îl ajute să își încheie haina de seară ajustată din catifea verde-închis, zilele trecuseră remarcabil de ușor. Simțea că putea să aibă încredere în Judith. De fapt, părea foarte probabil ca în seara aceasta colonelul să își declare intențiile, iar Judith să îl accepte. Și aproape că inclina să creadă că Daisy se obișnuise cu viața de oraș și că acum știa cum să se comporte ca să nu atragă atenția asupra ei sau asupra lui.

Aproape! Dar nu chiar. Avea să se simtă întotdeauna tensionat atunci când era aproape de Daisy. Nu aveai cum să știi când pornea într-o cruciadă hotărâtă doar de ea și aproape întotdeauna inutilă. Trebuia să fie deosebit de atent la Vauxhall. Era un loc unde aveau loc chefuri neobișnuite, un loc pentru bogați și săraci, un loc pentru romantism, intrigă și distracție pură. Putea fi un veritabil paradis pentru cineva ca Daisy - nu că ar mai fi fost acolo altcineva ca Daisy. Avea să vadă fără îndoială o duzină de nedreptăți care trebuiau îndreptate pe loc. Trebuia să stea foarte aproape de ea.

Și acum acest lucru nu i se mai părea o condamnare la moarte, așa cum i se păruse în urmă cu o săptămână și mai bine. Era adevărat că opinia lui despre Daisy Morrison nu se schimbase. Era o femeiușcă independentă, întreprinzătoare, băgăreață, impulsivă și de-a dreptul iritantă. Și viața avea să fie indescritibil de liniștită la sfârșitul sezonului, când urma să scape în sfârșit de ea. Dar o găsea totuși amuzantă, nu știa niciodată ce putea spune sau face într-o anumită situație, și se putea

bucura de surpriză, dacă nu era unul dintre faimoasele ei dezastre.

Simțul umorului de care dădea ea dovadă i se părea înviorător. Nu o deranja să râdă de ea însăși. Și nici nu încerca să își păstreze demnitatea chicotind și zâmbind prostește cu mâna la gură. Daisy Morrison își lăsa capul pe spate și râdea amuzată ca s-o audă toată lumea, fără să se gândească unde era sau cine mai era de față. Și întotdeauna reușea să arate imposibil de drăguță când făcea asta. Și totuși, nu exista nimic afectat sau conștient în oricare dintre cuvintele, acțiunile sau gesturile ei. Părea să nu-și dea seama de farmecele ei.

Iar el era atras. Își dăduse seama că o atingea ori când putea s-o facă fără să atragă prea mult atenția, la început inconștient și apoi aproape intenționat. Și era întotdeauna mulțumit dacă o găsea la Julia când își făcea vizita zilnică, fiindcă atunci avea o scuză și o săruta după ce își săruta sora. Iar fi plăcut să mai aibă o ocazie de a o săruta așa cum trebuia, înainte de a pune capăt logodnei. Ar fi avut grijă să nu meargă prea departe, bineînțeles. Nu s-ar fi convenit să se trezească până la urmă obligat să insiste asupra căsătoriei, împins de sentimentul onoarei. Dar își dorea să mai lipească o dată de el trupul ei zvelt și suplu, să pună stăpânire pe gura ei, în loc să o sărute ușor pe obraz.

Să-i simtă din nou răspunsul. Fiindcă îi răspundea. Era și ea atrasă de el, așa cum era și el atras de ea.

Poate că în seara asta, la Vauxhall, se gândi el, constatând dintr-odată că se zgâia în oglindă și își netezea dantela de la manșete de câteva minute. Privi în jur, dintr-odată conștient, dar își aminti oarecum ușurat că dăduse deja liber valetului. Se ridică și coborî pe scară, ca să aștepte sosirea oaspeților.

Aveau să se îndrepte spre grădinile Vauxhall pe apă, anunță Lord Kincade, fiindcă era mult mai fermecător, chiar dacă mai incomod, să te deplasezi astfel, decât să traversezi râul cu trăsura, pe noul pod de fier.

Se îndoaia că Judith și Rose ar fi observat, chiar dacă s-ar fi urcat într-un balon cu aer cald și ar fi fost transportate în felul acesta în grădini. Își apropiiau capetele ori de câte ori prindeau un moment de intimitate, de când ajunseseră la Lord Kincade pentru cină.

- Sa întors în dimineața asta, spuse Judith când se retraseră pentru câteva momente după cină. Probabil că a zburat ca vântul până la Bath și înapoi. Și a venit la noi după prânz, mult prea devreme pentru o vizită normală.

- Și? întrebă Rose.

Ochii lui Judith deveniră visători.

- Și a spus... Oh, a spus niște lucruri minunate, Rose. Nu pot să-ți zic, chiar nu pot. Cuvintele lui ar părea prostesti dacă le-aș spune acum cu voce tare.

- Și l-ai acceptat? întrebă Rose cu însuflețire.

- Nu. Un moment, Judith păru îndurerată. Dar nici nu i-am spus nu. Nu am putut să mă adun și să îi spun ceva. În urmă cu doar câteva săptămâni eram îndrăgostită de Lord Powers și acum îl iubesc pe colonel. Cum pot să am încredere în sentimentele mele, Rose? Sunt atât de flușturistică. Dar asta a venit peste mine pe neașteptate. Nu a fost romantic, așa cum a fost cu Lord Powers, și nu a existat nici o intrigă. Dar, oh, chiar îl iubesc. Îl iubesc. Vreau să spun da.

- Și mai ai încă șansa de a o face? întrebă Rose.

- Oh, da, o asigură Judith. M-a luat de mână și mi-a spus cu cea mai mare bunătate că nu vrea să mă grăbească, că va aștepta și mă va întreba din nou. Oh, Rose, îl iubesc atât de mult. Nu-i așa că arată splendid? Și ai observat cum i se încrețesc colțurile ochilor atunci când zâmbește? Și ținuta lui militărească? Și cred că nu contează deloc că e mai mare decât mine cu doisprezece ani.

Iar când urcaseră în barcă și începuseră traversarea, Judith își amintise că prietena ei avusese o experiență mult mai puțin fericită în ultimele două zile. Îi strânse mâna.

- Ai simțit vreun regret respingându-l pe Sir Phillip? întrebă ea. E atât de chipeș, Rose, și atât de atent.

Dar Rose o asigură că simțea doar ușurare, fiindcă reușise să pună capăt înainte de a-l răni prea tare pe acel gentleman.

- Fiindcă e foarte fermecător și amabil, spuse ea.

Lord Kincade luă cu fermitate brațul lui Daisy când intrară în grădini și ascultă indulgent exclamațiile ei încântate. Seara era frumoasă, și atrăsese o grămadă de petrecăreți. Iar el alesese o seară în care aveau să fie dansuri și artificii, fiindcă acestea erau ocazii mult mai populare decât serile în care aveau loc concerte.

Privi în jos spre ea în timp ce se apropiau de rândurile de loje, fiindcă închiriasse una dintre ele pentru toată seara.

- Totul arată splendid, nu, Daisy? spuse el. Știi, nu poți să vii la Londra fără să petreci măcar o noapte la Vauxhall.

- E ca un basm, spuse ea, ținându-se ascultătoare de brațul lui și pășind vioi.

Dar fusese neobișnuit de tăcută în timpul cinei și al drumului spre Vauxhall. Suspicios de tăcută. Și destul de nefiresc de docilă. Dacă nu ai fi cunoscut-o mai bine, ai fi presupus că Daisy era o tânără lady perfect normală din lumea bună. Din nefericire – sau poate din fericire – o cunoștea prea bine pe Daisy Morrison ca să creadă asta, fie și doar un moment. Mult prea bine. Îi strânse mai ferm brațul cu brațul său.

Daisy privi în jurul ei, încercând să vadă drumul pe care i-l descriesese Lord Powers, ca să nu piardă întâlnirea lor de mai târziu. Se gândise că avea să fie în stare să găsească locul. Dar o tulburau câteva detalii. Daisy nu era o ființă care să gândească mult. Putea acționa cu multă hotărâre, dacă apărea o situație urgentă. Dar nu era prea bună când era vorba de făcut planuri.

Cum avea să procedeze exact ca să se asigure că Judith era în siguranță tot timpul? Era aproape convinsă că îl prinsese în laț pe Lord Powers în ultimele zile cu

poveștile ei despre bogăție, reală și născocită. Dar putea fi sigură? Dacă era un actor la fel de bun cum spera că fusese și ea? Și dacă era un om care își asigura spatele? Dacă își dăduse întâlnire și cu ea, și cu Judith la Vauxhall? Și dacă se întâlnea întâi cu Judith, apoi cu ea? Există o singură soluție la această problemă: trebuia să stea cu ochii pe Judith în fiecare clipă înainte de a dispărea la rândul ei.

Și cât de mult trebuia să stea cu Lord Powers? Dorința ei ar fi fost să se întâlnească cu el, să îi râdă în față, să îl scuie în ochi sau preferabil să îl pocnească dacă avea ocazia și să se întoarcă la grupul ei, povestind tot ce se întâmplase în ultimele zile. Era adevărat că știrile aveau să fie dureroase și umilitoare pentru Judith, dar Daisy credea că numai așa putea să îi arate într-adevăr fetei cum era în realitate scumpul ei Lord Powers.

Dar era suficientă o întâlnire scurtă? Avea să fie crezută? Sau trebuia să se plimbe cu el o oră, așa cum sugerase el, pentru ca absența ei să fie observată și explicația acestei absențe să fie mai credibilă? Dar cum să suporte gândul de a se plimba într-o trăsură închisă cu Lord Powers timp de o oră? Despre ce naiba puteau vorbi atât de mult timp? Va trebui să inventeze un unchi în Irlanda și un naș în Țara Galilor?

Cocheta cu ideea de a asculta din nou propunerile lui Lord Powers, de a plânge puțin sau mai degrabă de a-și șterge nasul și de a se smiorcăi puțin, ezitând, privindu-l înduioșător, permițându-i să o sărute... Nu, asta nu! Chiar și ideea de a o salva pe Judith nu o putea convinge să facă un asemenea sacrificiu. Avea să îi ceară să o viziteze a doua zi dimineța, ca să îi comunice răspunsul ei. Și avea să îi adune pe toți – pe Giles, pe Judith și pe oricine mai voia să se bucure de spectacol – ca să îl asculte, în timp ce repeta jurămintele de devoțiune veșnică, iar ea, în sfârșit și cu enormă satisfacție, se dezlanțuia cu toată forța adevăratelor sale sentimente.

Era o idee foarte satisfăcătoare - cea mai bună, se gândi ea. Dar bineînțeles că atunci trebuia să o țină pe Judith sub supraveghere tot restul serii, în caz că Lord Powers se hotăra că vrabia din mână era puțin mai bună decât cioara de pe gard.

Astfel, Daisy îi permise lui Lord Kincade să o așeze lângă el în lojă, dansă cu el, vorbi cu el, îi zâmbi, simți cum se încălzea la apropierea lui, se gândi absentă că i-ar fi plăcut să se furișeze cu el pe una dintre cărările acelea umbrite, până rămâneau singuri cu noaptea, și întunericul, și muzica, și unul cu celălalt, dar nu-și luă ochii de la Judith.

După un vals în care o ținuse pe Daisy mult mai aproape decât ar fi îndrăznit s-o facă într-o sală de bal, și o strânse ferm cu o mână de spate și respiră mirosul părului ei, și privi fața ei drăguță, cu ochi strălucitori, Lord Kincade simți și el dorința și chiar nevoia de a-și conduce logodnica pe una dintre cele mai izolate cărări. Totuși, când îi sugeră aproape la ureche să se plimbe puțin, ea privi grăbită în jur, spuse că nu, că prefera să se întoarcă în lojă și apoi îl prinse mai strâns de braț și spuse că da, ar fi fost încântată să se plimbe puțin.

Totuși, reuși să îi dejoace intențiile și să îl frustreze de-a dreptul grăbind pasul, târându-l în urma ei și dând peste Judith și colonelul Appleby, care erau în fața lor. „E la fel de sensibilă ca un bolovan“, se gândi Lord Kincade, încercând să nu scrâșnească audibil din dinți. Înțelegea perfect că Appleby venise aici cu aceeași treabă ca el, iar Judith nu păru deloc încântată privind peste umăr și văzând un frate care se plimba în urma ei cu un zâmbet larg și artificial, suficient de aproape cât să îi sufle în ceafă.

Simți vechea dorință familiară de a-i strânge gâtul lui Daisy cu propriile mâini.

Cele două cupluri se plimbară în continuare, conversând amical despre nimicuri, în timp ce măcar trei dintre ei, se gândi Lord Kincade, visau la o modalitate mai bună de petrecere a timpului. Se simțea tot mai enervat

de a patra persoană din grupul lor, care pălăvrăgea voioasă și părea să nu știe și să nu-i pese că ar fi putut să se bucure în timpul acesta de o îmbrățișare foarte nepotrivită și satisfăcătoare cu el.

capitolul 16

Rose era tristă din pricina lui Sir Phillip, pentru că știa că respingerea ei îl dezamăgise, și ea îl plăcea. Totuși, era o ușurare să fie liberă din nou și să știe că nu o rănise pe Daisy chiar atât cât se temuse. Deși viitorul nu părea deosebit de strălucit, redus la o întoarcere acasă în timpul verii și probabil la o căsătorie cu unul dintre membrii nobilimii locale, pe care îi cunoștea de când se născuse, în seara aceasta se simțise mai relaxată, atât acasă la Lord Kincade, cât și la Vauxhall, atât de liberă cum nu se mai simțise de când plecase de acasă cu Daisy. Era cu sora ei și cu oamenii care îi deveniseră prieteni de la sosirea în Londra și se simțea fericită.

Se simți încântată dansând cu Lord Doncaster, care o distră neconștient cu un șuvoi constant de observații ironice și comentarii amuzante despre oamenii din jurul lor. Și se simți fericită dansând cu Arthur, deși acesta nu putea fi considerat un dansator îndemânatic, oricât te-ai fi străduit să ți-l imaginezi astfel.

Îi plăcea foarte mult de Arthur. Era un gentleman amabil, un prieten drag, fratele pe care nu îl avusese niciodată. Și ceva mai mult. Îl privea oarecum diferit din dimineața în care îi dezvăluise un crâmpoi atât de neașteptat din personalitatea lui interioară. Nu ar fi bănuț că sincera sa amabilitate, dulceață și blândețe ar fi putut ascunde o anume duritate și un resentiment foarte uman, îndreptat împotriva celor care vedeau suprafața și nu sufletul omului.

În zilele care urmară acestei revelații, Rose își dădu seama că totul avea sens. Un om care era doar blând nu putea spera să pătrundă dincolo de răul și de corupția pe care le întipărea sărăcia în oamenii printre care lucra. Un asemenea om ar fi fost obiectul batjocurii pe străzile sărace, dacă ar fi reușit să ajungă acolo. Și un asemenea

om s-ar fi prăbușit sub imposibilitatea sarcinii sale sau s-ar fi înveninat din cauza respingerilor repetate. Nu mai un om foarte dur în interior și-ar fi putut menține dulceața și angajamentul de a iubi, în ciuda unor asemenea accidente.

Arthur îi zâmbi trist lui Rose, după ce se scuză a treia oară pentru că era un dansator atât de prost. Privi spre fratele său și spre colonel, care executau pașii și își conduceau partenerele de parcă s-ar fi născut pentru o asemenea însărcinare.

-Cred că sunt mai talentat la plimbare decât la dans, domnișoară Morrison, spuse el. Nu ai vrea să ne plimbăm?

-Mi-ar plăcea foarte mult, sir, spuse ea, luând brațul oferit. Locul acesta e atât de încântător. Felinarele din copaci îl fac să pară un tărâm fermecat. Mă întreb dacă la lumina zilei arată banal.

-Cel mai bun lucru, spuse Arthur, este să nu vii aici ziua, încercând să afli. E mai bine să nu știm unele adevăruri. Să ne bucurăm de seară și să ne păstrăm amintirile neștirbite.

-O idee foarte rațională, spuse Rose râzând.

Pășiră pe aleea principală, privind spre felinare, încercând să identifice toate culorile și umbrele culorilor pe care le vedeau în legănarea razelor și în amestecul de lumină din jurul lor, dar și în umbrele mai mult sau mai puțin întunecate.

-Povestește-mi despre parohia în care vei pleca, spuse Rose.

-E frumoasă, zise el. Un sat pitoresc din Cotswolds. Și o căsuță a mea lângă biserică, cu o grădină încântătoare care trebuie să fi fost mândria și bucuria predecessorului meu sau a soției lui. De abia ieri m-am hotărât în cele din urmă să merg acolo.

Rose îl privi întrebător.

-Credeam că totul era stabilit de mult, spuse ea.

-Oh, era, încuviință el. Dar, de când am venit aici ca să-mi petrec primăvara cu Giles, am văzut câtă sărăcie

și câtă nevoie sunt aici și m-am gândit că ar fi poate egoist să mă instalez în pașnicul meu sat din Cotswolds. Fără să se gândească, o făcuse să părăsească poteca principală și se așezară pe o bancă de lemn, pe jumătate ascunsă printre umbrele adânci.

- Dar de abia ieri mi-am dat seama, spuse el, că ar fi mult mai egoist să rămân aici. Nu am simțit nici o chemare de a rămâne în Londra. Dacă aş rămâne, aş face-o numai din cauză că aş putea fi important aici, că este nevoie de mine și că nu am încredere în nimeni altcineva, nici chiar în Dumnezeu, ca să facă această lucrare. Chemarea mea este să îmi asum îndatoririle unei parohii, acolo unde numele meu nu va deveni niciodată faimos pentru o slujire impresionantă a săracilor. Zâmbi. Dar vor exista destui săraci cărora să le slujesc, oriunde aş merge. Domnul nostru însuși a spus că săracii vor fi întotdeauna printre noi.

Rose îi zâmbi.

- Oamenii din satul dumitale din Cotswolds sunt norocoși, spuse ea.

- Dar dumneata ai luat vreo decizie cu privire la viitor? Observ că Sir Phillip nu e aici în seara asta.

- I-am respins cererea acum două zile, spuse Rose. Mi-a părut rău, fiindcă e un gentleman plăcut și merita ceva mai bun decât respingerea. Dar merită să aibă și afecțiunea deplină a femeii cu care se va căsători, și eu nu îi puteam oferi asta.

- Ai făcut ce trebuia, spuse el. Îi luă mâna între mâinile lui și își trecu degetul arătător peste degetele ei. Rămaseră în tăcere câteva minute, privind petrecăreții care se plimbau pe cărarea principală, unii dintre ei zgomoși și veseli, alții discutând liniștiți. Viața la țară poate fi foarte plictisitoare, adăugă Arthur. Foarte puține distracții, puține lucruri la modă și foarte puțini oameni din clasa și din mediul tău.

- Numai prieteni apropiați și un simțământ cald că faci parte dintr-o comunitate, și toată frumusețea naturii, și schimbarea anotimpurilor, spuse Rose.

El își închise degetele peste mâna ei și o strânse.

- Ah, da, zise el. Toate astea fac ca viața din oraș să pară insuportabil de plictisitoare, nu-i așa?

- Da, spuse Rose, cu ochii la mâna lui cu degete lungi, care ținea prizonieră mâna ei.

- Dar dumneata ai crescut într-o casă mare, cu un tată bogat, spuse el. Viața într-o căsuță ar fi mult mai restrictivă.

- Tăticul a fost foarte bogat, dar am trăit simplu, răspunse Rose. Îi zâmbi și apoi deveni serioasă. Unii oameni ar spune că tăticul era zgârcit. Căsuța dumitale pare minunată. Grădina este plină de flori? Sunt și trandafiri?

- Duzini, cred, spuse el. Ca să se potrivească cu numele dumitale.

Rose zâmbi privindu-i mâna.

- Poate că ai nevoie de timp, spuse Arthur după o pauză. Ca să te gândești la asta.

Rose clătină din cap.

- Ai vrea să fii în stare să oferi lumea și universul femeii iubite, spuse el.

- Cred că asta ai de oferit, zise Rose cu o voce atât de înceată, că el își plecă ușor capul mai aproape ca să audă.

- M-am lăudat întotdeauna cu independența mea, spuse Arthur. Știam că eram iubit de mulți oameni, dar mă gândeam că nu aveam nevoie de nimeni, cu excepția lui Dumnezeu. Și acum văd că și în privința acestui lucru m-am făcut vinovat de mândrie. Avem nevoie să depindem de alții. Avem nevoie să fim vulnerabili. Mi-ai devenit indispensabilă, mica mea prietenă.

- Chiar așa? Rose ridică privirea spre el, și lumina slabă de pe cărarea principală îi trădă strălucirea din ochi. Cu adevărat, Arthur? Credeam că ești complet prin tine însuși. Credeam că ar fi fost o îngâmfare din partea mea să îmi imaginez că ai putea avea nevoie de mine.

- Ai devenit prietena mea în ultimele săptămâni, spuse el. Singura prietenă adevărată pe care am avut-o vreodată. Am avut întotdeauna atâta grijă să nu îi dezamăgesc pe cei care erau prietenii mei. Dar ție, draga

mea, ți-am arătat slăbiciunile mele, mândria mea, tendința de a mă încrede mai degrabă în propriile puteri decât în Domnul meu. Și mă simt mai puternic fiindcă am făcut asta.

- Mă bucur, spuse Rose, ridicând privirea spre fața lui.

- Dar aș vrea să fiu mai mult decât un prieten pentru tine, spuse el. Trebuie să fiu mai mult, dacă îți cer să îmi împărtășești viața. Vreau să fiu iubitul tău, Rose. Nu am fost iubitul nimănui - vezi cât de săracă este experiența mea de viață? Nu știu cum să fac fericită o femeie, cum să îmi arăt dragostea. Dar vreau să fiu iubitul tău.

- Nici eu nu am fost iubita nimănui, spuse Rose. Dar îți voi dăruia toată inima, și toată persoana mea, și tot devotamentul meu, toată viața, Arthur. Ridică mâna lui și și-o lipi de obraz. Vezi tu, eu te iubesc.

Dintr-odată, el zâmbi.

- Acesta e un loc destul de public, spuse el, și nu suntem nici măcar logodiți, nu-i așa, fiindcă nu am vorbit nici cu mama ta, nici cu sora ta și nici măcar nu am rostit întrebarea „Vrei să te căsătorești cu mine?” Dar trebuie să te sărut, Rose. Pot să te sărut?

Ea îi zâmbi cu îndrăzneală.

- Mă întrebam dacă nu cumva ești greu de cap, spuse ea.

Dintr-odată, iubitul ei foarte înalt o ridică și îi lipi capul de brațul lui, sărutând-o atât de pasionat, încât să nu mai aibă îndoieli.

- Acum, spuse el fără suflare când terminară, aplecându-se ca să își lipească fruntea de fruntea ei, purtarea aceasta poate fi acceptată în cazul unui cleric doar dacă doamna e logodnica lui. Ai face bine să mă salvezi de focul veșnic, Rose, și să te căsătorești cu mine. Vrei?

- Ce întrebare nebunească, sir, spuse Rose, întorcându-și capul ca să îl poată săruta din nou pe buze. Să știi că nu îngădui altui bărbat să mă sărute, numai logodnicului meu. Acesta a fost primul meu sărut, Arthur, și a fost mai încântător decât mi-aș fi putut imagina. Da, mă voi căsători cu tine. Bineînțeles că da. Mă săruți din nou?

Arthur își petrecu următoarele cinci minute făcându-i pe plac proaspetei sale logodnice.

Cu puțin timp înainte de miezul nopții, cu puțin înainte de începerea focurilor de artificii, Judith începu să arate cam supărată. Dansase cu colonelul, cu Lord Doncaster, cu alte două cunoștințe din lojele învecinate, se plimbase de două ori însoțită de colonel și petrecuse timp în loja lor, mâncând șuncă și chifle și bănd vin.

Ai fi putut crede că totul decursese mulțumitor. Dar cum să poți relaxa și bucurași - mult mai important - cum să faci să fii sărutată de gentlemanul pe care îl iubești tot mai mult cu fiecare clipă, când, de fiecare dată când întorci capul, dai peste fratele tău, care îți zâmbeste stânjenit? „Sărmana Daisy“, se gândi Judith care avea puțină simpatie pentru alții, și multă pentru ea însăși. Daisy ar fi trebuit să se bucure de prima ei vizită la Vauxhall, dar, în schimb, era târâtă pretutindeni de Giles, care nu avea încredere în cuvântul surorii lui mai mici, cuvânt oferit într-un acces brusc de afecțiune și încredere la începutul săptămânii.

În cele din urmă, Judith se întoarse spre fratele ei, în timp ce Lord Doncaster dansa cu Rose și colonelul cu Hetty, iar Arthur plecase să discute cu niște cunoștințe, care păreau cât se poate de dubioase. Daisy stătea alături de Giles, privind lumea care trecea.

- E insuportabil, șuieră Judith. Mă întreb de ce nu îmi legi încheietura de mâna ta cu un lanț, Giles, și să terminăm cu asta. Te urăsc!

- Ce-i asta? întrebă surprins Lord Kincade.

- Nu face pe nevinovatul! spuse sora lui, vărsând flăcări pe ochi. M-ai urmat peste tot în seara asta. Nu doar că nu m-ai pierdut din ochi, nu m-ai lăsat nici să mă îndepărtez prea mult. Credeam că ai încredere în mine.

- Și chiar am, Jude, spuse el cu oarecare uimire. Nu te-am urmărit. De fapt, Daisy e cea care caută companie, și a ajuns să țină la tine. Vrei să fii singură câteva momente? Cu Appleby, bănuiesc? Atunci o să fii, draga

mea. O să stăm singuri sau cu alții pentru un scurt timp, nu-i așa, Daisy?

Și își dădu seama imediat de greșeala fatală pe care o făcuse, de cum se întoarse și zâmbi spațiului gol aflat deasupra scaunului liber de lângă el. Pentru prima dată în seara aceasta, nu ținuse strâns brațul lui Daisy. Sigur că văzuse vreo biată curtezană fugind pe cărare și fluturându-și evantaiul spre un crai care alerga după ea gâfâind, iar Daisy pornise în cruciadă, gata s-o salveze. O văzu îndepărtându-se, fugind în lume ca un copil obraznic care scapă de sub ochii guvernantei.

Lord Kincade mormăi o serie de înjurături, nu se opri să se scuze pentru că lezase auzul surorii lui și se năpusti după logodnica sa. De data asta, se gândi el în timp ce își făcea loc cu umerii și coatele printre oamenii din calea lui și încerca să nu scape din ochi silueta rapidă îmbrăcată în dantelă albă, de data asta, când avea s-o prindă și s-o salveze din cine știe ce situație stânjenitoare în care intrase singură, nu avea să scape cu o muștrare politicoasă. Sau cu o observație mușcătoare. De data asta avea să o zvânte în bătaie sau... avea să-i facă ceva, oricum.

Lord Kincade rămase locului câteva secunde prețioase când o pierdu dintr-odată pe Daisy din vedere la o răscruce și se întrebă dacă o luase pe cărarea din dreapta sau pe cea din stânga. Alese cărarea din stânga, dar descoperi că era blocată de o pereche de îndrăgostiți. Așa că o luă la goană pe cărarea din dreapta.

Sunetul vocilor îl făcu să se oprească înainte de a o vedea. Se întrebă cum avea s-o primească perechea peste care dăduse. Își imagină că bărbatul, oricine ar fi fost el, ar fi putut să reacționeze cu brutalitate. O cărare atât de întunecată nu era aleasă de o pereche care voia doar un sărut nevinovat. Poate că ar ajuta-o mai mult pe Daisy dacă nu s-ar grăbi să dea peste ei. Se strecură tăcut înainte, ascunzându-se după trunchiurile copacilor, deși întunericul era îndeajuns de profund încât să-l ascundă.

Totuși, când ajunse s-o vadă pe Daisy, descoperi că nu avea decât un singur tovarăș, dacă nu îl punea

la socoteală și pe individul mult mai mare ascuns în spatele unui copac. Și, dacă nu îl înșela privirea, conștată Lord Kincade, privind cu ochii mijiți pentru a se obișnui cu întunericul, și dacă nu îl înșelau urechile, tovarășul lui Daisy era Lord Powers.

- Da, bineînțeles că am venit, spunea Daisy. Credeai că nu o să vin?

- Ah, zise Powers, luându-i mâna și lipind-o de haina lui, mă temeam poate că îți vei pierde încrederea în mine, draga mea. Trebuie să fii foarte curajoasă ca să îți pui astfel reputația în joc, ca să te eliberezi de o logodnă nedorită.

Lord Kincade strânse trunchiul de care se sprijinea.

- Cum să nu am curaj, spuse Daisy, dacă fugeam spre dumneata, milord? Dar, în rest, nu sunt curajoasă. Am ales un mod laș de acțiune, îngăduindu-ți să-ți pătezi numele, pentru că eu nu vreau să fiu cunoscută ca o femeie care a pus capăt de bunăvoie unei logodne. Nu o să accept să se întâmple asta, sir. Am venit să îți spun că vreau să țin fruntea sus și să fac lucrurile așa cum trebuie.

- Dragă mea, spuse Lord Powers - în timp ce Lord Kincade strânse atât de tare din dinți, că și-ar fi dat seama că ar fi putut să-i rupă... dacă s-ar fi putut gândi la așa ceva -, nu trebuie. Nu vreau să se vorbească cu dispreț despre dumneata.

- Nici eu nu vreau ca dumneata să fii acuzat pe nedrept, spuse ea. Vreau să vii în Hanover Square mâine. Acolo o să declarăm public logodna, ca să audă Lady Hetty și sora mea. Iar Excelența Sa se poate duce naibii.

Din spatele copacului, Excelența Sa îi privi gâtul cu intenții mai criminale ca niciodată.

Lord Powers duse la buze mâna lui Daisy.

- Bravo, dragă mea, spuse el. Și acum, mergem la trăsură? E pregătită pentru mica noastră plimbare.

- Nu, spuse Daisy. Nu e necesar, sir, și va adăuga un alt scandal la anularea logodnei mele. Trebuie să fii răbdător și să vii la mine mâine-dimineață.

- Ah, spuse el, ducându-i cealaltă mână la buze, dar răbdarea nu e punctul meu forte, draga mea. O plimbare foarte scurtă?

- Nici vorbă, spuse Daisy cu vioiciune, încercând să-și tragă mâinile din mâinile lui.

- Dar trebuie să insist, spuse Lord Powers, refuzând să-i dea drumul.

- Trebuie să îmi dai drumul imediat, sir, spuse Daisy, dacă nu vrei să cred că nu ești un gentleman. Poate că și dumneata, la fel ca toți ceilalți, ești interesat doar de averea mea.

- Poți să crezi ce vrei, draga mea, spuse Lord Powers. Dar eu nu sunt atât de prost încât să te las să pleci fără să am o dovadă sigură că vei fi a mea. Vezi cât de disperată e dragostea mea pentru tine?

- Sau pentru averea mea, spuse Daisy cu acreală. Dă-mi drumul, sir, în clipa asta.

Lord Powers râse tare.

- Ești aproape magnifică atunci când te înfurii, remarcă el. Haide, să nu ne certăm! Trăsura mea așteaptă. Și la fel și vizitiul.

- Oh, spuse Daisy, întorcându-se spre uriașul care tocmai ieșise din umbra unui copac și stătea tăcut în fața ei, cu brațele încrucișate. Ne-am mai întâlnit, dacă nu mă înșel. În curtea grajdurilor de la hanul Golden Eagle. Și pe Bond Street, deși ai fost nepoliticos și ai luat-o la fugă când m-am apropiat.

Lord Kincade era sfâșiat între dorința de a sări în apărarea ei și siguranța că i-ar fi fost de puțin ajutor dacă ar fi ieșit din ascunzătoare în momentul respectiv. Nu ar fi fost mai bun decât Daisy Morrison, se gândi el oarecum nemilos, și apoi își concentrează întreaga atenție asupra scenei care se desfășura în fața lui.

- Vino, draga mea, spuse Lord Powers, punând o mână fermă pe spatele lui Daisy.

- Nu fac nici un pas cu dumneata, sir, spuse Daisy. Poți să te duci naibii singur sau în compania vizitiului, din partea mea.

Lord Powers exclamă inciudat:

- Ce sentimente din partea unei lady, murmură el. Gata cu vorba! O să vii de bunăvoie, draga mea sau cu forța. Alegerea îți aparține.

Ultimele cuvinte se sfârșiră într-un geamăt, pentru că Daisy îi trase un pumn în stomac, iar cu celălalt pumn îi lovi fără prea mare succes maxilarul. În următorul moment, fu înghițită de mantaua neagră a uriașului, ridicată fără ceremonie și dusă sub braț în timp ce ea dădea din picioare.

- Ia-o! Eu o să vin mai târziu! reuși să șuiere Lord Powers după servitorul tatălui său, în timp ce un proiectil uman se lansa în stomacul lui și îl lovea cu mult mai multă putere decât pumnul lui Daisy, lăsându-l fără aer.

Cu mâinile legate la spate și cu picioarele înțepenite, luptându-se zadarnic să scape din mantaua cu miros scârbos, sau din pătură, sau din orice o fi fost lucrul care o acoperea de la cap până la genunchi, într-o trăsură aflată în mișcare, Daisy se întrebă de ce era singură. Bătrăușul care o furase de la Vauxhall conducea trăsura, evident. Și-ar fi dorit să mai aibă doar o șansă de a-i scoate dintele galben care îi mai rămăsese în jumătate din gură, invidiind persoana necunoscută care reușise deja să îl scape de ceilalți.

Dar unde era Lord Powers? Oare avea să fie plimbata așa o oră, pe jumătate sufocată, orbită, cu picioarele țepene și mâinile amorțite din cauza legăturilor? Fără să aibă pe nimeni asupra căruia să își verse furia? Sau era dusă undeva? Și unde? Și ce se întâmpla cu Judith? Era tratată în același fel? Oare Lord Powers se îndrepta acum spre granița cu Scoția, alături de fata aceea prostută?

Poate că ar fi trebuit să îi spună totuși lui Lord Kincaide și să îi ceară ajutorul, fu ultimul gând al lui Daisy, înainte ca trăsura să se oprească brusc și să o arunce pe dușumea, unde zăcu, lovind cu picioarele și zvârcolindu-se fără rost, până se simți din nou ridicată pe umărul cuiva ca un sac de făină. Simți cum rămâne fără aer și se forță să respire cu un zgomot prelung.

Când își recăpătă în cele din urma poziția normală, se trezi cu picioarele pe pământ tare, și, spre marea ei ușurare, cineva îi desfăcu legăturile de la glezne, ridică mantaua și îi eliberă încheieturile mâinilor. Se întoarse cu fața spre atacatorul ei, care rânjea.

- Laș ticălos ce ești! îl mustră ea. Nu ești în stare să ataci decât femei, omule, și bărbați doar atunci când mai ai doi ticăloși care să le țină brațele?

Servitorul continuă să rânjească.

- Să nu-mi spui, zise ea, că acela care te-a scăpat de jumătate din dinți a avut buna judecată de a-ți tăia și limba. Fără îndoială că lumea a fost lipsită de un mare orator. Îți cer să mă lași să plec imediat. Unde sunt, în orice caz?

Într-un dormitor bine organizat, chiar dacă era cam neîngrijit, constată ea privind în jur în timp ce uriașul tăcut își aduna mantaua și eșarfa și își lua tălpășița din cameră, fără să fi avut politetea de a răspunde măcar la una dintre întrebările ei. Auzi sunetul unei chei care se întorcea în broască, de cealaltă parte a ușii. Și o inspecție rapidă a ferestrei din partea opusă a încăperii îi dădu de înțeles că, așa cum se așteptase, un salt ar fi însemnat o sinucidere sigură.

Nu că ar fi avut intenția să sară, chiar dacă fereastra ar fi fost la zece centimetri de pământ și un cal de vânatoare gata înșeuat ar fi așteptat-o afară. Avea o afacere de rezolvat cu Lord Powers, atunci când avea să binevoiască să-și facă apariția; nu intenționa în nici un caz să fugă de acea confruntare.

Însă, se gândi Daisy privind în jur în timp ce își freca mâinile, scuturându-le viguros și încercând să ignore înțepăturile și acele dureroase care îi treceau prin încheieturi în timp ce sângele își relua cursul normal prin vene, de data asta nu avea să o găsească nepregătită și neînarmată. În nici un caz. Dacă pumnii ei nu erau în stare decât să îl lase fără suflare un moment, atunci avea să se înarmeze cu o armă mai periculoasă. Deplânse un moment absența umbrelei negre care aparținuse tatălui său, dar pe care nu o luase - ar fi sărit în ochi de-a

binelea dacă s-ar fi plimbat prin Vauxhall cu umbrela strânsă sub braț -, așa că nu mai avea rost să-și irosească energia jelind absența ei.

Nu era, desigur, nici un pistol sau cuțit pe lavabou sau prin sertare. După o căutare rapidă și îndârjită, văzu că nu era nimic cu care să lovească trupul sau țeasta unui om și s-o facă bucățele. Chiar și lumânările erau așezate pe farfurii, nu în candelabre înalte din argint, așa cum ar fi trebuit dacă ar fi fost un stabiliment respectabil.

Daisy fu cât pe ce să ajungă la concluzia că trebuia să se bazeze pe pumnii ei aproape inutili, când se lăsă în genunchi lângă pat și privi dedesubt, zărind oala de noapte din porțelan chinezesc. Nu era o armă complet ortodoxă, se gândi ea, scoțând-o, cântărind-o în mâini și văzând că avea o greutate aproape mulțumitoare. Singura problemă era că la înălțimea ei și la greutatea oalei de noapte, avea să-i fie greu să o ridice destul de sus și să o arunce cu destulă putere ca să atingă capul unui gentleman înalt.

Îi trebui ră zece minute de efortări epuizante ca să tragă lavaboul centimetru cu centimetru de-a curmezișul camerei, până în spatele ușii. Da, se gândi ea, ridicându-și fustele până la coapse și urcându-se pe lavabou după ce așezase întâi oala de noapte deasupra, așa mai mergea. Ridică cu greu oala deasupra capului, imaginându-și că se deschidea ușa, se balansă în față și decise că Lord Powers avea să vadă stele verzi și să se prăbușească pe dușumea. Nu conta nici dacă intra întâi uriașul fără jumătate din dantură. Îi datora și lui o durere de cap.

Se așeză pe marginea lavaboului și își încrucișă brațele. În dormitor era frig, și nu avea nimic de făcut decât să aștepte. Se gândi să târască niște pături de pe pat, dar hotărî că era mai bine să rămână atentă și nestingherită de învelitori inutile.

Aproape că nu mai spera s-o viziteze nimeni în noaptea aceea, când auzi pași apropiindu-se de ușă. Până să audă cheia învârtindu-se în broască, Daisy se ridicase pe lavabou, cu oala de noapte în brațele întinse și cu o privire ucigător de hotărâtă.

Iar când se deschise ușa, și cineva păși înăuntru, Daisy inspiră adânc, închise ochii strâns și aruncă oala de noapte cu toate slabele ei puteri.

Cineva mormăi și căzu pe dușumea, iar după o secundă în urechile lui Daisy țiuia zgomotul cioburilor.

capitolul 17

Lord Powers nu era nici neisprăvit, nici incapabil. Lord Kincade avu nevoie de câteva minute bune de efort susținut înainte de a se pleca gâfâind peste victima lui în întuneric, strângându-l de gât cu lavaliera distrusă.

- Unde a dus-o bătaușul tău, Powers? întrebă privind chipul uluit și plin de sânge de sub el.

- Nu știu și nu ți-aș spune nici dacă aș ști, mormăi Lord Powers, pipăindu-și buza de sus cu o mână care nu părea sigură că se îndrepta în direcția corectă și părând să privească stelele de deasupra copacilor. Dar, după o clipă, privirea lui se concentrează asupra pumnului care se afla deasupra lui și se îndrepta spre nasul deja rupt. În casa tatălui meu, spuse el. Și, privind pumnul, care nu se mișcase, adăugă: E adevărat, Kincade.

- Și peste cine m-aș putea aștepta să dau în această ambuscadă? întrebă Lord Kincade, strângând mai tare lavaliera.

Ochii lui Lord Powers păreau să-i iasă din cap.

- Peste nimeni, spuse el. Tata lipsește toată noaptea și servitorilor li s-a dat liber.

- Pentru ca seducția să fie deplină și completă, zise Lord Kincade înainte de a-și schimba direcția pumnului, lovindu-și adversarul sub falcă și cufundându-l în inconștiență.

Lord Kincade sări în picioare și se clătină nesigur un moment, privind silueta de la picioarele lui, apoi în direcția în care plecase uriașul împreună cu Daisy și în sfârșit spre poteca principală și spre lojă. În cele din urmă se aplecă, trase de cizmele ofițerești ale lui Lord Powers, îi scoase șosetele de mătase, îi legă gleznele cu una și mâinile cu cealaltă, prinzându-l întâi de trunchiul unui copac, și se năpusti în direcția cărării principale și a luminilor.

Mai multe capete se întoarseră spre gentlemanul ciudat, cu părul vâlvoi, cu privire sălbatică și nasul plin de sânge care trecea în goană; și mai multe se întoarseră când se năpusti înapoi pe aceeași cărare, urmat de alți doi domni, unul remarcabil de înalt și de subțire, celălalt înalt și musculos și cu o ținută deosebit de milităroasă.

- Da, da, du-te tu, Giles, își îndemnă Arthur fratele de îndată ce ajunseră la silueta încă inconștientă, legată de copac. Du-te și salveaz-o pe Daisy! Noi o să avem grijă să-l păzim pe Powers pentru tot restul nopții.

Colonelul Appleby se lupta deja cu șoseta care fusese legată de copac și privea cu dezgust funest la silueta întinsă pe jos și pătată cu sânge a lui Lord Powers.

- Cred că i-ai dat un somnifer care o să dureze toată noaptea, Kincade, spuse el, deși numai Arthur îl mai auzi.

Lord Kincade fugea deja printre copaci, în căutarea trăsorii și a pistolului din ea, lăsând în seama vizitiului anevoioasa problemă de a-și transporta pasagerii acasă cu un cal lipsă.

Oricum, o parte din povestea lui Powers părea adevărată, se gândi Lord Kincade după mai bine de o jumătate de oră, când se apropie prevăzător de casa întunecată din apropierea Tamisei, în care nu intrase niciodată. Nu părea să fie nimeni acolo. Casa era în întuneric, cu excepția unei camere de sus și a alteia de jos, alături de ușile principale.

După câteva minute, servitorul care o dusesese pe Daisy și care încercase să-i zdrobească lui fața cu câteva săptămâni în urmă, pe drumul spre Bath, confirmă faptul, privind îngrozit butoiașul cu pulbere de la pistolul vicontelui. Nu era nimeni în casă sau în grădini, cu excepția lui și a tinerei doamne de sus.

Îndatoritor, îi dădu cheia de la camera doamnei și îl conduse pe Lord Kincade spre bucătărie, lăsându-se încuiat într-o cămară trainică. După ce se asigură că nu mai un artist de circ ar fi putut ieși din acea închisoare în mai puțin de douăzeci de ani, vicontele spuse că măcar

nu avea să moară de foame așteptând să fie salvat. Îl deranja faptul că nu putea lăsa pistolul jos și nu putea testa cine pe cine ar fi zdrobit în luptă cinstită, dar în împrejurările de față nu își putea permite luxul de a pierde lupta.

Camera lui Daisy nu fu greu de găsit. Își aminti poziția singurei camere luminate de sus, și, într-adevăr, când păși pe trepte cu o lumânare în mână, văzu că lumina ieșea de sub o singură ușă. Spre ușurarea lui, constată că și cheia se potrivea în broască și se învârtea ușor.

Lord Kincade deschise ușa și păși în cameră. După o clipă, se trezi pe dușumea, pe coate și genunchi, sub o ploaie de cioburi de porțelan, cu umărul îndurerat și rostind o serie de înjurături inimaginabile.

- La naiba! conchise el blajin, privind dușumeaua care se afla la câțiva centimetri de nasul lui, fără să se deranjeze să ridice privirea. Ar trebui să fiu închis, pentru că sunt un idiot fără pereche. De ce nu mi-a venit în cap să flutur un steag alb pe ușă, de la o distanță de cincizeci de pași? De ce m-am așteptat să te găsesc ghemuită în celălalt capăt al camerei, așteptându-ți soarta îngrozită, ca orice femeie decentă?

Se ridică în genunchi și privi în jur când nu auzi nici un răspuns. Daisy era cocoțată pe un lavabou în spatele ușii, cu mâinile peste gură, privindu-l îngrozită.

- Ce naiba faci acolo sus, Daisy? întrebă el, ducându-și mâna la umăr. Nu, nu răspunde! Nu mă îndoiesc că înveți să zbori. Și ar trebui să mulțumesc Providenței că nu ți-ai atins scopul, altfel aș fi învățat și eu să zbor până acum sau să alimentez cuptoarele lui Scaraoțchi, în funcție de locul în care aș fi ajuns. Te-ai transformat în piatră, fată? Dă-te jos de acolo imediat!

- Oh, spuse ea, fără să-și ia mâinile de la gură, aș fi putut să te omor.

- Ai fi putut, într-adevăr, spuse el, privind porțelanul sfărâmat de la picioarele lui. Ce a fost asta? Un bibelou neprețuit?

- O oa... Daisy înghiți în sec. O oală de noapte.

- O ce? spuse Lord Kincade, privind din nou în jos.
Goală, sper?

- Oh, da.

Umerii lui Daisy începură să tremure.
- Oh, nu plânge, spuse Lord Kincade, cu vocea mai blândă. Întinse brațele spre ea și clipi. Nu plânge, Daisy! S-a terminat acum. Ești în siguranță.

Dar, când o luă de mijloc și o coborî, văzu că ea nu mai putea de răs.

- O ce? spuse ea, imitându-i destul de bine privirea îngrozită. Goală, sper.

Începu să chicotească din nou, nestăpânit.

Lord Kincade strânse din dinți, luă cheia din broască, închise bine ușa, o încuie pe dinăuntru și puse cheia în buzunar.

- Acum, fata mea, spuse el sumbru, aștept o explicație. De ce te-am găsit în brațele lui Powers la Vauxhall?

Ea deveni imediat serioasă.

- Judith, spuse ea privind-l cu sălbăticie. Judith e în siguranță? Sau Lord Powers a fugit cu ea?

- Cu Judith? întrebă el, încruntându-se. Bineînțeles că nu. Judith a pus capăt acestei afaceri acum câteva zile. Și el nu s-a opus. Probabil că are altă bogată... Se opri și se scărpină în cap. Daisy, ce Dumnezeu ai pus la cale? întrebă el. Ai pornit într-o cruciadă ca s-o salvezi pe Judith de o soartă mai rea decât moartea, care avea să fie urmată de o căsătorie mai rea decât moartea?

- Am reușit? întrebă ea cu nerăbdare. Am salvat-o pe sora ta de viermele acela?

El clătină din cap și se zgâi la ea.

- Daisy Morrison, spuse el cu o voce din care răzbătea exasperarea, ce mă fac eu cu tine? Da, ai reușit.

Ea își strânse mâinile la piept și îl privi strălucitoare.

- De unde ai căpătat vânătăile și sângele de pe tine? întrebă ea.

- De la pumnii lui Powers și din nasul meu, îmi imaginez, răspunse el, scotocind în buzunar după o batistă.

Daisy i-o luă din mână și îi tamponă sângele uscat. Își duse batista la buze, apoi se opri, îi spuse să-și scoată

limba, udă batista și șterse tot sângele până se declară mulțumită. Apoi zâmbi și puse batista înapoi în buzunarul lui.

În tot timpul acesta, Lord Kincade se uită la ea.

- Ai făcut asta pentru sora mea, spuse el. Ai conștientizat ce ți s-ar fi putut întâmpla, Daisy? Nu ai fi ieșit din camera asta cu virtutea intactă.

- Oh, prostii! spuse ea. Pot să-mi port de grijă.

- Daisy, începu el, luându-i mâinile în mâinile lui, ce mă fac eu cu tine? Cred că aş face mai bine să mă căsătoresc cu tine.

- Nu, nu, spuse ea, zâmbindu-i afectuos, nu-i nevoie. Adevărul este că nu îmi datorezi nimic. Am făcut-o din cauză că îmi place Judith și fiindcă nu îl puteam suporta pe broscoiul acela.

- Aș face o favoare lumii, spuse el. Și, în plus, numai dacă aş fi soțul tău aş simți că am dreptul să îți dau o bătaie zdravănă, cât de curând. Daisy, îmi vine să te scutur de să-ți sară dinții din gură. Ai fi putut fi violată, fetiță nebună, impulsivă, smintită și nevinovată ce ești.

O prinse de umeri și o scutură de două sau de trei ori.

- O să anulez imediat logodna noastră, spuse ea cu blândețe. Văd că te-am supărat. Și, chiar dacă nu aveai de ce te îngrijora din pricina mea, înțeleg că ești un gentleman și că te simți responsabil de siguranța mea, atât timp cât ești logodit într-un fel cu mine. Ei bine, sir - îi zâmbi afectuos ridicându-și privirea spre el -, poți să te consideri liber.

El clătină din cap, ținând-o în continuare de mână.

- Ar trebui să mă simt ca un condamnat care a primit grațierea în timp ce ștreangul îi atârnă deasupra capului, spuse el. Necazul e că m-am obișnuit să-mi fac griji pentru tine. Și cred că s-ar putea să mă îngrijorez și mai mult dacă nu sunt aproape de tine și nu știu ce nebunii mai pui la cale. Cred că aş face mai bine să te țin aproape, ca să pot sări în ajutorul tău la timp. Te căsătorești cu mine, Daisy?

- Oh, ce bun ești, spuse ea, bătându-l cu ambele mâini peste jiletcă, pe piept, și ocupându-se în continuare de

foarte solicitanta misiune de a-i răsuci unul dintre nasturii de argint. Dar știi, chiar nu trebuie să-ți faci griji pentru mine. Nu ți-ai dori să fii căsătorit cu mine. Nu aș fi deloc manevrabilă.

- Știu, spuse el, zărind un loc atât de fascinant după urechea ei, încât se simți obligat să plece ușor capul și să îl sărute. Dar necazul e, Daisy, că mă gândesc că viața mi s-ar părea plictisitoare cu o nevastă manevrabilă.

- Nu trebuie să gândești așa, spuse ea. Și nu trebuie să fii orbit de recunoștința pe care ți-o inspiră faptul că am putut să fac ceva pentru Judith.

El își freca nasul de lobul urechii ei, iar gestul lui îi trimitea fiori prin tot corpul.

- Nu sunt recunoscător, spuse el. De fapt, cred că încă aș putea să îți sucesc gâtul, din cauza acestei ultime nebunii. Dar cred că va trebui să mă căsătoresc cu tine ca să te văd cu părul despletit. Am vrut să-l văd desfăcut din prima clipă în care mi-au căzut ochii asupra ta.

Gura lui găsi pulsul de la baza gâtului ei. Daisy simți cum îi slăbeau genunchii.

- Ce motiv protestesc pentru a-ți dori să te căsătorești cu mine, spuse ea. Trebuia doar să mi-o ceri. Vrei să-l desfac acum?

- Da, te rog, zise el.

Buzele lui presărau sărutări pe umerii ei goi.

- Atunci, ai face bine să pui asta în buzunar, spuse Daisy, roșind și întinzându-i un nasture de argint. Mă tem că s-a rupt.

- Daisy, zise Lord Kincade, dându-se înapoi în timp ce mâinile ei scoteau cu îndemânare agrafele și apoi despleteau cozile, una câte una, ești un dezastru ambulant.

- Nu, nu, spuse ea, cu mâinile pe cea de-a doua coadă. Croitorul tău nu l-a cusut destul de bine. De ce ai încuiat ușa pe dinăuntru?

- Nu mai e nimeni în casă, spuse el, cu excepția unui anumit uriaș cu o jumătate de gură plină de dinți galbeni, care în momentul de față este probabil ocupat cu devorarea proviziilor marchizului. Și nici nu cred că va

veni nimeni până dimineată. Dar nu-i rău să te asiguri. Cred că am de gând să fac dragoste cu tine.

- Chiar așa? spuse ea, lăsând mâinile în jos și scuturând din cap. Gata! Nu e ridicol? Marea mea mândrie. Mama și tata au încercat tot timpul să mă facă să-l tai, dar eu am fost încăpățânată și am refuzat.

- Slavă Domnului pentru femeile încăpățânate, spuse inflăcărât Lord Kincade, ridicând mâna ca să atingă bucele care se revărsau în cascadă până la mijloc. Ești frumoasă, Daisy. Vrei să te căsătorești cu mine?

- Prostuțule, spuse ea cu un zâmbet strălucitor. E numai vina părului. Dar e splendid, nu-i așa?

- Cred că te iubesc, continuă el.

- Oh, prostii, replică Daisy. Nu mă iubești.

- Ai dreptate, spuse el, afundându-și degetele în părul ei, prinzându-i mijlocul și trăgând-o lângă el. Nu cred că te iubesc. Te iubesc pur și simplu. Vrei să te căsătorești cu mine, Daisy?

Privirea pe care i-o adresa ea fu tare ciudată. De abia o recunosc. Dintr-odată, părea aproape pierdută.

- Nu poți să mă iubești, spuse ea. Sunt o fată bătrână de douăzeci și cinci de ani și sunt zgomotoasă și energică. Nu sunt feminină.

- Să mă ferească Dumnezeu să mai fi fost și feminină, replică Lord Kincade, atingându-i buzele cu buzele lui. Ard de dorință pentru tine așa cum ești, Daisy Morrison, și privesc patul din spatele tău cu gânduri lascive. Fă dragoste cu mine! Căsătorește-te cu mine! De preferință în ordinea asta, iubirea mea. Nu mai pot aștepta. Deși o să aștept dacă asta e dorința ta.

Daisy nu-și venise încă în fire. Își ascunse fața în gulerul lui.

- Fă dragoste cu mine, atunci, îi ceru ea, și scoate-ți prostia asta din cap. Apoi poți să mă duci acasă, și eu o să-mi fac bagajele și o să mă întorc la țară.

O mână foarte fermă o făcu să ridice bărbia și să se uite în ochii lui. Era furios.

- Crezi că e numai dorință? spuse el. Crezi că pot să mă culc cu tine și să plec satisfăcut la treburile mele? Ești

în sângele meu, Daisy, în sufletul meu, în inima mea. Nu voi scăpa niciodată de tine, și acum, în sfârșit și spre totala mea surprindere, știu că nici nu vreau să scap. Vei fi chinul vieții mele și bucuria mea veșnică. O să-mi promiți că te căsătorești cu mine înainte de a te duce în pat. Daisy, ce naiba se întâmplă? Nu plânger, nu-i așa?

- Ba daaaa, hohoti Daisy fără pic de eleganță. Giiiles! El îi sprijini capul de umărul lui. Ea înghiți zgomotos în sec. Fă dragoste cu mine, atunci! Căsătorește-te cu mine! Dar promite-mi, oh, promite-mi te rog că nu vei ceda întotdeauna în fața mea! Eu o să încerc să te domin, știi, și nu o să-mi placă atunci când tu nu o să-mi permiți s-o fac. Și, dacă o să mi-o permiți, o să te urăsc.

- Atunci, o să te bat o dată pe săptămână, spuse el liniștitor. Să zicem marți dimineața? Te căsătorești cu mine, Daisy?

- Daaa, spuse ea cu un ultim suspin și scotoci în buzunarele lui până îi găsi batista. Își suflă nasul tare. Chiar o să faci dragoste cu mine, Giles? Cred că mi-ar plăcea asta, deși mărturisesc că sunt foarte nervoasă. Nu am mai făcut-o niciodată, să știi. Oh, bineînțeles că știi asta sau ai ghicit, oricum. Oh, ce faci? O să mă dezbraci? Probabil că aș putea s-o fac singură mai repede, dar mă simt bine când o faci tu. Nu sunt o grămadă de nasturi în spatele rochiei? Întotdeauna mi s-a părut o prostie, fiindcă nu îți ajung mâinile ca să te deschei singură. De ce nu pun nasturii în față? Dar poate că ar arăta urât și ar strica croiala rochiei. Să te dezbrac și eu? Jiletca ta are niște nasturi minunați. Îmi pare rău că ți-am rupt unul.

În clipa asta, Lord Kincade îi acoperi gura cu buzele, în timp ce mâinile lui se strecurau sub rochie și cămașă și le dădeau jos de pe umeri.

- Poți să continui să pălăvrăgești peste o clipă, iubire, spuse el cu buzele pe buzele ei. O împinse în spate și o ridică pe pat, după ce dădu cuverturile la o parte. Mi se pare ciudat de excitant. Lasă-mă doar să te sărut puțin întâi!

- Nu mă așteptam să-mi scoți toate hainele, spuse Daisy mult mai târziu, când buzele îi erau din nou

libere, iar gura iubitului ei era ocupată în altă parte. E șocant cu adevărat, nu-i așa? Sunt sigură că nu ar trebui să permit. Oh, da, Giles! Atinge-mă acolo! Oh, da! Ești foarte frumos. Știam că ești, chiar și când erai îmbrăcat. Dar ești și mai frumos fără haine. De ce râzi? Am spus ceva amuzant? Oh, vai, Giles, îmi clănțănesc dinții. Dar nu mi-e frig.

Fața lui, aprinsă de râs și de pasiune, era deasupra ei.

- Mă întreb dacă o să-ți epuizezi subiectele de conversație în pat după patruzeci sau cincizeci de ani, spuse el. Sper că nu, Daisy. Sper că nu.

- Giles, zise ea, oh Giles, de fapt tu nu vrei să te căsătorești cu mine, știi. Oh, o să doară, nu-i așa? Dar nu trebuie să te temi că voi țipa. O să-mi mușc buzele și nu o să tip, promit! Aș vrea să nu-mi mai clănțănească dinții. Oh! Oh, Giles, cred că am dorit să faci asta de când te-am văzut prima dată, stând sub fereastra mea de la Golden Eagle. Am văzut roșu în fața ochilor atunci când bătașii aceia... Ohhhh!

Daisy pălăvrăgi în continuare în timp ce Lord Kincade se mișca în ea și o iubea, și ea se deschidea și îl iubea la rândul ei, dar probabil că nimeni nu o auzi, fiindcă nu era nimeni în apropiere, cu excepția omului închis în camera de jos, iar cei doi ocupanți ai patului erau prea prinși oferindu-și plăcere unul altuia și lor personal ca să asculte un monolog atât de pământesc.

- Ce naiba era porcăria aceea uleioasă de pe fața ta atunci, în curte? Întrebă somnoros Lord Kincade după multe minute, în timp ce zăcea alături de logodnica lui, cu mâna sub capul ei.

Daisy se încruntă și se gândi puțin, fiindcă era și ea pe cale să adoarmă.

- Cred că era ulei de lămâie, spuse ea. Pentru pistrui, știi. Ar trebui să-l folosesc în fiecare zi, dar se pare că uit să fac în cea mai mare parte a timpului.

- Slavă Domnului pentru mințile uituce, spuse Lord Kincade. Nu cred că uleiul te va ajuta vreodată să scapi de pistrui, Daisy, dar pot să-ți spun că i-ar ascunde

rapid. Nu s-ar mai vedea de sub pete. Ți interzic să mai folosești vreodată chestia aceea. Ai înțeles?

- Da, milord, spuse ascultătoare Daisy.

Când se uită la ea, văzu că zâmbea diabolic, cu ochii închiși.

- Marți dimineață, îi aminti el, închizând ochii și ghemuindu-se într-o poziție mai comodă. Și poate că și vineri după-amiază.

- Da, milord, spuse ea. Voi încerca să le merit.

- Dormi! îi porunci el. Asta se obișnuiește după ce faci dragoste. O să te trezesc oricum în curând. Trebuie să fim nebuni să facem dragoste și să dormim pe teritoriul inamicului. Suntem categoric clienți pentru Bedlam, Daisy Morrison, care vei fi în curând Fairhaven.

Adormiră.

Lady Hetty măsură în sus și în jos dușumeaua salo-nului, iar fiul ei Humphrey adormise rășchirat într-un fotoliu în fața focului, când Lord Kincade și Daisy se întoarseră în cele din urmă, chiar în zorii zilei următoare.

- Ești în siguranță, draga mea! spuse ea, întinzând ambele mâini spre Daisy și sărutând-o pe obraz. Ce s-a întâmplat? Am auzit cea mai deformată relatare din partea colonelului, care s-a întors la noi după ce ai plecat ca un nebun, Giles, ca să ne lase în grija bietului Lord Doncaster. E adevărat că ai fost răpită de un monstru, Daisy, și că Lord Powers e responsabil de asta?

Daisy spuse că da, chiar așa era, dar că nu i se făcuse nici un rău, fiindcă Lord Kincade venise după ea și o salvase. Nu că ar fi fost în vreun pericol, fiindcă omul se purtase într-un mod atât de nedemn de un gentleman, încât ea se enervase de-a binelea. Înainte de a se îndrepta spre casă într-o trăsură închiriată, conveniseră amândoi să nu spună nimic despre oala de noapte. Dar unde era Rose? Se așteptase ca sora ei să fie trează și să își facă griji din cauza ei.

- Oh, e la Julia, spuse Lady Hetty, ducând repede mâna la gură. Voiam să-ți spun de cum ai venit, Giles. A început nașterea. Rose s-a dus să stea cu Judith.

- Vin cu tine, anunță Daisy înainte ca logodnicul ei să apuce să deschidă gura. Și aceasta nu este una dintre ocaziile în care să-mi interzici să te domin, Giles. Lasa-mă să vin!

- Dacă nu te-ai mai contrazice cu tine însăși, spuse el, am fi deja pe drum. Nu cred că scumpul marchiz se va supăra dacă îi împrumutăm trăsura și caii pentru încă o scurtă călătorie.

- Știam că se va întâmpla astăzi sau mâine, spuse Daisy în timp ce o conducea afară din casă, sau presupun că ieri sau astăzi, fiindcă deja e mâine. După cum vedeți, am avut dreptate.

- Ai avut, admise Lord Kincade, sărind în trăsura după ea, închizând ușa înainte ca Gerry, care fusese trezit în grabă, să o poată închide și sărutând-o direct pe gură. Am fost cam ocupat când am condus trăsura spre casă, iubirea mea. Trebuie să recuperăm timpul pierdut.

- Da, Giles, spuse Daisy ascultătoare.

Când ajunseră în casa Juliei, totul era un talmeș-balmeș. Judith și Rose stăteau împreună, puțin mai departe de restul lumii, părând îmbujorate, neliniștite și mulțumite de ele însele în același timp. Contele și contesa de Atherby se întorseseră mai devreme decât plănuiseră, în cursul nopții, și acum așteptau neliniștiți sosirea primului lor nepot și întoarcerea celor doi fii, care porniseră după cum se părea într-o aventură care îi făcea părul măciucă și pe care nimeni nu o putea înțelege pe deplin.

Colonelul Appleby sosise cu câteva momente înainte de Lord Kincade și de Daisy și încerca să explice acele evenimente unor oameni care erau mai interesați să îl bombardeze cu întrebări decât să îi asculte răspunsurile. Arthur era în continuare absent.

Și în mijlocul tuturor era un munte de om, înalt și musculos și fără un gram de grăsime, care dădea ochii peste cap și nu mai avea astâmpăr din cauză că iubita lui soție dădea naștere copilului lor sus, iar el nu putea face nimic ca s-o ajute. Daisy nu îl întâlnise încă pe evazivul

Ambrose. Părul lui țepos și întunecat arăta de parcă ar fi fost târât printr-un șir de tufișuri și înapoi, constată ea.

Și apoi toată lumea - cu excepția orbului Ambrose - îi zări, pe ea și pe Lord Kincade, și îi bombardă cu întrebări care ar fi putut să-și primească răspunsul cu câteva minute înainte de la colonelul Appleby.

- Ei bine, sunt în siguranță, spuse Daisy după ce povestea fu relatată satisfăcător, cu excepția faptului că nimeni nu ținuse cont de lunga perioadă de timp care trecuse între plecarea lui Lord Kincade de la Vauxhall și întoarcerea lor acasă. Și totul e bine când se termină cu bine. Cred că e timpul să mă prezinți mamei și tatălui tău, Giles, spuse ea roșind.

- Așa este, zise el, mai ales că vei deveni fiica lor peste câteva zile.

Urmă o nouă bâzâială emoționantă.

- Chiar așa? întrebă Daisy.

- Sigur, spuse el. De îndată ce se face o oră mai decentă, plec în căutarea unei permisiuni speciale.

- Și unde e Arthur? îl întrebă Daisy pe colonelul Appleby. Și ce s-a întâmplat cu Lord Powers?

Colonelul Appleby se scărpină în cap și se uită oarecum temător la Lord Kincade.

- Reverendul îl duce la Dover, spuse el. Pare să creadă că Powers va fi mai în siguranță pe continent anul următor. Cred că se teme că l-ai putea ucide, Kincade.

- Drăcie! exclamă Lord Kincade înainte de a privi spre mama lui, scuzându-se. Nu terminasem cu el.

- Dacă te consolează, spuse colonelul, reverendul l-a pocnit bine când a spus ceva lipsit de respect despre domnișoara Morrison.

- Arthur? spuse Judith uimită. Arthur l-a lovit pe Lord Powers? Imposibil! Arthur nu ar face rău nici măcar unei muște.

- Oh, mă bucur! strigă Rose, cu mâinile la piept și cu obrajii foarte îmbujorați. Este exact lucrul pe care mă așteptam să-l facă.

Și apoi roși mai tare când văzu că toate privirile se întorceau spre ea.

Din fericire pentru Rose, menajera intră în grabă în momentul acela, plină de importanță și cu o emoție reținută, ca să-i ceară lui Ambrose să o însoțească sus.

- Copilul? spuse contesa, sărind în picioare.

Menajera își împreună mâinile în față și încuviință.

- Și Julia? întreabă contesa.

- Obosită, milady, zise menajera, și își cheamă soțul. Ambrose oftă și leșină.

- Oh, vai de mine, spuse Daisy, îngenunchind lângă el și frecându-i mâinile. A fost prea mult pentru el. La fața aceea de masă, Giles, și fă-i vânt cu ea! O să treacă în curând peste momentul de șoc. Sărmanul gentleman! Pentru bărbații înalți și puternici e greu să stea deoparte și să-și știe nevestele trecând prin durerile nașterii. Vedeți, se mișcă deja.

Contesa ieșise din cameră. Conte se uita țintă la Daisy, fascinat. Judith, care părea complet mulțumită și remarcabil de nepăsătoare față de soarta fostului ei iubit, stătea în cealaltă parte a camerei, cu mâinile în mâinile colonelului. Rose stătea singură, cu obraji încă imbujați, cu privirea visătoare.

- Haideți, sir, îi spuse Daisy unui Ambrose zăpăcit, e timpul să vă ridicați! Julia vă așteaptă, și copilul la fel. Și, vai de mine, nici nu știm încă dacă este fiu sau fiică. Ar fi trebuit să fiți alături de ea la naștere, să știți. Așa nu v-ați fi plimbat fără răgaz aici jos, imaginându-vă tot felul de orori.

- Șșștt, Daisy, spuse Lord Kincade, observând că fața cumnatului său își schimba culoarea din alb într-un verde palid. Haide, bătrâne! Sus cu tine! Rolul de tată te-a cam slăbit.

Ambrose reuși să se ridice tremurând și să iasă pe ușă. Daisy privi afectuos în urma lui.

- Când se vor naște copiii noștri, Giles, spuse ea în auzul întregii încăperi, vreau să stai acolo și să vezi toată durerea și sângele, și mizeria. Și să împărtășești cu mine toată minunea. Sper că va fi în curând. Oh, chiar sper asta. Am deja douăzeci și cinci de ani, și vreau să avem copii. Poate că peste nouă luni vom avea, ce crezi?

Lord Kincade întâlnește privirea tatălui său peste capul ei, și contele ridică sugestiv dintr-o sprânceană. Vicon-tele face o grimasă și își trece mâna peste ochi.

- Marți dimineață, Daisy, murmură el, și sigur vineri după-amiază. Și probabil și duminică seară.